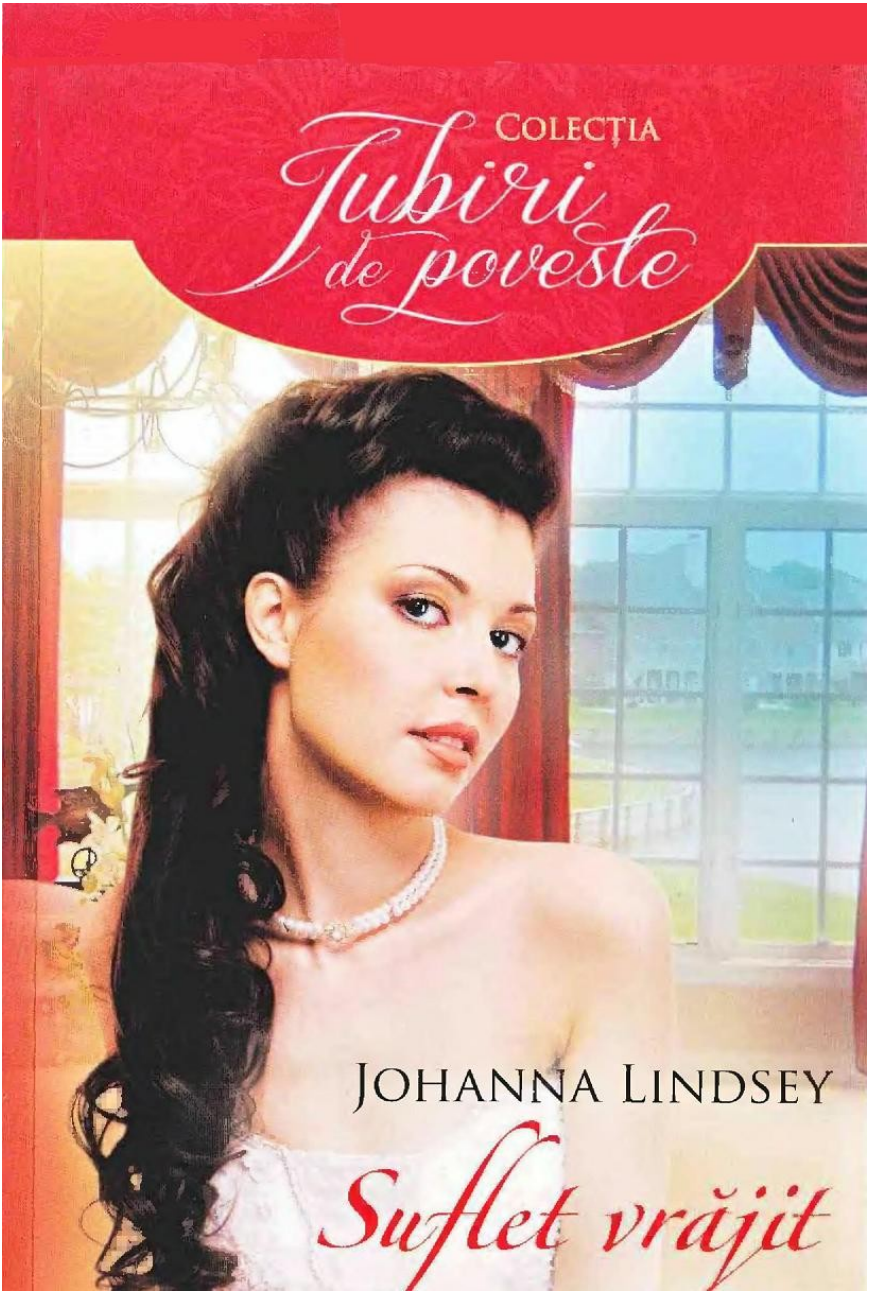

JOHANNA LINDSEY

SUFLET VRĂJIT

The magic of you by Johanna Lindsey

Capitolul 1

Londra, 1819

Hangiţa ofta întruna, căci cei trei domni chipeşi, toţi tineri nobili după înfăţişare, nu îi ceruseră decât de băut, în ciuda eforturilor sale de a le oferi şi favoruri. Totuşi zăbovea pe lângă masa lor, sperând ca unul dintre ei să se răzgândească, mai ales cel cu părul auriu şi ochi verzi senzuali care promiteau delicii nespuse dacă ar fi pus mâna pe el. Derek – aşa auzise că era strigat –, iar inima ei o luase serios la trap când el intrase pe uşă. Nu mai văzuse în viaţa ei un bărbat atât de frumos – până să intre în urma lui cel mai tânăr din trio.

Era al naibii de păcat că era atât de tânăr, fiindcă experienţa ei cu băieţii de vârsta lui se dovedise deprimant de nesatisfăcătoare. Pe de altă parte, cel tânăr avea în ochi o sclipire diabolică, ce o făcuse să se întrebe dacă nu cumva, în ciuda vârstei lui fragede, ştia cum să satisfacă o femeie. De fapt, mai înalt şi mai voinic decât cei doi tovarăşi ai lui mai în vârstă, cu părul negru ca un miez de noapte şi ochii de cel mai limpede albastru de cobalt, era atât de chipeş, că ar fi fost mai mult decât dornică să afle asta.

Al treilea membru al grupului, care părea să fie cel mai în vârstă, nu era nici pe departe la fel de frumos precum ceilalţi doi prieteni ai lui, deşi, ca să spunem drept, şi el era un exemplar arătos, doar că era întrecut de cei doi cuceritori de inimi. Fata oftă din unu, aşteptând, sperând, de-a dreptul salivând, dar temându-se că avea să fie dezamăgită în seara respectivă, dat fiind interesul lui exclusiv pentru băutură şi pentru discuţia dintre ei.

Ignorând gândurile lascive al căror obiect erau – nimic nou pentru cei trei sub o asemenea avidă observaţie, ei schimbară dintr-odată cursul conversaţiei afabile de la masă.

— Cum reuşeşte, Derek? se plânse Percy, împleticindu-se oarecum în cuvinte.

Se referea la cel mai tânăr membru al trioului, Jeremy, vărul lui Derek.

— A băut pahar după pahar, să dea naiba dacă nu, şi uită-te la el că nu e ciupit deloc.

Cei doi veri Malory îşi zâmbiră. Percy habar n-avea că o gaşcă de piraţi îl învăţaseră pe Jeremy tot ce ştia despre băutură şi femei. Dar asta nu se aflase în afara familiei; nici faptul că tatăl lui Jeremy, James Malory, viconte de Ryding, fusese căpetenia aceloraşi piraţi pe când era cunoscut sub numele Hawke. Lui Percival Alden, sau Percy, cum îi ziceau prietenii, cu siguranţă nu i-ar fi spus niciodată. Bătrânul Percy, cumsecade, nu putea să ţină un secret nici ca să-şi mântuiască sufletul.

— Unchiul James m-a avertizat să-i îndoi băutura cu apă, habar n-ai tu.

Derek trânti minciuna direct, cu o expresie perfect neutră.

— Altminteri, nu i s-ar fi permis mucosului să iasă cu mine.

— Doamne, ce îngrozitor!

Percy schimbă tonul, îmbunat acum de asigurarea că

un tânăr de optsprezece ani nu l-ar fi băgat sub masă.

Percy, la douăzeci şi opt de ani, era cel mai în vârstă din trio, la urma urmelor. Era de la sine înţeles că el trebuia să ţină la băutură mai bine decât tovarăşii lui. Desigur, Derek, la douăzeci şi cinci, reuşise întotdeauna să-l facă de ruşine când venea vorba de tras la măsea serios. Dar tânărul Jeremy îi depăşise pe amândoi – sau cel puţin aşa crezuse Percy. Cât de jalnic este să ai drept tată un desfrânat reformat care stă crâncen cu ochii pe tine, cooptându-i chiar şi pe ceilalţi din familie să dea o mână de ajutor la înfrânarea distracţiei tale.

Pe de altă parte, Derek nu scotea niciodată o vorbă când Jeremy dispărea în câte o seară târziu cu vreo fetişcană frumoasă la braţ, aşa că nu toată distracţia puştiului era înfrânată. Când se gândea mai bine, Percy nu-şi amintea nici măcar o singură dată în ultimul an – de când Derek îl luase pe tânărul văr sub aripa sa – ca Jeremy să nu-şi fi găsit o femeie dispusă, cu care să-şi ocupe câteva ore foarte intime, indiferent dacă cei trei tineri ajungeau într-o tavernă clocotind de viaţă, într-o casă costisitoare a lui Eros sau la unul dintre numeroasele evenimente din înalta societate. Puştiul avea cel mai diabolic noroc în materie de femei. Femei de toate vârstele, târfe şi nobile deopotrivă, îl considerau de-a dreptul irezistibil pe acest mezin Malory.

În sensul acesta, semăna cu tatăl lui, James, şi cu unchiul lui, Anthony Malory. Cei doi Malory, cei mai tineri dintre patru fraţi, la vremea lor puseseră oraşul pe jar cu scandalurile stârnite de aventurile în care se implicau. Derek, unicul fiu al celui mai mare dintre fraţii Malory, avea, la drept vorbind, la fel de mare noroc la femei, deşi era mult mai discret şi cu discernământ când venea vorba să aleagă, astfel că puţinele scandaluri în care fusese implicat până la vârsta majoratului nu avuseseră de a face deloc cu femeile.

După ce stătu şi cugetă, Percy o chemă pe hangiţă şi-i

şopti ceva la ureche. Privindu-l, cei doi veri ştiau exact ce făcea: comanda rândul următor – şi aranja, se presupunea pe ascuns, să nu se mai pună apă în băutura lui Jeremy. Verii nu putură să facă altceva decât să se abţină a izbucni în râs. Dar Derek, observând că fata se încruntă şi era cât pe ce să spună că niciuna dintre băuturile servite până atunci tânărului domn nu conţinuse apă, fu silit să-i prindă repede privirea, să dea din cap şi să-i facă cu ochiul, ca ea să înţeleagă că doar se distrau şi să fie complice la asta. Făcu întocmai, fată deşteaptă cum era, îndepărtându-se zâmbind.

Derek trebuia să se asigure că drăguţa domnişoară era răsplătită, deşi nu cum i-ar fi plăcut ei. Îşi revărsase din belşug farmecele asupra lui când veniseră, dar, întrucât avea deja altceva aranjat pentru după miezul nopţii, el n-o încurajase.

Frecventau taverna de multe ori, dar fata asta era nouă. Avea s-o încerce în cele din urmă – toţi aveau s-o facă, dacă îşi păstra suficient de mult slujba –, dar nu în seara asta, căci mai devreme se distraseră toţi la balul anual de deschidere a sezonului de la Shepfords.

Era un bal la care el şi Jeremy fuseseră obligaţi să participe, căci verişoara lor mai tânără, Amy, îşi făcea debutul oficial în societate. I se permisese să participe la alte câteva evenimente înainte să împlinească şaisprezece ani, dar nu la baluri, şi cu siguranţă nu aşa de gătită ca în seara respectivă. Doamne, dar micuţa cochetă chiar îi uimise cu toate podoabele ei, cel puţin pe bărbaţii din familie, şi tot clanul Malory fusese prezent. Când naiba se transformase scumpa şi neastâmpărata Amy într-o asemenea frumuseţe fermecătoare şi senzuală?

Era o întrebare numai bună de adus în discuţie, ca să-i distragă mintea lui Percy de la complicitatea lui cu hangiţa.

Cunoscându-l pe Percy – şi Derek chiar îl cunoştea bine, din moment ce erau apropiaţi de ani de zile era mai

mult decât probabil ca dragului de prieten să-i scape porumbelul, fiindcă Percy pur şi simplu nu putea să ţină un secret, nici dacă era al lui.

Aşadar, ca să-i distragă atenţia lui Percy, Derek i se adresă lui Jeremy.

— Pe tine te-a ales Amy ca escortă în ultima vreme, ori de câte ori fraţii ei nu sunt disponibili. De ce nu ne-ai avertizat niciodată că neastâmpărata a înflorit peste noapte?

Jeremy doar ridică din umeri.

— Cine zice că s-a întâmplat peste noapte? Hainele alea, pe care mătuşa Charlotte a insistat să le poarte Amy, au ascuns ce era acolo, dar e acolo de ceva vreme. E nevoie doar de un ochi ager.

Derek fu cât pe ce să se sufoce încercând să-şi stăpânească râsul.

— Doamne sfinte, omule, ţi-e verişoară! N-ar trebui să observi aşa ceva la o verişoară.

— N-ar trebui?

Jeremy fu cu adevărat surprins.

— Păi, la dracu', unde e scris…?

— Pesemne în regulile lui taică-tu, răspunse Derek cu o privire ascuţită.

Jeremy oftă.

— Cred că ai dreptate. De câte ori am admirat-o pe Regan un pic mai mult decât a considerat el necesar, a făcut un tam-tam al naibii de mare.

Şi Regan era tot verişoara lor şi nepoata pe care o crescuseră în mare parte fraţii mai mari Malory, însă doar Jeremy şi tatăl lui o strigau Regan. Pe Derek nu-l deranja câtuşi de puţin asta, nu aşa cum îi deranjase pe tatăl lui şi pe doi dintre unchi. Restul familiei o strigau Reggie, deşi numele ei adevărat era Regina, şi draga de fată se căsătorise în urmă cu câţiva ani cu prietenul cel mai bun al lui Derek, Nicholas Eden.

— Dar n-am zis că eram interesat de Amy, clarifică Jeremy continuând. Doar că am observat că s-a rotunjit frumos pe unde trebuie.

— Şi eu am văzut asta la ea, trânti Percy pe neaşteptate. Am răbdat şi am aşteptat-o să-şi facă debutul în societate. Mă gândesc s-o curtez chiar eu.

Auzind asta, cei doi veri afişară o atitudine de nelinişte protectoare, şi era straniu cât semănau cu taţii lor. Apoi Derek exclamă:

— Serios, de ce să vrei să faci o asemenea tâmpenie? Unchii mei n-o scapă deloc pe Amy din ochi. Să nu te îndoieşti niciodată de asta. Chiar vrei ca Anthony şi James Malory să-ţi sufle în ceafă, ca să nu mai vorbim de tata?

Percy păli un pic.

— Doamne sfinte, sigur că nu! Nu m-am gândit la asta, chiar că nu.

— Atunci gândeşte-te.

— Dar... dar credeam că doar de nevasta lui Nick, Reggie, s-au preocupat atât. Cu surorile mai mari ale lui Amy, Clare şi Diana, nu şi-au bătut capul.

— Clare n-a atras crai ca tine, Percy, aşa că n-a fost nevoie să-şi facă griji pentru ea. Iar unchiul Edward a aprobat prima alegere a Dianei, de-aia s-a căsătorit aşa de repede după debutul în societate. Spre deosebire de Reggie, cele două au avut un tată care să poarte de grija bunăstării lor, aşa că unchii n-au simţit nevoia să se implice.

Percy se învioră auzind asta.

— Păi, atunci o să obţin aprobarea lordului Edward, şi cu asta, basta, nu?

— Nu conta pe asta. Spre deosebire de Clare şi Diana, Amy seamănă prea mult cu Reggie ca Tony şi James să nu stea cu ochii pe ea, exact la fel cum au făcut cu Reggie înainte să se mărite cu Nick. Obiceiul, ştii tu.

Deodată, Derek zâmbi, aruncându-i o privire lui

Jeremy.

— Dumnezeule, le-ai văzut feţele în seara asta? I-a dezarmat pe amândoi, serios. Nu cred că l-am mai văzut pe taică-tău redus la tăcere.

Jeremy chicoti.

— Eu da, dar ai dreptate. Cred că ar fi trebuit să-l avertizez.

— Şi eu la fel, repetă Derek.

Jeremy ridică o sprânceană într-o simulare perfectă a uneia dintre atitudinile afectate ale tatălui său şi zise sec:

— Nu cred că ai fost atât de orb să nu observi că Amy a crescut. Tata are o scuză – o nevastă nouă care îl face să fie complet distrat, dar tu ce scuză ai?

— Eu o văd rareori pe puştoaică, zise Derek în apărarea lui. Pe tine te invită s-o însoţeşti când termini şcoala, nu pe mine.

Cum i se păru că găsise un argument serios, Percy se gândi să îndrăznească a face o sugestie.

— Aş fi fericit să preiau eu corvoada asta, dacă e nevoie.

— Ia mai taci, Percy, ziseră automat cei doi veri.

Dar Derek îşi reaminti primul faptul că încercaseră să-l descurajeze pe Percy în interesul lui neaşteptat faţă de juna Amy, aşa că reveni rapid la subiectul cu care spera să-l facă pe Percy să se lase păgubaş, întrebându-l pe Jeremy:

— Dar unchiul James a fost surprins de, schimbarea lui Amy, nu-i aşa?

— O, da. L-am auzit pe tata oftând înainte să-i zică lui Tony: „Iar o luăm de la capăt”.

— Unchiul Tony ce-a zis?

Jeremy chicoti, amintindu-şi scena la care asistase.

— Ce te-ai aştepta. „Las asta în seama ta, bătrâne, din moment ce acum n-ai nimic mai bun de făcut noaptea în pat decât să dormi”.

Percy găsi asta amuzant şi râse. Derek, pe de altă

parte, roşi, de fapt. Amândoi înţeleseseră aluzia, căci tânăra nevastă a lui James Malory, Georgina, se întâmpla să fie cât se poate de gravidă în acel moment, şi aştepta, practic, ca într-o săptămână să scape de povară. Jeremy i se confesase deja lui Derek că doctorul lui George îl avertizase pe soţul ei să-şi ţină mâinile acasă pentru moment.

Derek roşise şi atunci, dar realitatea era că prima dată o întâlnise pe noua soţie a unchiului său în faţa unei taverne, lângă docuri, când aceasta alergase direct în braţele lui, iar el avusese intenţia clară s-o aducă în patul lui în acea noapte – până când Jeremy îl informase că încercase s-o seducă pe noua lui mătuşă.

Actualul subiect îl surprinse însă pe Percy, căci abia atunci îi trecu prin minte să întrebe:

— Zic şi eu, ăsta să fie motivul pentru care taică-tu şi-a trecut din nou numele pe lista de pariuri de la White?

Fiindcă îl întrebase pe Jeremy, flăcăul răspunse:

— N-am auzit să fi făcut vreun pariu.

— Nu el, clarifică Percy. Se pariază pe el, că va începe sau va fi direct responsabil pentru nu mai puţin de trei încăierări până la sfârşitul săptămânii.

La asta, Jeremy începu să râdă în hohote. Derek remarcă enervat:

— Nu prea e amuzant, Jeremy. Când unchiul James se prinde într-o luptă, de obicei biata victimă n-are scăpare. Prietenul meu, Nick, a aflat asta pe pielea lui, şi aproape şi-a ratat nunta cu Reggie a noastră, fiindcă taică-tu l-a pus la pat o săptămână.

Jeremy se dezmetici, fiindcă bătrânul Nick îl băgase pe tatăl lui în închisoare pentru bătaie, şi într-o vreme furia fusese atât de mare, că el voise să uite cât mai curând.

Percy, fără să ştie că stârnise nişte amintiri neplăcute pentru veri, voi să ştie:

— Dar de-asta este taică-tu într-o dispoziţie aşa de

groaznică, nu? Fiindcă el şi Georgie nu pot… ştii tu?

— De fapt, asta n-are nimic de-a face, Percy, răspunse Jeremy. Tata ştia că avea să fie nevoit să se abţină pentru o vreme. N-a păţit la fel şi frate-său, Tony, cu mai puţin de două luni în urmă? Nu, îşi torturează toţi apropiaţii din cauza scrisorii pe care George a primit-o de la fraţii ei săptămâna trecută. Se pare că se întorc toţi pentru naştere, şi de-acum ar putea să apară în orice zi.

— Doamne sfinte! exclamară într-un glas Derek şi Percy.

Derek adăugă:

— Nu-i de mirare că ieri mi-a sărit în cap fără niciun motiv.

Percy zise:

— N-am mai văzut om să-i displacă atât de mult neamurile, cum e James Malory mai ales cu grupul ăsta din America cu care s-a pricopsit.

Şi Derek adăugă din nou:

— Îi plac chiar mai puţin decât bătrânul Nick, iar pe Nick nu l-a plăcut niciodată.

— Exact, zise Jeremy. George nu poate face altceva decât să nu-i lase să sară unul la gâtul altuia când sunt în aceeaşi încăpere.

Exagerau toţi – un pic. Adevărul era că James se împăcase pe jumătate cu cumnaţii lui înainte ca aceştia să se înapoieze în America, dar n-o făcuse de plăcere, ci numai de dragul Georginei – şi numai fiindcă crezuse că-i vede pentru ultima dată.

Nu toţi americanii aceia erau atât de cumpliţi. Derek şi Jeremy chiar îi luaseră pe cei doi fraţi mai mici Anderson în oraş cu ei în timp ce erau la Londra. Şi se împăcaseră grozav de bine, cel puţin cu Drew Anderson, fratele nebunatic. Boyd, cel mai mic, era prea serios ca să se distreze ca toţi ceilalţi. Dar James chiar avea obiecţii în legătură cu un anume frate, cel cu care nu se înţelesese

indiferent ce ar fi făcut, când fusese la mila lor în America, cu un an înainte. Pe acesta James n-avea să-l placă, orice-ar fi fost.

— Sunt al naibii de bucuros că nu stau la tine acasă luna care vine, zise Derek către Jeremy.

Jeremy îi aruncă vărului său un rânjet.

— O, ştiu şi eu? Are să fie al naibii de interesant pe-acolo, dacă mă întrebi pe mine. Eu, unul, n-am de gând să pierd niciun minut din asta.

Capitolul 2

În cealaltă parte a Londrei, în casa nou achiziţionată în oraş, în Berkeley Square, Georgina şi James Malory conveniseră de comun acord să lase deoparte, cel puţin pentru restul serii, subiectul sosirii iminente a fraţilor ei, căci era o temă asupra căreia nu puteau să ajungă la o înţelegere, şi era puţin probabil s-o facă vreodată. Cu toată obiectivitatea, Georgina înţelegea simţămintele soţului ei.

La urma urmelor, fraţii ei îl tăvăliseră serios şi-l închiseseră într-o pivniţă. Cel mai mânios dintre ei, Warren, l-ar fi spânzurat bucuros pe James dacă ar fi fost după el, folosindu-se de scuza că James era piratul care atacase două dintre corăbiile companiei lor, Skylark, ceea ce era perfect adevărat, dar n-avea legătură cu subiectul.

Totuşi, Warren folosise asta doar ca explicaţie, în condiţiile în care motivul real pentru care nu voia să pună capăt disputei cu James Malory era că James o compromisese pe Georgina şi anunţase asta public, la o adunare la care participa jumătate din Bridgeport, Connecticut, oraşul lor natal.

Da, Warren era cât se poate de vinovat pentru animozitatea care încă exista între soţul şi fraţii ei. Dar nici

cu James nu-i era ruşine. El, cu limba lui ascuţită, declanşase, de fapt, toată ostilitatea. Şi, după ce acesta o târâse în Anglia, aflase că el acţionase deliberat, ca să-i facă pe fraţii ei să-l oblige s-o ia de nevastă, ceea ce ei şi făcuseră numaidecât. Dar asta nu pusese capăt discuţiei despre spânzurătoare, cel puţin nu în ceea ce-l priveşte pe Warren.

Şi totuşi ea îl înţelegea şi pe Warren. Fraţii ei îi dispreţuiseră pe englezi chiar dinainte de războiul din 1812, din cauza blocadei engleze a Europei, care costase linia Skylark atât de multe dintre rutele sale comerciale consacrate. Apoi mai erau şi numeroasele corăbii Skylark oprite şi abordate pe când englezii căutau la întâmplare dezertori cu care să-şi completeze armatele. Warren se alesese cu o mică cicatrice pe obrazul stâng de la una dintre aceste abordări forţate, când englezii insistaseră să confişte mai mulţi oameni din echipajul lui, iar el încercase să-i împiedice.

Nu, niciunul dintre fraţii ei nu-i iubea pe englezi, iar războiul tocmai înrăutăţise aceste sentimente. Aşadar, nu era de mirare senzaţia lor că James Malory, viconte englez, odinioară cel mai notoriu crai din Londra şi fost pirat, nu era îndeajuns de bun pentru singura lor soră. Dacă ea nu şi-ar fi iubit soţul la nebunie, ei nu i-ar fi lăsat-o în ruptul capului când îi găsiseră în cele din urmă în Londra. Şi James ştia asta, alt motiv pentru care nu se împăcase niciodată de tot cu fraţii ei.

Dar ea şi James n-aveau de gând să mai vorbească despre asta în seara respectivă. Era acum un subiect foarte sensibil, iar James şi Georgina învăţaseră să ţină subiectele delicate departe de dormitor. Nu că n-ar fi putut să poarte o dispută înflăcărată chiar în odaia respectivă sau în oricare alta. Dar în dormitor erau înclinaţi să fie distraşi şi nu le mai venea să se certe.

Tocmai fuseseră distraşi într-un mod foarte plăcut, iar

James încă o ţinea pe Georgina în braţe şi o muşca din când în când de un petic de piele goală, ceea ce promitea ca în curând să fie distraşi din nou.

Ea găsea amuzant, scandalos de amuzant, de fapt, că James şi fratele lui, Anthony, amândoi crai reformaţi de cea mai afurisită speţă, avertizaţi să se abţină a face dragoste în ultimele stadii de sarcină ale nevestelor lor, amândoi consideraseră încântătoare gluma de a-şi lăsa prietenii şi familia deopotrivă să creadă că urmau indicaţiile medicului, dar detestând să accepte abstinenţa.

Chiar şi Jeremy, fiul lui James, căzuse în capcană şi fusese auzit rostind vorbe încurajatoare:

— Păi, la naiba, ce înseamnă două săptămâni când noi petrecem de obicei pe mare mai mult timp de-atât între porturi?

Cel mai amuzant în toate astea era că Jeremy, călcându-i rapid pe urme tatălui său, ar fi trebuit să ştie mai bine. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nişte maeştri ai senzualităţii, cum erau James şi Anthony, ştiau cum să păcălească ordinul medicului, ca să se satisfacă în alte moduri pe ei şi pe nevestele lor.

James fusese totuşi încântat să se prefacă a fi iritat din cale-afară, la fel ca şi Anthony înaintea lui, cel puţin până venise scrisoarea din America. De-acum nu mai era nicio prefăcătorie în dispoziţia mizerabilă a lui James, de care nimeni nu era ferit, cât timp spiritul lui satiric tăia în carne vie fără să facă vreo diferenţă şi cu o asemenea precizie mortală. Georgina simţise ea însăşi câţiva ghimpi, dar descoperise cu mult timp în urmă răzbunarea perfectă, neripostând deloc, ceea ce îl înnebunea pe dragul ei soţ de ciudă.

În acest moment nu era iritat. Nici măcar nu se gândea la sosirea iminentă a neamurilor lui, care aveau să-i ruineze cu totul actuala bună dispoziţie. James era un bărbat mai fericit şi mai mulţumit când o avea la îndemână

pe mica lui George, iar acum ea era cât se poate de accesibilă. Mâinile lui rătăceau leneşe, la fel şi buzele, în timp ce gândurile îi pluteau în derivă înapoi la acea seară şi la balul la care participaseră.

Un afurisit de bal, la care nu s-ar fi dus nici mort înainte să se căsătorească, dar presupunea că trebuie să facă unele concesii statutului matrimonial. Bătrânii, cum el şi Anthony le ziceau fraţilor mai mari, insistaseră ca el să participe, dar nu-şi atinseseră scopul, căci el nu ascultase niciodată de ei şi n-avea de gând să înceapă acum. Dar Georgina insistase şi ea, iar asta fusese de-ajuns. Era înnebunit s-o mulţumească.

Apoi descoperi că de fapt se distrase, deşi asta avusese destul de mult de-a face cu faptul că-l urmărise pe Anthony cum dădea din colţ în colţ şi trântea remarci defăimătoare despre absolut fiecare cocoşel tânăr care se dădea pe lângă nepoata lor, Amy, mai ales după ce Anthony îi zisese mai devreme:

— Am să las asta pe seama ta, bătrâne, din moment ce n-ai fost în preajmă la debutul în societate al lui Reggie. S-o spunem pe-a dreaptă, la urma urmelor, şi eu mi-am făcut griji pentru Reggie cât pentru o viaţă, mai ales după ce i-a căzut cu tronc nesuferitul ăla de Eden. Nu m-a lăsat nici măcar să-l împuşc pe flăcău, din păcate, iar acum e prea târziu, pentru că s-a măritat cu el.

James avea alte motive să nu-l sufere pe Nicholas Eden decât că Reggie se măritase cu el, dar asta era altă poveste. Ea pretindea că se îndrăgostise de el fiindcă îi amintea de dragii ei unchi Anthony şi James, ceea ce în opinia lor era un defect, fiindcă cineva ca ei nu era îndeajuns de bun pentru Reggie a lor. Dar nici James, nici Anthony nu putea să-i reproşeze felul în care se purta cu Reggie, cel puţin nu acum, deşi el chiar îşi bătuse joc de asta în primul lor an de căsnicie. Dar acum Nicholas era un soţ ideal. Era o chestiune de principiu faptul că ei nu-l

plăcuseră niciodată pe flăcău.

Acum, altă nepoată a lor îşi făcea aici debutul în societate, şi, deşi James şi Anthony nu avuseseră nicio contribuţie la creşterea vreuneia dintre fiicele lui Eddie, cum fusese cazul cu Reggie, care-şi pierduse ambii părinţi pe când avea doar doi ani, mezina lui Eddie, cu părul negru cărbune şi ochii albaştri de cobalt, semăna aşa de mult cu Reggie, de ziceai că sunt surori. Asta chiar făcea o diferenţă al naibii de mare. Lui Anthony îi trezise, cu siguranţă, instincte protectoare, deşi încerca să tăgăduiască. Iar lui James nu-i prea plăcuse ce simte văzându-i pe acei dandy şi crai tineri care curgeau din toate părţile ca să câştige atenţia lui Amy. De fapt, se răzgândise imediat în legătură cu speranţa ca Georgina să-i dăruiască o fiică fermecător de scumpă precum mica Judith a lui Anthony şi Roslynn.

— Te-ai trezit, George? întrebă James pe un ton leneş.

— Şi eu, şi bebeluşul.

El se ridică, mişcându-şi amândouă mâinile spre movila generoasă a pântecelui ei, pentru o comunicare blândă. Lovitura următoare presă chiar în palma lui. Ochii li se întâlniră şi îşi zâmbiră. Senzaţia oferită de copilul său mişcând în trupul soţiei lui nu înceta să-l emoţioneze pe James până în adâncul sufletului.

— Asta a fost una uşoară, îi zise ea.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Atunci el o să se apuce de box de la o vârstă fragedă.

— El? Credeam că vrei o fată.

El pufni.

— M-am răzgândit după seara asta. O să le las grija fiicelor lui Tony şi lui Eddie.

Georgina zâmbi, căci cunoscându-şi soţul atât de bine, ştia exact ce era în mintea lui.

— Amy a fost deosebit de încântătoare în seara asta, nu?

El nu răspunse la asta, dar în schimb zise:

— Aş vrea să ştiu cum naiba mi-a scăpat asta, când în ultima vreme a stat pe-aici mai mult decât acasă?

— Nu că ţi-a scăpat cât e de încântătoare. N-ai sesizat cât e de încântătoare, zise Georgina cu subînţeles. Ca unchi al ei, n-aveai cum să observi că s-a rotunjit peste tot pe unde trebuie, mai ales că Charlotte o îmbrăca în rochiile alea de fetiţă, încheiate până-n gât.

Ochii lui verzi se făcură mari la un alt gând.

— Doamne sfinte, nu crezi că Jeremy a observat, nu-i aşa, şi de-asta a acceptat cu plăcere s-o escorteze?

Georgina izbucni în râs, încercă să-l lovească, dar nu prea reuşi să ajungă la el peste movila burţii.

— Eşti imposibil, James. Ce-ai de tot pui pe seama flăcăului ăstuia drăguţ înclinaţii de-astea libidinoase? Are doar optsprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu.

Ridică sprânceana aurie, un obicei de-al lui pe care ea îl ura odată, dar acum era atât de duios cu ea.

— Drăguţ? zise el. Fiu-meu? Şi că are optsprezece ani, dar merge pe treizeci, bandit ce e!

Ea nu contesta că Jeremy arăta mai matur decât vârsta lui, căci moştenise înălţimea unchiului Tony, ceea ce îl făcea cu câţiva centimetri mai înalt decât tatăl lui, şi lărgimea pieptului lui James, care îl făcea să arate destul de impresionant în comparaţie cu alţi tineri de vârsta lui. Dar n-avea de gând să-i vorbească despre asta tatălui său, care se făcea destul cu flăcăul.

— Mă rog, nu trebuie să-ţi faci griji pentru Jeremy şi Amy. Întâmplător ştiu că au devenit cei mai buni prieteni. Să nu uităm însă că sunt de-o vârstă, cum bine ştii. În câteva săptămâni are să facă şi ea optsprezece ani. Mă surprinde doar că Charlotte n-a pus-o să aştepte cele câteva săptămâni înainte să-şi facă debutul oficial în societate.

— Asta ar fi treaba lui Eddie. El e uşor de dus de nas

când e vorba de fetele lui, dar, dacă ne gândim bine, nu de asta are nevoie Amy acum.

Georgina ridică şi ea o sprânceană.

— Ai de gând să porţi de grija şi acestei nepoate?

— Vezi să nu! răspunse el pe unul dintre tonurile lui seci. Specialitatea mea sunt băieţii, doar ştii, şi o să mă preocup prea mult de noul meu fiu ca să-mi fac griji şi pentru mezina lui Eddie.

Georgina se îndoia de asta, fiindcă auzise cât de în serios luase creşterea lui Reggie, atât de mult că, atunci când considerase că nu petrece destul timp cu ea în zilele lui de piraterie, o răpise şi o luase cu el în largul mării timp de mai multe luni, ajungând astfel să fie renegat mai mulţi ani de către fraţii lui. Dar Reggie era nepoata favorită, fiind mai mult o fiică pentru ei toţi, aşa că poate James şi Anthony aveau s-o lase pe Amy în seama şi grija propriului tată, căci Edward se descurcase foarte bine cu ceilalţi patru copii ai lui… Nici vorbă.

— Acum, că te-ai răzgândit şi nu mai vrei o fiică, ce faci dacă vom avea una?

El îi depuse un sărut în mijlocul pântecelui şi rânji la ea, deşi tonul lui era cât se poate de amuzant.

— Am să mă străduiesc să perseverez, George. Fii sigură de asta.

Ea petrecu mult timp în pat, în vreme ce el îşi dădu silinţa s-o facă pentru a doua oară la rând, ca ea să fie sigură de asta.

Capitolul 3

La doar o stradă spre nord de Berkeley Square, Amy Malory se pregătea, în sfârşit, de culcare. În oglinda de la măsuţa ei de toaletă, unde stătea periindu-şi părul lung şi

negru, o vedea pe mama ei, Charlotte, agitându-se prin încăpere, ajutând-o pe bătrâna Agnes să pună bine podoabele lui Amy, bombănind la adresa unui ciorap rupt, a unui pantof ros, a unor mănuşi roz de seară pătate.

Ar fi vrut să discute cu tatăl ei şi să-i ceară să aibă propria cameristă. Ambele ei surori mai mari, Clare şi Diana, le avuseseră pe ale lor şi le luaseră cu ele când plecaseră de-acasă să trăiască cu noii lor soţi. Dar Amy fusese silită mereu să împartă camerista cu altcineva, iar acum singura rămasă era bătrâna Agnes, pe care Charlotte o avea de când era mică. Amy voia pe cineva care să nu fie atât de băţoasă, care să nu stea cu gura pe ea şi care să-i comande. Acum era momentul şi… şi lui Amy nu-i venea să creadă că se gândeşte la fleacuri, după ce trăise cea mai trepidantă zi din viaţa ei.

De fapt, trăise o alta chiar mult mai palpitantă, o zi pe care n-avea s-o uite niciodată, o zi de care îşi tot amintise în aceste ultime şase luni de când se întâmplase. Era ziua în care îi cunoscuse pe fraţii Georginei Malory şi luase decizia de bun augur, cam neruşinată, de-a se mărita cu unul dintre ei. Nu se răzgândise în lunile care urmaseră de-atunci.

Doar că nu-şi dădea seama cum avea să-şi atingă scopul, din moment ce bărbatul dorit se înapoiase în America, şi ea nu-l mai revăzuse.

Pe lângă faptul că aştepta de-o viaţă şansa să intre în lumea adulţilor – iar debutul ei în societate fusese un succes răsunător ca o ironie, acea zi devenise cea mai specială pentru ea, fiindcă îi surprinsese pe mătuşa George şi pe unchiul James discutând sau, mai bine spus, certându-se în legătură cu scrisoarea care îi informa că toţi cei cinci fraţi ai mătuşii ei se întorceau în Anglia pentru naşterea primului ei copil.

O asemenea veste pusese cu adevărat cireaşa pe tortul zilei lui Amy.

El se întorcea.

De data asta avea şansa să-l dea gata cu inteligenţa şi farmecul ei, să-l facă s-o observe, căci prima dată cu siguranţă n-o observase. Pesemne că nu-şi amintea nici măcar că o întâlnise, dar ce motiv ar fi avut s-o facă? Ei îi mâncase pisica limba şi fusese redusă la tăcere de simţămintele stârnite de el, aşa că, mai mult ca sigur, nu fusese în cea mai mare vervă.

Adevărul era că Amy se maturizase cu ani în urmă atât fizic, cât şi mental, aşa că aşteptarea aceasta de a fi luată în serios de către adulţii din lumea ei stârnise frustrare pură în ea, iar răbdarea nu se număra printre virtuţile sale. Dacă voia, putea să fie destul de îndrăzneaţă şi răutăcios de directă. Nu era câtuşi de puţin timidă sau sfioasă, cum se presupunea că ar trebui să fie. Dar îşi proteja cel puţin familia, ţinându-şi firea neruşinat de îndrăzneaţă mai mult sau mai puţin pentru sine, pentru ca impertinenţa ei să nu-i dezamăgească.

Comportamentul neobrăzat era pe placul crailor din familie – şi în familia Malory erau mulţi de genul ăsta dar era cam nepotrivit pentru o femeie. Jeremy începuse să suspecteze asta, dar atunci ea devenise excesiv de afectuoasă, mai ales cu acest văr al ei, şi, din moment ce ajunseseră prieteni atât de apropiaţi, ea nu-şi mai ascunsese de el adevărata fire.

De data asta n-avea de gând să-şi ascundă firea nici de fratele mătuşii George. Dacă e vorba pe-aşa, intenţiona să fie cât mai îndrăzneaţă în ceea ce-l privea – dacă nu se trezea că amuţeşte din nou din pricina acelor sentimente tulburătoare –, având în vedere timpul avut la dispoziţie. El nu se întorcea în Anglia ca să rămână, era doar în vizită, aşa că ea nu prea avea când să-l ademenească; avea tare puţin timp, şi din ce ştia despre el, îi era necesar fiecare minut.

Documentarea despre viitorul ei soţ – Amy era mai

mult ca sigură că el avea să-i fie soţ – fusese o simplă chestiune de împrietenire cu mătuşa George, care era cu doar patru ani mai mare ca ea. Începuse prin a o vizita pe Georgina atunci când aceasta şi unchiul James încă locuiau cu unchiul Tony în Piccadilly. Apoi, în momentul în care începuseră mobilarea noii lor case din Berkeley Square, Amy se oferise să ajute şi cu asta. Şi, la fiecare vizită, ea dirija subtil conversaţia către fraţii Georginei, astfel că Georgina vorbea despre ei fără ca Amy să fie nevoită să pună direct vreo întrebare.

Nu dorea să-şi trădeze interesul personal, fiindcă nu voia să i se spună că este prea tânără pentru bărbatul pe care pusese ochii. Poate că fusese prea tânără atunci, dar acum nu mai era. Şi Georgina, fiindcă le ducea dorul fraţilor ei, fusese încântată să vorbească despre ei, povestind întâmplări şi farse din copilărie pe care toţi i le făcuseră ei, precum şi unele dintre aventurile şi accidentele în care fuseseră implicaţi până ajunseseră la maturitate.

Amy aflase că Boyd era mezinul, avea douăzeci şi şapte de ani şi era serios ca un om bătrân.

Drew, la douăzeci şi opt, era năzdrăvanul nebunatic şi fermecător al familiei. Thomas avea treizeci şi doi de ani acum şi era tolerant ca un sfânt. Nimic nu-l scotea din sărite, nici măcar unchiul James, care îşi dăduse toată silinţa. Warren, care tocmai împlinise treizeci şi şase de ani, era arogantul şi cinicul familiei. Un cugetător, îl numea Georgina, precum şi un nemernic în privinţa femeilor. Şi Clinton, capul familiei Anderson, la patruzeci şi unu de ani, era genul sever, care nu înghiţea aiurelile, care semăna foarte mult cu Jason Malory, capul clanului Malory şi al treilea marchiz de Haverston. De fapt, cei doi se înţeleseseră surprinzător de bine când se întâlniseră, având evident multe în comun, cu atâţia fraţi mai mici de ţinut pe calea cea dreaptă a vieţii.

Amy fusese abătută o vreme după ce aflase toate

acestea despre cei cinci chipeşi Andersoni –, şi erau cu toţii excepţionali la vedere, iar cu cel ales de ea se potrivea, la urma urmelor, cel mai puţin. Dar, de fapt, atunci încă nu-l alesese. Sentimentele pe care el i le stârnise îi dăduseră ghes, făcând-o să creadă fără tăgadă că el era pentru ea. Nu era ca şi cum vreunul dintre ceilalţi fraţi ar fi făcut-o să se simtă aşa, sau oricare alt bărbat, de altfel. Nici chiar în seara respectivă, când tinerii eligibili din înalta societate îi cerşiseră atenţia. Iar când le auzise pe mătuşile George şi Roslynn amintindu-şi ce simţiseră la prima întâlnire cu soţii lor, Amy ştiuse ce înseamnă toate acele sentimente.

Nu era scăpare din aşa ceva, absolut deloc. Şi ea era destul de optimistă şi, cu siguranţă, îndeajuns de încrezătoare, mai ales după succesul zdrobitor din acea seară, ca să simtă că nu va avea probleme… mă rog, doar vreo câteva… de fapt, o grămadă… dar avea să le depăşească pe toate cât timp reuşea să se apropie de el, iar acum urma să facă asta.

— Ei, haide, zise mama ei venind în spatele lui Amy să preia periatul părului. Pesemne că eşti epuizată, şi nu e de mirare. Cred că n-ai ratat niciun dans.

Zorii se iveau într-o oră, dar Amy nu era obosită. Încă era stăpânită prea tare de entuziasm ca să poată dormi. Dar Charlotte ar fi stat şi ar fi trăncănit ore întregi dacă i-ar fi mărturisit asta, aşa că dădu din cap, dorindu-şi să rămână un pic singură înainte să fie răpusă de epuizare.

— Ştiam c-o să aibă succes, pufni Agnes de lângă garderob, dând din cap în sus şi-n jos. Ştiam c-o să-ţi eclipseze fetele mai mari, Lotte. E bine că le-ai măritat înainte să iasă ea în lume. Nu ţi-am spus eu?

Agnes nu făcea pe şefa doar cu Amy. Şi Charlotte avea parte de asta, dar nu se plângea niciodată şi nici nu se gândea s-o pună la punct pe servitoare. Pistruii i se estompaseră, era grăsuţă ca un heruvim, iar degetele ei nu mai erau aşa de agile, dar Agnes era acolo de atât de mult

timp, că acum era ca un membru al familiei, şi cu asta, basta.

Amy oftă în sinea ei. Era cât se poate de bine să se gândească să o înlocuiască pe Agnes cu propria cameristă, dar ştia că n-avea s-o facă niciodată, fiindcă ar fi rănit simţămintele dragii bătrânici.

Charlotte se încruntă puţin la comentariile lui Agnes şi întâlni privirea lui Amy în oglindă. Încă era o femeie atrăgătoare la patruzeci şi unu de ani, cu părul castaniu neatins de cenuşiu, cu ochii căprui lăsaţi moştenire tuturor copiilor ei, cu excepţia lui Amy care, la fel ca Anthony, Reggie şi Jeremy, avea părul negru şi ochii de un albastru cobalt cu o privire exotică ce le fusese transmisă de străbunica ei din partea lui Malory, care se zvonea că fusese ţigancă.

Unchiul Jason îi spusese odată în taină că nu era un zvon, ci adevărul gol-goluţ. Nu era sigură dacă el o tachinase sau nu.

— Cred că surorile tale ar fi fost un pic invidioase în seara asta, zise Charlotte. Mai ales Clare.

— Clare e prea fericită cu Walter al ei ca să-şi aducă aminte că i-a luat doi ani ca să-l găsească.

Firea ei mofturoasă sau răbdarea, probabil, îi fusese răsplătită, fiindcă Walter era pe punctul de a obţine un titlu gras.

— De ce să fie invidioasă, de vreme ce ea are să fie ducesă, mamă?

Charlotte zâmbi.

— Ai dreptate.

— Şi, deşi n-am văzut cu ochii mei – Amy încă era supărată că o făcuseră să aştepte până la aproape optsprezece ani, pe când Dianei i se permisese să-şi facă debutul la doar şaptesprezece şi jumătate –, am auzit că şi pe Diana au curtat-o tot aşa de mulţi tineri ca şi pe mine. Doar că s-a întâmplat să se îndrăgostească de primul care

i-a bătut după aceea la uşă.

— Perfect adevărat, oftă Charlotte. Asta îmi aminteşte că mâine, sau mai degrabă azi, vom fi mai mult ca sigur asaltate de toţi tinerii aspiranţi pe care i-ai dat gata la bal. Chiar trebuie să dormi puţin, altfel n-ai să rezişti până la ora ceaiului.

Amy chicoti.

— O, am să rezist, mamă. Am de gând să mă bucur de fiecare minut al ritualului de curtare, exact până când bărbatul pe care îl vreau mă va lua pe sus.

— Cât de vulgar sună, zise Charlotte dezaprobator. Să te ia pe sus, zău aşa. Începi să semeni cu flăcăul lui James.

— Ei, la naiba, aşa crezi?

Mama ei râse.

— Gata, opreşte-te. Şi să nu te audă taică-tu imitându-l pe Jeremy, altfel se ia de frate-său, iar James Malory ia în nume de rău ridiculizarea, sugestiile sau sfaturile binevoitoare. Jur, şi în ziua de azi mi-e greu să cred că sunt fraţi, atât de diferiţi sunt.

— Tata nu seamănă cu niciunul dintre fraţii lui, dar eu, una, îl plac exact aşa cum e.

— Sigur că-l placi, indulgent cum e cu tine, replică Charlotte.

— Nu e mereu indulgent, sau ar fi trebuit să mă aştept…

Restul cuvintelor fură înăbuşite când Charlotte se aplecă şi o strânse tare în braţe.

— Asta a fost dorinţa mea, scumpo, şi nu-mi purta pică fiindcă vreau să mai am un pic de autoritate asupra copilului meu. Toate aţi crescut aşa de repede. Tu eşti ultima, dar după succesul de astă-seară ştiu că ai să fi „luată pe sus” cât de curând de un tânăr destoinic. Îmi doresc asta, cum să nu, dar nu chiar aşa de repede. Mă tem că de tine are să-mi fie cel mai dor când vei pleca de-acasă ca să te măriţi. Acum du-te şi te culcă.

Sfârşitul brusc al confesiunii mamei sale o uimi pe Amy, până când îşi dădu seama că Charlotte era gata să izbucnească în lacrimi, de aceea se grăbise să iasă, trăgând-o pe Agnes după ea. Amy suspină, conştientă de sentimentele îngemănate de speranţă şi de teamă că vorbele mamei ei erau profetice. Charlotte avea să-i ducă ei dorul cel mai mult dacă scopul lui Amy urma să fie atins, din moment ce avea să se mute în America, punând un întreg ocean între ea şi familia sa, ca să fie cu alesul ei. Până în acel moment nu-şi dăduse seama că aşa avea să fie.

Să le ia naiba de sentimente. De ce oare nu se abătuseră asupra unui englez, în schimb?

Capitolul 4

— De ce Judith? îl întrebă James pe fratele lui, referindu-se la numele dat celei mai noi nepoate a lui. De ce nu ceva melodios, ca Jacqueline?

Erau amândoi în odaia copilului, unde Anthony putea fi găsit de cele mai multe ori când era acasă.

În acea zi avusese el grijă de fiica lui, căci soţia lui, Roslynn, se dusese s-o viziteze pe prietena ei, Lady Frances. Nettie, hoaşca aia de scoţiancă, care devenise nedespărţită de Roslynn şi care avea grijă după bunul plac de micuţa Judith, părăsise odaia numai după ce fusese ameninţată cu grave repercusiuni. Anthony trebuia să fie uneori mână de fier, altfel femeile din casă i s-ar fi suit în cap. James era înclinat să creadă că Roslynn o făcea oricum.

— Las-o baltă, răspunse Anthony la întrebarea lui James. De ce, ca să poţi fi atât de pervers şi s-o strigi Jack?

De ce n-o botezi pe-a ta Jaqueline, când o să vină pe lume, şi atunci o s-o strig eu Jack?

— În cazul ăsta, aş numi-o pur şi simplu Jack, de la bun început, ca să nu fie loc de-ntors.

Anthony pufni.

— Nu te gândi că George va fi încântată de asta.

James oftă, renunţând la idee înainte să prindă rădăcini.

— Nu mă gândesc.

— Sau fraţii ei, adăugă Anthony, ca să fie nesuferit.

— În cazul ăsta…

— Ai face-o, nu?

— Orice, ca să-i enervez pe mocofanii ăştia grosolani, răspunse James cu sinceritate absolută.

Anthony râse, ceea ce o sperie pe Judith, care se răsuci în îndoitura braţului. Nu plânse, doar flutură frenetic din mâini. Tatăl ei apucă una, ca să ducă degeţelele la buze, înainte să ridice din nou privirea la James.

Cei doi fraţi erau la fel de diferiţi ca ziua şi noaptea. Anthony era puţin mai înalt şi mult mai zvelt, cu părul negru şi ochii albaştri, în timp ce James, ca şi ceilalţi doi fraţi, era voinic, blond şi cu ochi de o nuanţă plăcută de verde. În momentul de faţă, Judith semăna cu ambii părinţi. Urma să aibă superbul păr roşu-auriu al mamei sale, dar ochii ei erau deja de albastrul cobalt profund al tatălui ei.

— Cât crezi că vor sta yankeii de data asta? întrebă Anthony.

— Prea mult, veni răspunsul iritat al lui James.

— Nu mai mult de câteva săptămâni, cu siguranţă.

— Să sperăm că una.

Poate că Anthony îl necăjea acum pe James cu vizita iminentă a neamurilor nepoftite – ar fi fost ceva în neregulă cu el dacă n-ar fi făcut asta, din moment ce nimic nu le făcea o plăcere mai mare celor doi fraţi decât să se împungă reciproc, fără menajamente –, însă împotriva unui

duşman comun el ar fi fost alături de fratele lui. Dar yankeii nu sosiseră încă…

Anthony încă rânjea când meditä nonşalant:

— Presupun că o să vrea să rămână la tine, acum, că ai casa ta.

— Muşcă-ţi limba. Şi-aşa e destul de rău că trebuie să le dau drumul pe uşă. O s-ajung să crăp nişte ţeste dacă am să-i văd zi de zi. N-am să mă pot abţine.

— O, haide, zău, nu sunt toţi chiar atât de răi. Cu vreo doi dintre ei m-am înţeles extraordinar, şi tu la fel, ai face bine să recunoşti. Şi Jason s-a ataşat imediat de Clinton. Iar Jeremy şi Derek s-au distrat straşnic cu cei doi mai tineri.

James ridică dintr-o sprânceană, ceea ce promitea scandal dacă Anthony nu lăsa de-ndată baltă subiectul.

— Cu Warren s-a înţeles cineva?

— N-aş prea spune.

— Nici c-o să ne-mpăcăm vreodată.

Asta ar fi trebuit să pună capăt subiectului, dar Anthony nu era dispus să ia în seamă avertismentele subtile.

— Au făcut exact cum ai vrut, bătrâne, te-ai însurat cu sora lor mai mică – chiar au insistat s-o faci. Prin urmare, când ai de gând să-i ierţi pentru chelfăneala pe care ţi-au tras-o?

— Chelfăneala era de aşteptat. Dar Warren a sărit calul când mi-a implicat echipajul, şi ne-ar fi spânzurat pe mulţi dintre noi dacă era după el.

— O reacţie normală când ai de-a face cu mişei de piraţi, replică Anthony fără să se gândească.

James făcu un pas spre enervantul lui frate, dar apoi îşi aminti de copilul din braţele lui Anthony.

Rânjetul lui Anthony se lărgi când acesta sesiză enervarea lui James, dându-şi seama clar că trebuie să amâne orice împunsătură avea în gând. Dar Anthony încă nu avusese ultimul cuvânt.

— După cum am auzit, cei doi fraţi mai mici şi George i-au mulţumit lui Warren în numele tău că nu şi-a dus la capăt intenţia.

— N-are importanţă… dar noi doi suntem datori cu o vizită la sala lui Knighton, adăugă James cu subînţeles. Am putea să profităm de antrenament.

Anthony izbucni într-un hohot de râs.

— Când ai chef de-o răfuială? Nu prea cred. O să mă limitez la partenerii de antrenament pe care mi-i asigură Knighton, mulţumesc.

— Dar cu ei n-ai parte de niciun fel de provocare, dragă băiete.

— Exact, iar nevesti-mii îi place faţa mea aşa cum e. N-ar fi prea bucuroasă dacă mi-ai muta nasul din loc cu ciocanele astea de le zici pumni. Şi, pe lângă asta, n-aş vrea să scapi de toată ostilitatea asta înainte să vină yankeii. Abia aştept focurile de artificii, serios.

— N-o să fii bine-venit, zise James nesuferit.

— Mă primeşte George, replică Anthony încrezător. Ea mă place foarte mult.

— Te tolerează fiindcă eşti fratele meu.

Atunci Anthony ridică o sprânceană.

— Şi tu nu-i întorci favoarea cu fraţii ei?

— Am şi făcut-o. Încă sunt în viaţă, nu?

*

Când James se întoarse acasă mai târziu în acea zi, fu surprins când Amy îi deschise uşa. N-o mai văzuse de la primul ei bal, din săptămâna precedentă – singurul la care el trebuia să participe, slavă Domnului –, dar Georgina îi spusese că Amy o vizitase cu doar câteva zile înainte. Şi cum el nu ciocănise, era evident că ea îl aştepta, o împrejurare îndeajuns de neobişnuită ca mintea lui să tragă un semnal de alarmă.

Dar fiindcă nu era el omul care să exagereze sau să tragă concluzii pripite, doar întrebă:

— Unde-i Henri? Sau azi e Artie de serviciu? N-am fost atent când am plecat.

Henri şi Artie fuseseră membri ai echipajului său în zilele de piraterie. Dar cum cei doi erau cu el de atâta timp, îi considera mai mult membri ai familiei. Când decisese să vândă *Maiden Anne,* ei aleseseră să se angajeze acasă la el, în loc să navigheze pe o corabie necunoscută. Nici că-ţi puteai imagina doi majordomi mai neverosimili, dar ei îndeplineau pe rând slujba şi şocau toţi vizitatorii cu manierele lor grosolane.

— Azi e schimbul lui Artie, răspunse Amy închizând uşa după el. Dar a plecat după doctor.

Ea îl văzu încordându-şi spatele pentru o clipă, înainte s-o ia la fugă spre scări, aşa că strigă repede după el:

— E în salon.

El se opri brusc.

— În salon?

— Ia ceaiul, adăugă ea.

— Ia ceaiul! explodă el, făcând cale-ntoarsă, şi se îndreptă într-acolo, oprindu-se în uşă când îşi zări soţia înăuntru.

— Las-o naibii, George, ce drăcia dracului faci? Ar trebui să fii în pat.

— Nu vreau să stau în pat şi îmi iau ceaiul, o auzi Amy pe Georgina răspunzând cu un calm vrednic de laudă.

Totuşi răspunsul îl făcu pe James să se oprească brusc.

— Atunci nu vine copilul?

— Ba da, vine, dar iau şi ceaiul. Nu vrei să bei şi tu unul cu mine?

James rămase mut pentru o clipă, încercând să înţeleagă spusele ei.

— Las-o naibii, George, nu aşa se face.

Şi apoi intră în salon.

— Te duci în pat.

— La naiba, James, pune-mă jos imediat, auzi apoi Amy. Am să stau în pat cât de curând şi o să urlu din toţi rărunchii. O să-ţi fac pe plac, dar numai când o să fiu gata. Acum pune-mă…

Se lăsă o tăcere grea. Ezitând să intervină, căci nu-l mai văzuse niciodată pe unchiul ei James reacţionând aşa, Amy găsi puterea să se îndrepte spre uşă. La timp, ca s-o vadă pe Georgina având o altă contracţie şi pe soţul ei destul de pierdut din această cauză. El se lăsă jos fără să-i dea drumul Georginei, pe care încă o ţinea strâns, şi era la fel de palid precum canapeaua de damasc sidefiu pe care se aşezase.

— Când au început durerile? izbuti el să întrebe când ea începu să respire normal din nou.

— De dimineaţă…

— De dimineaţă!

— Dacă ai de gând să întrebi de ce nu ţi-am spus înainte să pleci, doar uită-te la tine şi o să ai răspunsul. Acum pune-mă jos, James, ca să-mi termin ceaiul. Amy tocmai l-a turnat.

— Amy! urlă el într-o nouă direcţie. De ce naiba îi cânţi în strună nevesti-mii…

— Să nu îndrăzneşti să-ţi verşi nervii pe Amy, îl admonestă Georgina cu un pumn în umăr. Aveam de gând să fac ordine prin casă, dacă vrei să ştii, dar ea m-a convins să beau un ceai în loc de asta. Dacă n-ai de gând să ni te alături, ia-ţi ceva de băut, dar încetează să mai ţipi la noi.

James îi dădu drumul atât cât să-şi treacă o mână prin păr. Georgina profită de neglijenţa lui ca s-o şteargă din poala lui şi să-şi ia ceaiul ca şi cum ar fi fost o zi oarecare, nu cea în care urma să nască.

După o clipă, el zise fără a se adresa cuiva anume:

— Îmi pare rău. N-a trebuit să trec prin aşa ceva cu

Jeremy. Cred că mai degrabă i-aş vrea pe jumătate crescuţi şi abia apoi să mi se spună că i-am procreat. Să dea naiba dacă nu prefer aşa.

Lui Amy i se făcu milă de el şi-i explică:

— Oricât de mult aş vrea să fiu alături de ea prin tot ce trece, ştiu că oricum cineva va face scandal în legătură cu asta – referitor la inocenţa mea, ştii –, aşa că am trimis după mama şi după mătuşa Roslynn, ca şi după Reggie. Ele o să se asigure că are să facă ce trebuie.

Georgina se relaxă îndeajuns ca să adauge:

— Asta e, de fapt, partea uşoară, James. Practic, ţi-aş sugera să-ţi iei de băut şi să te ameţeşti înainte să înceapă ce este mai greu – sau s-o ştergi de-aici. Voi înţelege dacă preferi să aştepţi la club.

— Te cred. Şi ştiu că aş putea, dar am să fiu aici, în caz că ai nevoie de mine.

Amy presupusese că va spune asta. Pesemne că şi Georgina, fiindcă aceasta zâmbi şi se aplecă să-l sărute. Atunci se auzi din nou un ciocănit la uşă.

— Astea sunt trupele care încep să sosească, zise Amy.

— Uf! exclamă James cu o oarecare uşurare. Charlotte te va pune în pat, George, vei vedea.

— Charlotte a adus pe lume doi fii şi trei fiice, James, aşa că o să mă înţeleagă perfect – şi dacă nu te opreşti s-o ţii una şi bună cu patul, am să nasc chiar aici, în salon, să vezi tu dacă nu.

Amy părăsi încăperea cu zâmbetul pe buze. După spusele Georginei, unchiul James luase uşor toată perioada de sarcină, aşadar cine ar fi crezut că avea să se piardă aşa la sfârşit? Ar fi trebuit să trimită şi după Anthony, dar oricum era de aşteptat să vină cu Roslynn. El căzuse victimă glumelor pe care James le făcuse în ziua naşterii lui Judith, când Anthony fusese mai mult sau mai puţin năuc până se sfârşise totul. Trebuia să fie aici, ca să vadă cât de

bine se ţine fratele lui în aceleaşi împrejurări.

Dar când deschise uşa, pe verandă nu era nimeni din familia ei. Erau toţi cei cinci fraţi ai Georginei, şi, bineînţeles, Amy rămase din nou mută.

Capitolul 5

— A, salutare!

Drew Anderson fusese cel care ciocănise, aşa că acum stătea faţă-n faţă cu Amy, oferindu-i un zâmbet de-a dreptul orbitor.

— Amy, nu? Nu, stai, parcă era Lady Amy, căci tatăl tău este conte sau cam aşa ceva. Derek zicea că bătrânul rege i-a acordat titlul cu ani în urmă pentru nişte servicii pe care i le-a adus. Îmi amintesc corect?

Amy fu uimită că îşi amintea de ea şi abia articulă:

— Consultanţă financiară. Tata are noroc de bani.

Amy bănuia că moştenise şi ea abilitatea tatălui său, de aceea nu făcea niciodată pariuri cu familia şi cu prietenii, căci, cu instinctele ei, rareori pierdea.

— Ar fi bine să fim toţi aşa de norocoşi, continuă Drew, şi în timp ce ochii lui negri se mişcau lent în jos pe silueta ei şi apoi înapoi, adăugă cu o oarecare încântare: Dar uită-te la tine, ce-ai mai crescut între timp şi te-ai făcut tare frumoasă.

Ea nu râse şi nici nu se tulbură la complimentul lui, cum ar fi făcut o altă fată de vârsta ei. La urma urmelor, el era fratele care avea câte o drăguţă în fiecare port, şi nu trebuia luat deloc în serios, ţinând cont de spusele propriei surori. Dar acum tocmai o punea pe Amy în centrul atenţiei, şi nu aşa îşi imaginase ea următoarea lor întâlnire.

Îl ţintui scurt cu privirea pe cel pe care şi-l alesese de soţ, dar nu văzu decât nerăbdare, care se confirmă când ea

zise repede:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Drew, fii bun şi aminteşte-ţi că nu eşti singur, aşa că păstrează peţitul pentru atunci când vei fi.

— Bună idee, Drew, zise Boyd, apoi doar adăugă sec: Aş vrea s-o văd pe Georgie – dacă tot suntem aici.

Drew, fidel firii sale, nu se căi deloc. Amy însă se simţi extrem de jenată acum că îşi amintea motivul vizitei şi că ea stătea acolo, în calea lor. Şi ce era şi mai rău, iritarea faţă de fratele lui se transferase asupra ei, după cum arăta căutătura lui încruntată. Asta era atât de nedrept, că ea decise să nu mai vorbească de ironia sincronizării lor, despre faptul că n-aveau prea mult timp ca să-şi viziteze sora, înainte ca ea să se scuze că trebuie să plece să nască.

Cu toată demnitatea de care era capabilă în atari împrejurări, Amy se trase deoparte şi zise:

— Intraţi, domnilor. Sunteţi cât se poate de bine-veniţi.

Cel puţin unul dintre membrii familiei.

Ei intrară, şi pe lângă ea se înşiră un adevărat munte de bărbaţi. Doi dintre ei aveau doar puţin peste un metru optzeci, dar ceilalţi trei depăşeau această înălţime cu mai bine de zece centimetri. Doi dintre ei avea părul şaten-închis al Georginei, în timp ce ceilalţi fraţi erau mai blonzi. Doi aveau ochii căprui-închis; doi aveau ochi de un verde atât de deschis, că aminteau de lămâile proaspăt culese. Doar Drew avea ochi aşa de închişi la culoare, că erau negri. Şi toţi erau prea chipeşi ca o tânără fată să poată să nu se piardă mult timp cu firea.

Odată intraţi, Drew scoase exuberant cel mai bun răcnet al lui de căpitan:

— Georgie fată, unde eşti?

În acel moment, un „Al dracului noroc” veni dinspre salonul din stânga lor, mârâit aproape de James, în timp ce Georgina strigă veselă:

— Aici, Drew… şi poartă-te frumos, James.

Andersonii se îndreptară spre salon şi spre sunetul vocii surorii lor. Amy, complet uitată pentru moment şi bucuroasă de asta, se strecură în spatele lor şi-şi găsi un scaun de pe care să urmărească discret reuniunea ce începu cu râsete, îmbrăţişări şi sărutări – cel puţin între Andersoni. James se retrase şi el din drum, ducându-se să stea lângă şemineu, cu braţele încrucişate şi cu expresia din ce în ce mai întunecată. Dar, uimitor, tăcea, nefiind dispus să curme plăcerea evidentă a soţiei lui. Niciunul dintre fraţi nu-l salută. Câţiva îl priviră ca şi cum ar fi dorit s-o facă, dar fuseseră descurajaţi de aparenta lui nemulţumire.

Amy o urmări îndeaproape pe Georgina. Contracţiile ei apăreau şi dispăreau, dar ea nu lăsa să se vadă nimic altceva decât o uşoară încordare şi o scurtă pauză dacă vorbea. James nu observa, slavă Domnului, altfel ar fi dezlănţuit tot iadul. Nici fraţii nu observară, şi era clar că Georgina asta voia, cel puţin deocamdată. Le dusese prea mult dorul ca să-i părăsească după ce abia sosiseră.

Nici Amy nu putu să se abţină să-i privească pe fraţi luptându-se pentru atenţia Georginei.

Lui Amy i se spusese că nu erau prea des toţi cinci împreună în prezenţa Georginei, căci erau toţi navigatori, toţi căpitani ai propriilor corăbii, în afară de Boyd, care încă nu era pregătit pentru responsabilitatea aceasta. O tachinau în mod ruşinos cu privire la dimensiunile ei şi la modul în care suna zilele acestea engleza ei, în timp ce ea le-o întorcea oarecum lui Warren şi lui Boyd fiindcă nu se mai tunseseră de când îi văzuse ultima oară.

Şi ei arătară, în felurite chipuri, cât de mult le pasă. Chiar taciturnului Warren îi fu surprinsă o privire tandră pe faţă la adresa surorii lui.

James îi întrerupse de două ori, rostind numele Georginei, sau cel puţin propria versiune a acestuia, şi

punând o mulţime de avertismente într-un singur cuvânt. Dar ea nu făcea decât să i-o reteze de fiecare dată cu un „Nu încă, James” şi îşi continua discursul. Numai Thomas, fratele mijlociu, începu să se arate îngrijorat de comportamentul lui James. Ceilalţi făceau tot posibilul ca să-l ignore pur şi simplu.

Şi apoi se auzi un alt ciocănit la uşa de la intrare, care garanta să pună capăt reuniunii. Cel puţin aşa crezu James, căci păru brusc uşurat.

Nu şi Georgina, care îi prinse privirea lui Amy ca să-i spună:

— Nu sunt gata încă, Amy. Te superi?

Aceste cuvinte ce păreau criptate îi făcură pe unii dintre fraţi să se încrunte, şi intuitivul Thomas o întrebă pe sora lui:

— Pentru ce nu eşti gata?

Georgina se eschivă şi schimbă vorba. Dar Amy înţelesese perfect şi-i zâmbi liniştitor Georginei, ceea ce însemna că avea să se străduiască. Trei dintre fraţi se uitară după ea când plecă, dar nu cel care i-ar fi plăcut ei ca măcar s-o remarce.

Nou-venitul se dovedi a fi Roslynn, şi din moment ce Anthony fusese lângă ea când îi venise sorocul, o însoţise acum. Având în vedere cine era, Amy ştiu că n-avea sens să aducă vorba despre dorinţele Georginei.

Trebuia totuşi să încerce, şoptind:

— Tocmai au sosit fraţii mătuşii George, dar ea nu vrea ca ei să ştie că au început durerile. Aşadar, dacă aţi putea să vă abţineţi să vorbiţi despre asta până când ea...?

Roslynn dădu din cap, dar Anthony doar zâmbi, şi oricine îl cunoştea pe Anthony Malory ştia că n-avea să-şi ţină gura dacă ce avea el de spus provoca garantat un scandal la care putea să asiste relaxat şi să se prăpădească de râs. Amy oftă şi-i conduse oricum în salon, căci nu era ea în măsură să-şi împiedice unchiul să intre în casă.

Încercase, şi fiorul pe care i-l transmise Georginei când intră din nou în odaie spunea multe.

Dar Georgina îl ştia de-acum pe Anthony, la fel ca restul familiei, aşa că nu fu surprinsă de primele cuvinte ieşite din gura lui:

— Aşa deci, George, vrei să lansezi o nouă modă, ai? Naşterea cu toată familia în jur şi nici mai mult, nici mai puţin decât în salon.

Georgina îşi săgetă cumnatul cu o privire plină de furie şi apoi îi răspunse:

— N-am deloc de gând să fac asta, măgarule.

Ar fi fost în stare să explice remarca lui ca pe gluma unui nebun, şi fu cât pe ce să încerce. Dar fratele ei, Thomas, era expert în cititul printre rânduri şi se prinse imediat.

— De ce n-ai spus nimic, Georgie? întrebă el cu un reproş blând.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Warren fără să se adreseze cuiva anume.

— Nimic, încercă Georgina să insiste.

Dar Thomas era la fel de rău ca Anthony în felul său, şi zise cu calm:

— Naşte.

— Păi, sigur că…

— Chiar acum, Warren, clarifică Thomas, şi i se adresă surorii lui. De ce nu eşti în pat?

— Doamne sfinte, fu auzit James în acel moment oftând destul ele tare. Primul lucru inteligent pe care l-am auzit vreodată la un Anderson.

Şi apoi se întâmplă – toţi fraţii ei începură s-o dojenească în acelaşi timp şi Anthony făcu exact ce era de aşteptat, asistând relaxat şi prăpădindu-se de râs.

În cele din urmă, Georgina explodă:

— Fir-ar să fie, lăsaţi-mă odată să nasc în felul meu… şi pune-mă jos, Warren!

Dar Warren, care o ridicase în braţe de pe canapea şi se îndrepta deja spre uşă, nu era soţul ei care poate ar fi ţinut cont de dorinţele ei. El continuă să meargă fără să-i răspundă, şi Georgina ştiu că era zadarnic să mai zică ceva.

James se năpusti imediat în urma lor, şi Amy, conştientă de sentimentele lui anume faţă de acest Anderson, îşi imagină cum ar fi să aibă loc pe scări o luptă cu odgonul. Sări de pe scaun să-l împiedice, zicând repede:

— Contează cum ajunge acolo, de vreme ce ajunge?

James abia îi aruncă o privire, dar explică:

— N-am de gând să-l opresc, fată dragă, dar el e singurul dintre fraţii lui în care nu poţi să ai încredere că-i poartă de grijă odată ajuns acolo. Răspunsul lui la încăpăţânarea lui George este să scoată cureaua.

Amy, redusă efectiv la tăcere, chiar şi-ar fi dorit ca el să nu fi spus asta, şi nu putea decât să spere că doar antipatia lui faţă de Warren îl împinsese să rostească acele cuvinte, mai degrabă decât adevărul. Omul credea că bătaia era răspunsul pentru strunirea încăpăţânării? Păi, ea nu era încăpăţânată, chiar nu era. Bătaie? Proastă, proastă inspiraţie să se oprească la acel frate. De ce nu la Drew, care observase că era destul de mare acum, şi frumoasă pe deasupra? Ar fi putut să se împace cu ideea câte unei drăguţe în fiecare port. Dar asta, pe lângă faptul că deja ştia că Warren Anderson nu-şi trata femeile decât cu indiferenţă rece?

La etaj, James se opri în uşa dormitorului matrimonial, pe care Warren îl găsise cu precizie, fără ajutorul Georginei, ca să-l privească pe acesta îndesând perne la spatele surorii sale şi strângând uşor păturile în jurul ei. James chiar şi-ar fi dorit ca Warren să n-o iubească atât de mult, şi ea pe el. Asta chiar îl ţinea legat de mâini să nu îl trateze pe individul ăsta aşa cum i-ar fi plăcut. Şi el auzi tonul firesc al lui Warren care în acel moment era de o tandreţe aspră:

— Nu te supăra, Georgie. Nu trebuie să întreţii

musafiri într-un moment ca ăsta.

Totuşi Georgina încă era îndeajuns de îmbufnată ca să răspundă:

— Ce nu ştiţi voi, neisprăviţilor, e că asta durează ore şi ore până la final, şi aş fi preferat să nu mi le petrec pe toate într-o odaie încinsă, cu aer închis – întâmplător e vară, dacă n-aţi observat –, fără să fac altceva decât să simt durerea.

Warren se albi, fiindu-i reamintit atât de usturător ce avea să sufere ea în curând.

— Dacă ţi se întâmplă ceva, îl omor.

Georgina luă asta cam la fel de serios cum lua şi ameninţările soţului ei la adresa lui, dar zise:

— Exact ce voiam să aud. Şi tu ai să auzi în scurt timp cât de mult îţi apreciez ajutorul, aşa că ţi-aş sugera să aştepţi asta la bordul lui *Nereus.* Îţi trimit eu vorbă când se termină.

— Rămân, veni răspunsul lui încăpăţânat.

— Mi-aş dori să nu, insistă ea. Chiar n-am încredere să vă las pe tine şi pe James în aceeaşi casă când nu pot să fiu de faţă, să vă despart.

— Rămân.

— Păi rămâi, atunci! răbufni ea pierzându-şi cumpătul. Dar promite-mi că n-o să vă bateţi, şi vorbesc serios, Warren. Trebuie să-mi promiţi. Nu pot să vă port de grijă într-un moment ca ăsta.

— Foarte bine, fu el de acord mai mult cu părere de rău.

— Şi asta înseamnă că n-ai să reacţionezi, cum ţi-e obiceiul, la nimic din ce zice James la supărare. Azi n-are să fie în apele lui.

— La naiba, promit, mormăi Warren.

Numai atunci primi un zâmbet de la ea.

— Încearcă să nu te îngrijorezi. O să fiu foarte bine.

El dădu din cap şi se îndreptă spre uşă, dar se opri

puţin când îl văzu în sfârşit pe James. La rândul lui, James cugeta la uimitoarea permisiune pe care făgăduiala aceea tocmai i-o dăduse, dar îşi dădu seama că, din păcate, era puţin probabil să fie în stare să profite de ea. Al naibii noroc, că singura dată când putea să aibă parte de-o răzbunare plăcută împotriva tipului era acum, când probabil că nici nu avea să observe că Warren este prin preajmă.

Şi chiar dacă avea în minte câteva remarci, nu putea să ajungă la vreo împunsătură, cu Georgina stând întinsă acolo şi putând să audă tot. Aşa că, spre propria uimire, zise:

— Nu credeam că o să am vreun motiv să-ţi mulţumesc pentru ceva, Anderson, dar îţi mulţumesc. De mine n-ar fi ascultat nici moartă.

Warren fu mai degrabă surprins că James zisese doar atât, aşa că răspunse fără prea multă căldură:

— Ar fi trebuit să insişti.

— Da, mă rog, în privinţa asta noi doi nu semănăm, bătrâne. Eu nu mă cert cu o femeie gravidă, mai ales când e femeia mea gravidă. Ar fi putut să-mi ceară să dărâm casa asta cu mâinile goale, şi eu aş fi făcut-o bucuros.

Warren zise dezaprobator:

— Indulgenţa nu e mereu benefică.

Moment în care James chicoti.

— Vorbeşte pentru tine, yankeule. Mie mi se pare cât se poate de benefică.

Lui Warren i se urcă sângele în obraji înţelegând la ce se referea, şi că James nu înţelesese înadins ce voise el să zică.

— Când e pentru afurisitul ei bine…

— O, las-o baltă, Anderson, i-o tăie James nerăbdător. Ştiu. Şi n-ar mai fi rămas mult la parter, în ciuda propriei dorinţe, te asigur. Oricât s-ar putea să nu-ţi placă să recunoşti, chiar îi port foarte bine de grijă soţiei mele. Acum şterge-o. Vreau câteva momente liniştite cu ea, cât încă se

mai poate.

Conştient de promisiunea lui, Warren nu mai zise nimic şi părăsi încăperea. James se trezi uitându-se la o soţie care nu era chiar aşa de mulţumită de el.

Ridică o sprânceană, întrebând inocent:

— Ce?

— Puteai să fii un pic mai amabil cu el, punctă ea.

— Am fost cât de al naibii de amabil am putut, George, de parcă nu ştiai asta până acum. Ce pot să fac pentru tine înainte să vină Charlotte şi să mă dea afară în şuturi?

— Ai putea să vii să suferi cu mine sub păturile astea, zise ea iritată, dar adăugă cu o voce scăzută: Şi să mă ţii în braţe, James, încep să fiu un pic speriată.

El făcu pe dată ce-i ceruse, ascunzându-şi bine propriile temeri, ca s-o asigure:

— Ştii că nu e nicio scofală povestea asta cu copilul.

— Uşor de zis, pufni ea.

— Tu ai o bună ascendenţă în ceea ce priveşte maternitatea, îi aminti el. Mama ta a făcut şase fără prea mare tămbălău, şi, Doamne sfinte, pesemne că toţi au fost nişte monstruleţi când au venit pe lume, ca să ajungă la dimensiunile de acum – persoanele de faţă se exclud.

— Nu mă face să râd, James.

— Asta era ideea.

— Ştiu, dar în clipa asta e dureros.

— Georgie…

— Şşşşt, sunt bine. Încă nu e rău cu adevărat, şi ai dreptate, am o ascendenţă robustă. Apoi oftă dramatic. Asta trebuie să suferim noi, femeile, pentru plăcerea noastră, deşi aş vrea să văd măcar o dată un bărbat suferind aşa pentru a lui.

— Muşcă-ţi limba, George. Chiar vrei să fii martoră la dispariţia rasei umane?

Ea chicoti – putea s-o facă acum, că era din nou

temporar între contracţii.

— O, nu ştiu. Am toată încrederea că tu ai putea să faci faţă. Nu se poate spune la fel despre ceilalţi bărbaţi din familia ta. Şi să nu vorbim despre bărbaţii dintr-a mea, deşi se ştie că Drew se pune pe râs când este doborât la pământ. El ar putea să suporte durerea destul de bine. Desigur, sunteţi doar doi din atâââât de mulţi, aşa că înţelegi ce vreau să spun. Rasa va dispărea, cu siguranţă, dacă lăsăm în seama voastră, a bărbaţilor, s-o perpetuaţi.

— N-ar trebuie să faci asta să sune atât de al naibii de infatuat, George, mormăi el.

— Hai să ne uităm imaginea de ansamblu a lucrurilor şi la cum noi, femeile, chiar n-avem de-ales în privinţa asta. La urma urmelor, n-o să ne vedeţi pe noi responsabile de sfârşitul…

— Am înţeles, draga mea, i-o tăie el sec, apoi zise cu blândeţe: Te simţi mai bine?

— Da, zâmbi ea.

Capitolul 6

Warren Anderson se plimba prin salon şi se uita la ceasul de pe consola căminului rece. Era patru fără un sfert dimineaţa. Dacă Georgina nu rezolva odată problema, avea de gând să… nu ştia ce. Să-i tragă una lui James Malory, probabil. Ideea asta merita – nu, n-ar fi putut. Blestemata aia de promisiune. Deşi James nici n-ar fi observat în clipa aceea dacă l-ar fi pocnit.

Omul arăta chiar mai rău decât se simţea Warren, şi el se simţea ca naiba.

Doamne, era bucuros că nu fusese acasă când născuse soţia lui Clinton cei doi copii. În ambele ocazii fusese într-una din călătoriile lui în China, care puteau să

dureze între doi şi patru ani fără întrerupere, în funcţie de starea de spirit a dictatorului militar care guverna. Dar linia Skylark n-avea să mai navigheze în China, după ce puternicul lord Zhang Yat-sen nu onorase un pariu, şi s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge dacă îl mai vedea vreodată pe vreunul dintre Andersoni. Zhang încercase, cu siguranţă, să le pună capăt zilelor în acea noapte în Canton, trimiţându-şi slujitorii letali după Warren şi Clinton, care erau împreună la momentul respectiv, voindu-le capetele la fel de mult cum îşi voia preţioasa vază antică pe care Warren tocmai o câştigase de la el în acel funest joc de noroc. Dacă Warren n-ar fi fost atât de beat în noaptea respectivă, nu şi-ar fi pus la bătaie corabia împotriva acelei nepreţuite vaze, dar o făcuse, şi dacă o făcuse, la naiba, o păstrase.

Clinton fusese de aceeaşi părere, râvnind la vază chiar mai mult decât Warren. Dar posesia asupra acesteia, pe drept câştigată, le pusese capăt comerţului cu China. Pur şi simplu nu nemulţumeşti un om ca Zhang, care e puternic precum un Dumnezeu în micul lui regat, altfel nu trăieşti să povesteşti despre asta. Zhang dovedise în noaptea respectivă că dacă ajungea să pună mâna pe ei, le-ar fi aşezat căpăţânile pe o tipsie, dar mulţumită echipajelor lor fuseseră salvaţi la timp, iar oamenii lui Zhang dăduseră greş în atacul asupra docurilor.

Totuşi, Warren n-avea să ducă dorul drumurilor în China, căci ajunsese să se plictisească de rutele astea comerciale lungi şi să stea departe de casă atât de des. Poate că dacă ar fi fost mai mult acasă, Georgina nu s-ar fi dus să-şi caute logodnicul dispărut în Anglia şi n-ar fi ajuns să-l găsească în schimb pe James Malory.

Nici gândul la duşmanul lui de moarte de la o jumătate de lume depărtare nu-i distrase lui Warren prea mult mintea de la lui.

Patru dimineaţa.

Cât mai putea s-o ţină aşa? Cineva, fata asta, Amy,

pesemne, zisese că durerile Georginei începuseră pe la zece, în dimineaţa precedentă, că nu se deranjase să-i spună soţului ei, căci nu voise să-l îngrijoreze, aşa că acesta plecase de-acasă şi nu aflase despre asta până nu se întorsese după-amiază, chiar înainte ca ei să sosească. Optsprezece ore. Cum să dureze atâta? Trebuie că ceva nu era în ordine, deşi medicul le tot dădea asigurări regulat că totul avansează normal.

Warren continuă să se plimbe. James Malory la fel. Din când în când, Warren ajungea în dreptul lui, căci James se plimba în direcţia opusă. Atunci abia dacă se dădeau la o parte unul din calea celuilalt şi continuau, fără să schimbe vreun cuvânt, abia observându-se unul pe altul.

Drew se plimba pe hol, căci el şi Warren se călcau reciproc pe nervi, cum o făceau în mod frecvent. Clinton stătea aşezat, dar degetele de la ambele mâini băteau constant darabana pe genunchi, pe braţe, pe lateralele scaunului. Nu fusese acasă la venirea pe lume a nici unuia dintre propriii copii, aşa că asta era ceva nou şi pentru el, dar se ţinea mult mai bine decât ceilalţi, cu excepţia lui Thomas.

Boyd se întinsese pe canapea, dormind dus. Terminase singur o sticlă de coniac şi fusese o băutură mai tare decât era el obişnuit. Warren o încercase şi s-ar fi bucurat să se îmbete şi el, dar lăsase paharul jos şi uitase de el.

Thomas era la etaj, plimbându-se pe holul din faţa odăii Georginei, aşa că avea să fie primul care afla când se isprăvea. Warren încercase şi el asta, dar la primul geamăt îngrozitor ieşit prin uşa Georginei, începuse să asude şi să tremure, iar Thomas îl trimisese înapoi la parter.

Asta fusese cu cinci ore în urmă. Sora lui trecea printr-un adevărat infern, şi asta din vina lui James Malory. Warren făcu un pas spre cumnatul lui, dar îl surprinse pe Anthony Malory uitându-se la el şi observă aristocratica

sprânceană neagră ridicată într-o interogare amuzată. Promisiunea lui. Trebuia să-şi amintească blestemata de promisiune.

Anthony se mutase toată noaptea, ba şezând pe un scaun, ba sprijinindu-se neglijent de peretele de lângă şemineu, şi doar se uitase, sau aşa părea. Ţinea în mână un pahar de coniac pe care nu făcea nimic mai mult decât să-l miroasă ocazional, şi din când în când încerca să strecoare paharul în mâna lui James. Nu-i ieşea. James îi spusese clar mult mai devreme că nu voia nicio „blestemată" de băutură, şi nu se răzgândise.

Anthony încercase să-şi atragă fratele în conversaţie, îl îmboldise, de fapt, cu genul de zeflemea la care Warren nu ar fi rezistat fără să se înfurie. James ignorase totul, deşi murmurase pentru sine din când în când chestii de genul „Blestemat de iad fără sfârşit" şi „N-am să mă mai ating de ea", şi o dată „Doamne, te rog", şi o dată direct către Anthony: „Scoate-mă de-aici şi împuşcă-mă".

Warren ar fi vrut s-o facă. Încă voia. Dar Anthony doar râse şi-i zise fratelui său:

— Şi eu m-am simţit la fel, bătrâne, dar ai să uiţi toate astea, la fel şi ea. Fii sigur.

*

La scurt timp după ce Warren o dusese pe Georgina în odaia ei veniseră alţi trei membri ai familiei Malory. Fratele mai mare, Edward, venise împreună cu soţia lui, Charlotte, care se dusese direct sus şi nu mai fusese văzută de-atunci. Şi o altă nepoată, acea Regina Eden, sosise chiar în urma lor şi se zăvorâse şi ea la etaj, totuşi cobora periodic pentru a-l asigura pe unchiul James că totul decurgea bine, că „George" se descurca „grozav", iar ultima dată când venise zisese în semn de tachinare:

— Dar nu vrei să ştii ce crede despre tine în clipa

asta.

Edward jucase cărţi cu fiica sa o vreme, dar acum se preocupa cu un joc solitar, ignorând tensiunea din încăpere. Trecuse el însuşi prin asta de prea multe ori ca aşa ceva să-l mai scoată din sărite. Fiica, Amy, se ghemuise într-un fotoliu tapiţat foarte mare şi adormise rapid, cu bărbia în palmă. Se asigurase mai devreme că mâncarea e servită, şi o altă gustare la miezul nopţii, dar nimeni nu făcuse mai mult decât să ciugulească câte ceva, unii nici măcar atât.

Drăguţă fată, Amy. Nu – frumoasă, de fapt. Mai devreme, de fiecare dată când se întâmplase să se uite la chipul ei, o surprinsese plecând ochii, de parcă îl urmărea. Păcat că era o Malory – ce naiba era în capul lui? Era mult prea tânără pentru el. Era mai mult genul lui Drew, iar el ar fi fost bun pentru ea – dacă ar putea să treacă peste unchii ei ca să ajungă la ea.

Patru şi un sfert.

Oricât de mult iubea Warren copiii, n-avea de gând să mai treacă niciodată prin aşa ceva. Nu că se gândise vreodată să se însoare, ca să-i aibă pe-ai lui. Femeile erau cele mai perfide creaturi de pe pământ. Nu erau de încredere. Nu puteai să le dai crezare. Dacă n-ar fi avut o nevoie pur elementară pentru compania câte uneia din când în când, n-ar mai fi avut niciodată nimic de-a face cu ele.

Sora lui era singura excepţie, singura femeie de care îi păsa, şi dacă se întâmpla ceva cu ea…

*

Un alt Malory apăruse târziu în acea seară, fiul lui James, Jeremy. Fusese încântat când aflase ştirile, chiar jubilase, prea tânăr ca să ştie ceva despre complicaţiile care ar fi putut să apară, despre riscuri, că nu erau motive de fericire până când mama şi copilul nu treceau teferi prin

experienţă. Dar aruncase o privire la chipul tras al tatălui său, fapt care îl dezmetici de îndată şi plecă făgăduind:

— Trimit după Connie.

Nici că-l mai văzuse cineva de-atunci. Fără îndoială, salonul era un loc prea deprimant pentru un flăcău cu firea lui exuberantă.

Warren nu se agită auzind numele „Connie”, care nu aparţinea unei femei, ci unui bărbat care, din câte auzise, era cel mai bun prieten al lui James Malory – şi tot fost pirat. Îl întâlnise pe Conrad Sharpe acasă la Anthony în noaptea în care se presupunea că el şi James lăsaseră diferendele deoparte de dragul Georginei.

Drăcia dracului, cum ar fi zis cumnatul lui.

Patru şi jumătate.

Atunci veni din nou Regina, cu Drew şi Thomas pe urme – fusese prea dornică să ajungă la unchiul ei ca să se oprească şi să le spună ceva. Dar zâmbetul care se ivi când se uită la James le spunea tuturor tot ce se rugaseră să audă. Porniră uralele, trezind-o pe Amy şi agitându-l chiar şi pe Boyd din amorţeala lui de om beat. Dar James îşi ţinu respiraţia, tăcut, având nevoie de mai mult decât de zâmbetul acela frumos, având nevoie să audă cuvinte.

Regina, înţelegând perfect, se duse direct la James, îl îmbrăţişă şi zise:

— Ai o fiică, iar mama ei e bine – sunt bine amândouă.

Apoi ţipă când el îi răspunse la îmbrăţişare, prea strâns din pricina uşurării pe care o resimţea.

Îi dădu drumul râzând şi se uită în jur, până îl localiză pe Anthony.

— Unde e blestemata aia de băutură?

Încă era în mână la Anthony care i-o întinse. James o luă şi o bău, aşezând paharul deoparte, pe consola căminului, apoi îl trase pe Anthony spre el ca să-l îmbrăţişeze. Anthony cel puţin putea să facă faţă la asta, deşi doar cu greu.

În cele din urmă gemu.

— Doamne sfinte, James, apoi se înmuie. Mă rog, scoate-ţi asta din cap înainte s-o vizitezi pe George, zise el sec. Şi nu plânge, pentru numele lui Dumnezeu. Eu am plâns, dar nu e nevoie să ne facem amândoi de râs.

James râse doar din nou şi-l bătu pe spate pe fratele lui. Era atât de fericit, că pe Warren îl durea să-l privească.

Warren nu-l văzuse niciodată aşa pe omul acesta, nu se gândise niciodată, refuzase s-o facă. Dar în acele câteva momente, în timp ce împărtăşeau aceeaşi uşurare, fiindcă o femeie era bine, nu mai era pic de animozitate între ei.

Când James se întoarse şi-l observă, Warren zise, referindu-se la prezenta obsesie a lui James pentru îmbrăţişări:

— Nici să nu te gândeşti.

Dar zâmbea în timp ce rosti asta, zâmbea încă de când zâmbetul Reginei comunicase că mama şi copilul erau bine. James îi zâmbi şi el şi păşi înainte să-i strângă mâna.

Felicitările continuară, şi mult mai multe îmbrăţişări şi bătăi pe spate. James încercă în cele din urmă să se smulgă şi să se ducă sus să-şi vadă soţia, dar Regina îl asigură că nu este nicio grabă, că Georgina adormise imediat ce travaliul se sfârşise, iar Charlotte şi medicul vedeau de copil.

Apăru în cele din urmă Roslynn, obosită, dar zâmbind, ducându-se direct în braţele soţului ei şi zicându-i cumnatului:

— Este tare frumoasă, James, o Malory fără îndoială. Poţi să fii sigur că ea n-o să semene cu Tony.

Jumătate din încăpere înţelese cel puţin că noua Malory era blondă.

James îşi venise în fire de-acum şi replică:

— Păcat. Abia aşteptam s-o necăjesc pe George cu asta.

— Şi să-i mai dai un motiv să nu mă primească în casa

ei? mormăi Anthony.

— N-are nevoie să-i dau eu vreun motiv, băiete dragă. Te descurci destul de bine şi singur.

— Se încinge atmosfera, Ros, se plânse Anthony soţiei lui bune din fire. Cred că e timpul să mergem acasă.

Dar chiar atunci sosi Charlotte, ţinând un ghemotoc înfăşat cu care traversă încăperea ca să-l pună în braţele lui James. Se lăsă tăcerea, dar James nu sesiză, cu siguranţă, căci el îşi privea pentru prima dată fiica.

Şi nu se mai văzuse o asemenea privire pe faţa unui bărbat, sau, mă rog, cei mai mulţi dintre bărbaţii din încăpere nu mai văzuseră niciodată. O privire atât de plină de dragoste le era necunoscută.

Copila era înrudită îndeaproape cu fiecare persoană din încăpere, şi toţi se adunară în jurul ei, tatăl mândru fiind cât se poate de dispus să o împartă cu ei în acea clipă.

Anthony, care îşi aminti o conversaţie pe care o avusese recent cu fratele lui, îl întrebă în cele din urmă pe James:

— Şi ce nume, rogu-te să ne spui, ai de gând să-i dai acestei mici nestemate?

Credea că aşa avea să-l oblige pe James să renunţe la una dintre ameninţările lui cele mai îndărătnice, dar James se uită la el pentru o clipă, apoi spre Andersonii din încăpere şi zise răspicat:

— Jack.

Firesc, numeroase proteste se înălţară de îndată, unele pline de indignare. Dar James le înfruntă pe toate, rămânând ferm, şi în cele din urmă zise:

— Vă rog frumos să vă amintiţi a cui fiică e şi cine are dreptul să-i dea numele.

Asta, desigur, calmă spiritele. Cea mai tânără Malory, cu toate că era fată, avea să se numească Jack Malory, deşi înregistrarea ei de la botez avea să reţină numele Jacqueline – cât timp unchii ei Anderson nu participau la

eveniment – şi doar tatăl ei avea s-o strige cu drag Jack –, dacă mama ei n-avea nimic de spus în legătură cu asta.

Capitolul 7

— Unde-ai dispărut aseară, Jeremy?

Amy puse întrebarea când vărul ei i se alătură la micul dejun. Se servea micul dejun în ciuda faptului că era două după-amiaza, fiindcă nimeni nu se deranjase să se trezească mai devreme, şi aşa ceruse Amy când, în cele din urmă, se dăduse ea însăşi jos din pat.

— Nu credeam să te revăd aici aşa de curând, remarcă Jeremy evitându-i întrebarea.

— De fapt, nici n-am plecat, zise ea începând să-i toarne cafea într-o ceaşcă, dar se opri să întrebe: Preferi ceai?

— Orice ai acolo e bine. N-am preferinţe. Dar ce vrei să spui, că n-ai plecat? Vrei să spui că n-ai ajuns în pat încă?

Din moment ce purta altă rochie faţă de cea cu care o văzuse cu o seară înainte, de data aceasta din organza de culoarea piersicii, şi arăta proaspătă ca fructul de aceeaşi culoare, confuzia lui era de înţeles.

— I-am promis mătuşii George că voi sta să am grijă de casă până se reface ea. Menajera voastră a plecat acum o lună, iar cea care a înlocuit-o nu s-a descurcat şi a plecat săptămâna trecută, aşa că trebuia să se ocupe cineva de treburi. Sau ai de gând să te oferi tu voluntar?

El pufni.

— Vezi să nu. Dar nu eşti un pic cam tânără…

— Când majoritatea fetelor de vârsta mea sunt aruncate pe piaţa măritişului pe deplin instruite ca să-şi gestioneze propriile gospodării, crezi că eu, singura dintre

toate, nu mă descurc cu asta?

Cum ochii ei, de aceeaşi culoare cu ai lui, se apropiară de el, Jeremy roşi.

— N-am spus asta.

— Bine-ai făcut, replică ea. Altfel te-aş fi urecheat.

El îi oferi unul dintre cele mai captivante zâmbete ale lui, ca să-i domolească firea aprigă de care el avea atât de rar parte. Era o Malory, la urma urmelor, şi mai mult de jumătate dintre cei din familia Malory erau cunoscuţi pentru firile lor teribile. Doar fiindcă tatăl ei era o excepţie de la regulă nu însemna că era şi ea. Pe de altă parte, el afla tot timpul lucruri noi despre Amy, căci îi devenise unul dintre prietenii cei mai apropiaţi.

Jeremy zise acum, prefăcându-se surprins:

— Dacă te muţi aici… Doamne sfinte, toţi afurisiţii ăia de filfizoni care ţi-au bătut la uşă în ultima săptămână o să înceapă să se arate pe-aici, nu?

— Nu şi dacă-ţi ţii gura şi nu spui nimănui unde sunt.

Acum el fu surprins.

— Eşti dispusă să renunţi la roadele succesului tău?

— Pe legea mea, da. Abia aşteptam să fiu tratată ca un adult, Jeremy. N-am avut obişnuitele aşteptări care urmează unui debut în societate. Poate că surorile mele au făcut crestături în grindă pentru fiecare oaspete care s-a arătat, dar eu nu sunt interesată deloc…

— De ce nu? întrebă el, prea nerăbdător pentru a aştepta ca ea să termine. Nu vrei să te măriţi?

— Ba cum să nu, chiar foarte mult.

— Aha, zise el decizând că acum îi ştia punctul nevralgic. Doar că încă n-ai întâlnit junele potrivit. Aştepţi până îl întâlneşti.

— De fapt… aşa e, minţi Amy, nevoind să dezvăluie încă cine era alesul ei, nici chiar lui.

— De-asta te-ai oferit s-o ajuţi pe George, ca să poţi să te ascunzi?

— Întâmplător, îmi place foarte mult mama ta vitregă, Jeremy. M-aş fi oferit s-o ajut chiar dacă aş fi avut zeci de alte treburi pe care mi-ar fi plăcut să le fac. Doctorul zice că trebuie să stea în pat cel puţin o săptămână. Iar în clipa asta eu sunt singura din familie fără alte treburi, aşa că pare logic…

— Nu e nevoie să intri atât în detalii, zise el, simţindu-se stânjenit fiindcă părea că-i rănise sentimentele. Am priceput.

Apoi zâmbi din nou ca să îmbuneze răspunsul ţâfnos.

— O să fie plăcut să te am sub papuc.

Ea arcui o sprânceană neagră, amintindu-i de tatăl şi de unchiul lui, care foloseau la perfecţie afectarea respectivă.

— Serios că o să fie plăcut? Chiar şi dacă n-am să te las să eviţi întrebările când încerci s-o faci?

— Ai observat, nu?

— N-avea cum să-mi scape, zise ea sec.

El râse.

— Aşadar, care era întrebarea?

— Unde-ai dispărut. Noi am crezut că poate te-ai dus la Haverston să-l iei pe Connie.

— L-am trimis pe Artie, deşi, dacă mă gândesc bine, era nevoie de ceva noroc ca bătrânul lup de mare să găsească drumul pe uscat spre casa lui Connie. Dacă se rătăceşte la ţară, are să fie numai vina lui George. Dacă ar fi aşteptat măcar până săptămâna viitoare ca să nască, cum era vorba, Connie ar fi fost aici. Plănuia să se-ntoarcă la Londra pentru naştere.

— Dar ce face la ţară?

— S-a dus să vadă dacă poate să salveze ceva din fărâma de proprietate pe care o are lângă Haverston. A fost atâţia ani departe de ea, şi îşi imagina că probabil a fost năpădită de buruieni şi a căzut în paragină. Sigur, acum are destui bani şi timp ca s-o repună pe picioare, fiindcă n-are

să mai plece nici el pe mare.

— Ai să duci dorul la asta, Jeremy, să pleci pe mare cu tatăl tău?

— La ce să duc dorul? N-am fost niciodată destul de mult pe *Maiden Anne* ca să mă obişnuiesc cu asta. Am fost rănit în prima bătălie pe mare, iar tata şi Connie au plecat spre Indiile de Vest. Pe lângă asta, mă distrez mult prea tare zilele astea ca să duc dorul la ceva, adăugă el cu un incontestabil chicotit răutăcios.

— Prea multă distracţie, nu mă îndoiesc, având în vedere cât de des te dau afară de la şcoală.

— La naiba, acum n-ai de gând să începi şi tu ca George, nu? Mi-ajunge cât îmi împuie ea urechile cu mustrările ei, şi asta nu-i nimic în comparaţie cu ce-mi fac Connie şi tata. Ai zice că nu-şi aduc aminte cum e să ai optsprezece ani.

Ea zâmbi la tonul lui nemulţumit.

— Sunt sigură că tatăl tău îşi aminteşte, din moment ce în jurul vârstei ăsteia te-a conceput pe tine, deşi n-a aflat decât peste ani. Şi am auzit că se spune despre el că era pe cale să devină cel mai faimos crai din Londra, care obişnuia să aibă o altă fată dimineaţa, la prânz şi seara, şi asta zilnic. Asta e genul de distracţie de care vorbeşti?

— Las-o încolo, Amy, zise el repede. N-ar trebui să vorbeşti despre chestii de genul ăsta – şi unde naiba ai auzit tu despre asta?

Ea râse, fiindcă, de fapt, el roşise.

— De la Reggie, desigur. Ştii cum îi place să se laude cu cei doi unchi favoriţi ai ei. Bineînţeles, unchiul Jason şi tata n-au avut aventuri aşa mari cu care să se laude, deşi despre unchiul Jason ştiu vreo două chestii pe care nu le mai ştie nimeni.

— Şi care sunt alea?

— Nu pot să spun.

— Zău, Amy, ştii că o să le scot de la tine până la

urmă, aşa că ai face bine să te spovedeşti.

— Nu şi de data asta. Am promis.

— Ei, asta-i bună! pufni el. Uite, eu îţi povestesc despre toate secretele mele…

Fu întrerupt de sunetul dispreţuitor scos de ea.

— Nu-mi spui nici măcar jumătate dintre ele. Dar ai reuşit din nou să nu spui de ce-ai plecat aseară. Nu crezi că tatălui tău i-ar fi plăcut să fii de faţă într-un asemenea moment? A fost cam depăşit numeric, ştii.

— Era Tony acolo, spuse Jeremy zeflemitor. Şi am auzit că taică-tu poate să dea abil cu pumnul dacă e nevoie.

— Poate? zise ea surprinsă. Unde ai auzit tu asta?

— Nu contează, replică el, răzbunându-se pe ea fiindcă păstra secretul despre Jason. Şi uiţi că tata s-a luptat deja cu fraţii lui George, el singur, nici mai mult, nici mai puţin, şi ar fi câştigat bătaia aia dacă ei s-ar fi bătut corect, în loc să sară toţi pe el.

— De ce vorbim despre bătaie? Nu la asta m-am referit când am zis că a fost depăşit numeric.

— Fiindcă îl cunosc. Era nerăbdător să pocnească pe cineva, iar eu am fost mereu un ţap ispăşitor la îndemână. N-am vrut să iau asupra mea îngrijorarea lui când eram al naibii de bucuros pentru el. Aşa că am plecat.

— De fapt, s-a ţinut foarte bine, zise ea. Deşi a fost cât pe ce.

— Nici nu ştii cât de aproape a fost. Nu l-am mai văzut arătând aşa de când se pregătea să-i ia gâtul lui Nicholas Eden.

Amy nu auzise niciodată întreaga povestea, doar fragmente din ea.

— Chiar erau aşa duşmani de moarte?

Jeremy zâmbi.

— Nu. Tata a vrut doar să-l tăvălească un pic. Dar Nicholas a reuşit între timp să se însoare cu verişoara

noastră. Nu cred că tata îl va ierta vreodată pentru asta.

Cum Amy fusese martoră la o serie de ciocniri verbale între James şi soţul lui Reggie, înclina să fie de acord. Desigur, în clipa aceea James avea cu cine să dea bătălii verbale – toţi cei cinci fraţi ai Georginei.

Gândindu-se la acei fraţi, Amy îşi aminti cum îl urmărise pe Warren cu o seară în urmă, fără ca el să ştie. Fusese o plăcere pentru ea, deşi şi-ar fi dorit ca împrejurările să fie diferite, fiindcă el fusese la fel de tulburat ca James. Evident, Warren îşi iubea sora foarte mult, aşa că, în ciuda tuturor aparenţelor, era capabil de acea emoţie tandră.

— Deranjez?

Amy tresări, recunoscând acum vocea joasă, iar el stătea acolo, în picioare, în pragul uşii, un metru nouăzeci de frumuseţe care îţi taie răsuflarea. Inima ei începu să bată cu un ritm nou. Limba nu i se mişcă.

Răspunse Jeremy, foarte vesel.

— Deloc, yankeule. Eu tocmai plecam.

Capitolul 8

Jeremy nu glumea în legătură cu plecarea. Îndesă doi cârnaţi într-o chiflă, apoi se năpusti afară din casă. Warren se uită după el. Amy se uită la Warren, năucită de faptul scandalos că rămăseseră brusc, pe neaşteptate, singuri.

Dar nu complet singuri, fu nevoită să-i reamintească inimii ei care o luase la trap. Nu, în casă erau servitori.

Henri tocmai îl lăsase pe Warren să intre, aşa că era undeva pe-aproape. Totuşi, în clipa aceea erau singuri, iar ei nu-i venea să creadă că Jeremy o părăsise aşa.

Desigur, Jeremy n-ar fi făcut asta dacă ar fi fost vorba de altcineva. Dar ea şi Warren erau cumva înrudiţi. Mătuşa

ei prin alianţă era sora lui. De aceea lui Jeremy nu i se părea în neregulă să-i lase fără companie. Dar nu era mai puţin adevărat că Jeremy nu ştia ce simţea ea pentru Warren.

Ochii lui se întoarseră la ea, lăsând-o fără vlagă cu francheţea lor. Făcea gropiţe, dar ea n-avea de unde să ştie – nu-l văzuse niciodată zâmbind. Avea nasul drept, cu pomeţi uscăţivi; maxilarul denota încăpăţânare. Ochii lui aveau poate culoarea primăverii şi a verii, dar, cu înfăţişarea lui aspră, păreau reci. Părul auriu-închis fusese un ghem nestăpânit de bucle elegante, dar acum era mult prea lung, deşi ea presupunea că lungimea ajuta cumva la îmblânzirea buclelor.

Avea trup subţire, cam la fel ca unchiul Tony, deşi nu-l puteai numi în niciun caz slăbănog. Era mai înalt decât Anthony, cu umeri puţin mai largi şi braţe viguroase. Picioarele lungi stăteau uşor depărtate – ea remarcase că toţi fraţii Anderson stăteau aşa, de parcă încercau să-ţi menţină echilibrul pe puntea unei corăbii. Şi unchiul James încă mai stătea aşa câteodată.

Warren era îmbrăcat lejer, într-o haină neagră cu pantaloni cenuşii, fără vestă şi cu o cămaşă albă simplă, fără lavalieră – alt aspect pe care ea remarcase că îl aveau în comun fraţii era că nici unul nu purta lavalieră. Nu arăta ca scos din cutie, dar părea foarte robust şi potrivit pentru un căpitan maritim american, credea ea.

Ar fi trebuit să spună ceva, dar nu putea să gândească deloc când el o privea atât de atent. Ironia făcea că ea sperase exact la o astfel de oportunitate. Se gândise la atât de multe lucruri pe care ar fi putut să i le spună, subtilităţi care l-ar fi făcut să înţeleagă afecţiunea pe care i-o purta. Acum nu-şi amintea niciunul.

— Micul dejun, izbucni ea brusc. Vrei ceva?

— La ora asta?

El şi fraţii lui plecaseră după cinci dimineaţa. Ea

auzise că stăteau la hotelul Albany în Piccadilly, care nu era departe, totuşi probabil că se făcuse aproape şase când el se dusese în cele din urmă la culcare. Având în vedere că asta se întâmplase cu vreo opt ore în urmă, tonul lui peiorativ era deplasat. Dar, sigur, ăsta era Warren, cinicul, misoginul, cel care-i ura pe englezi, cel care-i ura pe cei din familia Malory şi fratele cu cea mai nărăvită fire.

N-avea să se înţeleagă niciodată cu el dacă nu ţinea întotdeauna cont de asta şi nu ignora insulta ocazională şi felul lui distant de a fi.

Amy se ridică de la masă.

— Presupun că ai venit s-o vezi pe George.

— La naiba, acum şi-a făcut toată familia să-i zică aşa? întrebă el.

De data asta ea ignoră tonul, dar tot zise:

— Îmi pare rău. Când unchiul James a prezentat-o ca George, ea nu l-a corectat. După o vreme, am aflat că nu ăsta era numele ei adevărat, şi de-atunci…

Ridică din umeri, pentru a sugera că acum devenise un obicei.

— Dar nici tu nu-i zici Georgina, nu?

El păru enervat de această reamintire. Sau poate aşa arăta când era stingherit.

Era şi cazul să fie stingherit. „Georgie” nu era mai feminin decât „George”. Dar ea nu intenţionase să-l facă să se jeneze. Drace, nu progresa deloc bine.

Din prudenţă, avea să evite numele la care obiectase el, aşa că zise:

— Mătuşa şi unchiul încă dorm. S-au trezit mai devreme, când Jack a cerut prima ei alăptare, dar după asta s-au culcat la loc.

— Te rog să nu-i spui nepoatei mele pe numele ăsta regretabil.

Asta era şi mai rău decât un ton morocănos. Asta era de-a dreptul furie, şi era destul de intimidant să se

confrunte direct, personal cu nemulţumirea lui Warren, şi în prezenţa lui, mai ales după remarca unchiului ei din ziua precedentă despre cureaua lui. Fără să-şi dea seama, ochii îi căzură pe curea. Era lată şi făcută din piele groasă. Îşi imagină că ar durea ca naiba s-o simţi…

— La ce Dumnezeu te holbezi?

Faţa ei se coloră intens. Se gândi să se târască sub masă, ca să se ascundă. În schimb, spuse adevărul.

— La curea. Chiar ai folosit-o ca să struneşti încăpăţânarea surorii tale?

Încruntarea lui se adânci.

— Văd că unchi-tu plimbă vorba.

Amy îşi luă inima-n dinţi şi insistă, întrebând din nou:

— Ai folosit-o?

— Asta nu e treaba ta, micuţo, puse el punct cu asprime.

Ea oftă. N-ar fi trebuit să vorbească niciodată despre asta, dar era evident că el îşi pusese în gând să fie nesuferit indiferent ce zicea ea.

Deocamdată, ea alese să schimbe subiectul.

— Văd că ai ceva cu numele. La fel ca unchiul Tony – de fapt, ca toţi unchii mei. A început cu numele verişoarei Regina. Cei mai mulţi din familie o strigă Reggie, dar unchiul James a trebuit să fie special, aşa că îi zice Regan. Acum nu mai au nimic împotrivă cu privire la asta, dar înainte îi scotea din minţi pe fraţii lui ori de câte ori James folosea numele ăsta. Uimitor că ai asta în comun cu unchii mei.

Giumbuşlucul îi reuşi. Şi expresia lui de dezgust, fiindcă era comparat, nu contează în ce fel, cu cei din familia Malory, era destul de amuzată. Ea nu râdea, nici măcar nu zâmbea. Oferi în schimb un semn de pace.

— Dacă te consolează, sora ta a făcut o criză de dimineaţă, când a auzit de isprava unchiului James. A zis că are să-şi boteze copila Jaqueline, Jackie măcar, şi el n-are

decât să crape dacă nu-i place.

— Ar trebui să crape…

— Nu fi rău, Warren… e-n regulă dacă-ţi zic aşa?

— Nu, nu e, răspunse el înţepat, posibil doar fiindcă ea avusese îndrăzneala să-l dojenească, iar lui nu-i plăcea asta absolut deloc, poţi să-mi zici domnule Anderson sau căpitane Anderson.

— Nu prea cred. E prea formal, iar noi doi n-o să fim formali. Aşa că o să trebuiască să mă gândesc să-ţi zic altcumva, dacă „Warren” nu vrei.

La final, îi zâmbi copilăreşte şi trecu pe lângă el, conştientă că tocmai îi închisese gura, şocându-l. Nefericitul credea că putea să facă „formală” relaţia lor – nu că aveau una deocamdată, dar urmau să aibă. Trebuia ca pur şi simplu să-i arate că se înşela.

Se opri după câteva trepte pe scări, se întoarse şi văzu că el se dăduse înapoi spre uşă ca să o poată privi în continuare. Ea fu îndeajuns de iritată ca să zică:

— Poţi să te duci sus, s-o vezi pe Jack în odaia copilului, dacă vrei. Altfel, poţi să te distrezi singur până se trezeşte George.

Nu aşteptă să vadă ce zice, aşa că îi auzi răspunsul morocănos înciudat când era aproape în capul scărilor.

— Aş vrea să văd copilul.

— Atunci vino încoace şi te duc eu la ea.

Îl aşteptă s-o ajungă din urmă. Apoi dădu să se întoarcă, dar mâna de pe braţul ei o opri şi o făcu să suspine uşor. El nu auzi asta, căci deja începuse să întrebe:

— Ce e cu tine aici, de fapt?

— O ajut pe sora ta până spune doctorul că e refăcută îndeajuns ca să se întoarcă la îndatoririle ei.

— De ce faci asta?

— Întâmplător, îmi place sora ta. Am devenit prietene bune. Acum, că ştii asta, nu ţi-e ruşine pentru modul jalnic în care te-ai purtat cu mine?

— Nu, zise el, dar gura îi trădă o uşoară îmblânzire, iar ochii lui părură ceva mai calzi, deşi adăugă: Şi eşti al naibii de impertinentă pentru o fată de vârsta ta.

— Doamne sfinte, nu zâmbi! zise ea prefăcându-se alarmată. S-ar putea să ţi se vadă gropiţele.

El râse atunci. Păru surprins de asta, fiindcă se întrerupse brusc şi chiar roşi. Amy se întoarse ca să nu-l mai stânjenească şi-l conduse într-o odaie slab luminată.

Adorabila nou-venită în familie dormea dusă. Stătea pe burtă, cu faţa întoarsă într-o parte şi cu pumnul micuţ aproape de gură. Cele câteva smocuri de păr erau de un blond-deschis. Ar fi fost interesant de ştiut dacă ochii aveau să devină în final căprui sau verzi, dar pentru moment erau albaştri de bebeluş.

Warren veni în linişte alături de Amy şi privi în jos la copil. Să-l aibă numai pentru ea – Jack nu-i dădea atenţie – îi dădu idei. Având în vedere dimensiunile familiilor lor şi faptul că Warren n-avea să stea prea mult în Anglia, era conştientă că asta putea să fie probabil singura dată în care putea să fie vreodată aşa, singură cu el. Această certitudine adăugă un fel de disperare la sentimentele cu care nu prea ştia cum să se descurce.

Când se uită într-o parte şi văzu din nou tandreţea pe care el o rezerva pentru atât de puţină lume, îl întrebă:

— Îţi plac copiii?

— Foarte mult, zise el fără să se uite la ea şi probabil fără să aibă vreo intenţie s-o facă, fiindcă adăugă: Nu te dezamăgesc şi nu-ţi frâng inima… până când cresc.

Ea nu ştia dacă se referea la sora lui sau la femeia pe care o iubise odată, sau la amândouă, aşa că nu zise nimic, ci doar se bucură să stea acolo cu el. El şi Drew semănau destul de mult, în ciuda diferenţei de opt ani dintre ei, dar personalităţile lor erau complet opuse. Unul dintre scopurile lui Amy era să spargă cochilia rece care învelea inima lui Warren, ca să vadă dacă nu era îngropat acolo un pic din

farmecul cuceritor al lui Drew. Tot astfel spera să găsească şi bărbatul tandru, cel care ţinea atât de mult la unica lui soră şi se îndrăgostea chiar acum de copila Georginei.

Dar ea ştia câte ceva despre el, ştia că fusese rănit. Inima îi fusese călcată în picioare. Asta îl făcuse rece, cinic şi suspicios. Cum urma să repare ea toate astea, nu ştia, dar avea de gând să-i sădească dorinţa de a da încă o şansă iubirii.

Dintr-odată se trezi spunând în cea mai catifelată şoaptă:

— Te vreau, Warren Anderson.

Îi captă, cu siguranţă, atenţia, şi înainte să moară literalmente de jenă – Amy era îndrăzneaţă, dar de obicei nu atât de îndrăzneaţă – rectifică:

— Lasă-mă să lămuresc asta. Mai întâi vreau să mă căsătoresc cu tine, apoi mi-ar plăcea orice ar veni după asta.

El nu zise nimic la început. Chiar îl şocase de data asta. Dar apoi cinismul îi reveni cu toată forţa.

— Păcat, zise. Prima idee era interesantă, a doua deloc. N-am nicio dorinţă să mă însor vreodată.

— Ştiu.

Ea oftă. Cu siguranţă, francheţea n-avea succes azi.

— Dar sper să te răzgândeşti.

— Serios? Şi cum ai de gând să faci asta, micuţo?

— Făcându-te să nu mă mai vezi ca pe o fetiţă. Nu sunt micuţă, să ştii. Sunt destul de mare ca să mă mărit şi să-mi întemeiez o familie a mea.

Era doar o mică minciună nevinovată, căci zilei ei de naştere era în mai puţin de două săptămâni.

— Vai de mine, ce vârstă venerabilă, zise el cu batjocură nimicitoare. Când o să fii mai mare, o să afli că femeile atât de îndrăzneţe nu sunt tratate prea mult timp ca doamne. Sau asta speri? Nu eşti deloc genul meu, dar am fost plecat o lună pe mare, aşa că în clipa asta nu sunt

prea mofturos. Du-mă în patul tău.

Încerca s-o şocheze şi el. Din fericire, ea ştia asta, aşa că nu se simţi ofensată, şocată şi nici chiar intimidată de subiect. Şi, fiindcă tot venise vorba…

— Te duc, de cum ne logodim.

— Tachinatul proverbial.

Pufni, ceea ce sugera că el ar fi trebuit să ştie mai bine, apoi surâse batjocoritor.

— Vă învaţă devreme aşa ceva pe voi, fetele, în ţara asta, nu-i aşa?

— Nu era tachinat, răspunse Amy încet. Era o promisiune.

— Atunci dă-mi o mostră din ce ai promis.

Mâna îi alunecă în jurul gâtului ei şi o trase spre el. N-o mai ţinea în niciun alt fel. Nu era nevoie. Ea îi dorea sărutul cu mult mai mult decât voia el să-i dea o lecţie – şi era sigură că asta avea să încerce el să facă aşa că-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui ca să-l ţină strâns. Şi când gurile lor se întâlniră şi se contopiră, fu exact la ce se aşteptase ea, un sărut menit s-o şocheze, profund erotic şi extrem de senzual.

Dar ea avea o surpriză pentru Warren. Era destul de familiarizată cu sărutatul, căci, fără ştirea familiei, exersase considerabil în ultimii ani. Nu fusese cu totul exclusă de la petreceri şi distracţii; doar că se dusese ca un copil, până în momentul debutului ei în societate, ori de câte ori erau primiţi şi alţi copii. Era considerată o experienţă, la urma urmelor, o şansă pentru copiii mai mari să vadă cu ochii lor cum era de aşteptat să se comporte când aveau să fie adulţi. Şi erau mereu acolo fete şi băieţi de vârsta ei, şi, din când în când, un băiat îi cădea cu tronc şi ajungea cu el în vreun colţ retras sau în grădină, într-un loc şi mai retras. Un anume băiat, cu un an mai mic decât Amy, fusese mult mai experimentat decât toţi ceilalţi la un loc. Dar era adevărat că el învăţase de la o femeie mai în vârstă, care încercase

să-l seducă, sau aşa se lăuda el.

Dar acesta o pregătise, cu siguranţă, pentru ce avea Warren în minte, deşi nu şi pentru cum o făcea el să se simtă. În privinţa asta nu exista pur şi simplu nicio comparaţie. Ştia deja că-l doreşte pe Warren, că el era bărbatul, alesul, cu care voia să facă dragoste. Dar să poată să-şi apese intim trupul de al lui, să-i guste sărutul – ei bine, se lăsă un pic dusă de val. Nu putea să se abţină. Visase la asta, îşi dorise asta atât de tare, voise ca el să o dorească, iar acum părea că el putea să…

Când limba lui îi pătrunse în gură, a ei era acolo s-o întâmpine, s-o dezmierde la rândul ei, s-o împingă pentru a face propria explorare. Se lipi chiar mai strâns, cu un geamăt, şi crezu că moare de plăcere când braţele lui se strânseră în jurul ei ca să le apropie şi mai tare trupurile. La început simţi uimirea lui, apoi acceptarea a ceea ce-i oferea ea, apoi, în cele din urmă, deşi nu atât de curând, înţelegerea a ceea ce făcea, ceea ce îl determină să se oprească brusc.

— Iisuse, zise el şi o împinse deoparte, până ajunse la o lungime de braţ distanţă.

Respiraţia îi era la fel de grea ca a ei, şi acum nu mai era nici urmă de răceală în ochii lui. Erau calzi, ea spera că de dorinţă, dar nu putea să fie sigură, fiindcă expresia lui dădea de înţeles că nu era tocmai mulţumit de ea sau de el însuşi pentru ce făceau, şi supărarea lui se ivi numaidecât.

— Unde ai învăţat să săruţi aşa? o întrebă Warren cu asprime.

— Am exersat.

— Ce altceva ai mai exersat?

Tonul lui era destul de insinuant ca s-o facă să se indigneze puţin.

— Nu ce te gândeşti tu, replică. Aş pocni pe oricine dacă încearcă altceva decât sărutul.

— Nu ţi-aş recomanda să încerci asta cu mine, o

avertiză el, deşi mai puţin sever acum, că o parte din calm îi revenise.

— Nu cred că aş face-o, zise ea amintindu-şi de cureaua lui lată.

— Nu că aş vrea să fac altceva cu tine, adăugă el repede, în caz că ea avea altă impresie. De fapt, te avertizez acum să te ţii departe de mine.

— De ce?

Lui nu-i scăpă dezamăgirea ei, care îl făcu să zică repede:

— Las-o naibii, eşti încă un copil!

Atunci ea miji ochii. Reuşise până la urmă s-o înfurie îndeajuns cât să-l întrebe deschis:

— Obişnuieşti să săruţi copii cum ai făcut-o cu mine?

Roşeaţa care-i apăru clar pe linia părului era vizibilă chiar în odaia slab luminată a copilului. Amy nu rămase să se bucure de asta. Se întoarse şi, cu extraordinară demnitate, ieşi din încăpere.

Capitolul 9

— Am înţeles că te-ai împrietenit cu fetişcana aia, Amy? întrebă Warren nonşalant.

Georgina nu observă uşoara îmbujorare care apăru odată cu remarca lui Warren. O avea pe Jacqueline în poală, aşa că era de înţeles că nu-i arunca fratelui ei mai mult decât o scurtă privire ocazională.

— A fost mai mult invers, de fapt, răspunse Georgina. Eu sunt intrusul aici, îţi aminteşti? Dar de ce întrebi?

— Am fost surprins s-o găsesc iar aici.

— Nu ţi-a spus că stă cu mine până când doctorul şi James decid că pot să mă întorc la treburile mele?

— Cum te simţi, apropo?

Ea râse.

— Cum naiba crezi că mă simt? Ca şi cum tocmai am născut.

— Haide, Georgie, nu începe să vorbeşti ca ei doar fiindcă trebuie să trăieşti cu ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Warren, trebuie să iau aminte la fiecare cuvânt pe care-l spun când eşti tu prin preajmă? Nu poţi să fii pur şi simplu mulţumit că sunt fericită, că am o fiică frumoasă şi sănătoasă, că sunt destul de norocoasă să-mi iubesc soţul? Atâtea femei nu sunt la fel de norocoase, ştii bine. Se mărită ca să-şi mulţumească familiile, dar nu familiile ajung să fie nefericite.

El înţelese destul de bine la ce se referea, doar că nu vedea cum un bărbat ca James Malory putea s-o facă fericită.

Nu-l suferea nici ca om, nici bizarul lui simţ al umorului. Nici nu putea să-şi dea seama ce văzuse Georgina la el. Malory nu era destul de bun pentru ea, fără doar şi poate. Dar cât timp o făcea fericită – şi nu era nicio îndoială văzând-o cum arăta – Warren avea să menţină pacea. Cu toate astea, la primul mic semn de neînţelegere între ei, Warren avea să fie încântat să-i despartă, ca să poată să-şi ia sora înapoi în America, unde îi era locul.

— Iartă-mă, zise Warren, fiindcă nu voise s-o supere.

Şi din moment ce părea prudent să aducă în discuţie un subiect despre care ea era dispusă să vorbească, aminti din nou de Amy.

— Nu cumva fata este un pic prea tânără ca să-ţi preia responsabilităţile?

De data asta, ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Cred că glumeşti. Ai şi uitat că eu aveam doar doisprezece ani când am preluat frâiele gospodăriei noastre?

Uitase, dar insistă:

— Erai matură pentru doisprezece ani.

Ea pufni, fiindcă era încăpăţânat ca de obicei.

— Şi Amy e foarte matură pentru cei şaptesprezece, ceea ce…

— Şaptesprezece?

— Mă rog, n-ai de ce să te alarmezi, răspunse ea, încruntându-se la reacţia lui ciudată. O să facă optsprezece cam într-o săptămână. Tocmai şi-a făcut debutul în societate, care, de altfel, a fost un succes răsunător. Apoi râse. Trebuia să fi văzut ce arţăgos a fost James, fiindcă el nu observase până în acea noapte că ea crescuse.

— De ce trebuia să observe el? Nu e fiica lui, ceea ce nu înseamnă că n-ar fi putut să fie.

Georgina ridică o sprânceană la el, un alt blestemat de obicei pe care Warren observase că-l căpătase de la soţul ei.

— Vrei să spui că e prea bătrân pentru mine? întrebă ea cu oarecare amuzament, diferit de data asta. Te asigur că nu e.

Warren făcuse din nou referire la vârsta fragedă a lui Amy, dar bănuia că ar fi fost mai bine să se oprească înainte ca Georgina să înceapă să se mire de asta.

— Doar făceam o remarcă.

Rămaseră tăcuţi pentru o clipă, în timp ce ea o aşeză cu grijă pe Jacqueline pe pat, lângă ea. El era fascinat, uitându-se la degetele ei care rătăceau cu delicateţea unui fulg peste faţa şi braţele copilei, ca şi cum nu se mai sătura s-o atingă.

Ea oftă înainte să zică:

— Cred că o să se mărite în curând.

— Copila? întrebă el neîncrezător.

Georgina chicoti.

— Nu, prostuţule, de Amy vorbesc. O să-mi fie dor de ea dacă se mută la ţară, la fel ca surorile ei după ce s-au măritat.

— Dacă nu vrei să fii singură, ai putea să vii acasă,

sugeră el.

Ea ridică privirea surprinsă.

— Acasă am fost mai des singură decât am fost aici vreodată, Warren. Sau uiţi din nou că tu şi fraţii noştri rareori eraţi acasă?

— Dar asta s-a schimbat acum, că am renunţat la comerţul cu China.

— Dar niciunul dintre voi nu stă vreodată acasă prea mult între curse, indiferent spre ce port vă îndreptaţi. Până şi Boyd navighează cu corabia lui, chiar dacă nu e căpitan încă. În plus, nu-mi fac griji că o să fiu singură. Asta n-o să se întâmple niciodată, din moment ce în fiecare zi soţul meu petrece mai mult timp cu mine decât fără mine.

Privirea lui dezgustată era elocventă cu privire la sentimentele pe care le nutrea, totuşi zise:

— Fiindcă n-are nici măcar o responsabilitate, nicio slujbă decentă, nici…

— Ajunge, Warren. Ai de gând să-l condamni fiindcă e bogat şi n-are nevoie să muncească? Fiindcă blamezi exact condiţia pe care fiecare american se străduieşte s-o atingă şi pe care strămoşii noştri au făcut-o posibilă. Dă-i drumul. Te provoc.

El se încruntă la ea.

— Nu asta am vrut să spun, las-o-ncolo. Eu am câştigat mai mulţi bani decât îmi trebuie, dar nu mă vezi stând acasă şi nefăcând nimic cu viaţa mea, nu?

— Şi James la fel. A administrat o plantaţie prosperă din Indiile de Vest până să se întoarcă în Anglia. Înainte de asta, a fost căpitan pe propria corabie…

— Vrei să spui că pirateria era muncă grea?

— N-a piratat mereu, zise ea repede. Şi n-o să discutăm despre zilele sălbatice când nu-l cunoşteam şi nici măcar nu putem începe să ghicim ce l-a motivat. Pentru numele lui Dumnezeu, tu ţi-ai pariat corabia, care era mândria şi bucuria ta, pe o blestemată de vază, şi aproape

ai fost omorât pentru ea când dictatorul militar chinez a vrut-o înapoi!

— O vază al naibii de preţioasă!

— A fost la fel de nebunesc precum…

— N-a fost nici pe departe la fel de nebunesc precum…

Amândoi se opriră, dându-şi seama în acelaşi timp ce făceau – probabil fiindcă Jacqueline începuse să plângă din cauza gălăgiei. Roşiră amândoi jenaţi şi ziseră „Iartă-mă” într-un glas.

James, care urca scările din cauza zgomotului, ajunse la timp ca să audă scuzele şi îşi expuse răspicat propriile simţăminte în legătură cu disputa lor gălăgioasă.

— Mai fă-o tu să ridice vocea, yankeule, şi şterg afurisita de podea cu tine…

— Nu e nevoie să intrăm în detalii, James, îl întrerupse Georgina repede. Abia dacă ne-am lăsat un pic duşi de val. Doar că Warren nu este încă obişnuit să îl înfrunt. N-am mai făcut asta până acum, înţelegi.

Un alt obicei prost pe care-l învăţase de la Malory, dar Warren nu zise nimic de data asta. Şi cum n-avea intenţia să ajungă iar la bătaie cu cumnatul lui – cel puţin nu înainte să facă faţă abilităţilor pugilistice ale lui James, situaţie la care intenţiona să lucreze cât timp era la Londra –, se cuvenea să susţină varianta Georginei.

— Are dreptate, Malory, şi deja mi-am cerut scuze. N-o să se mai repete.

Una din sprâncenele lui James se ridică în modul acela detestabil al lui care exprima clar că nu crede o iotă. Dar Warren respiră uşurat să constate că nu face nimic mai mult decât să se întindă spre pat şi s-o ridice pe fiica lui.

— Vino încoace, Jack, găsim noi undeva linişte şi pace, zise James ieşind din încăpere.

Georgina aşteptă până se închise uşa în urma soţului ei înainte să-i spună printre dinţi fratelui ei:

— Niciun afurisit de cuvânt despre numele pe care i l-a dat, m-ai auzit?

— N-aveam de gând să vorbesc despre asta, dar din moment ce ai început tu, întâmplător ştiu că nici ţie nu-ţi place numele pe care i l-a dat fiicei tale.

— Nu, dar ştiu să mă descurc cu asta şi cu umorul lui diabolic.

— Cum?

— Ignorând. Ar trebui să încerci şi tu, Warren, remarcă ea sec. Un pic de răbdare ar face minuni pentru firea ta.

— Te prosteşti şi tu ca el.

— Ar fi încântat să audă asta.

Încruntarea lui deveni cu totul serioasă.

— Spune-mi, Georgie. Măcar ştii de ce e mereu aşa afurisit de provocator şi… pervers?

— Da, dar n-am să încerc să-ţi explic împrejurările din trecut care l-au făcut aşa cum e, cum n-am să încerc să-i explic lui ce te-a făcut pe tine aşa de dur şi temperamental. De ce nu-l întrebi pe el, dacă chiar vrei să ştii?

— Aşa o să fac, mormăi el.

— Bun, şi apropo, ca să reiau de unde rămăseserăm când am fost… distraşi… James nu doar că nu trândăveşte, cum ai presupus tu. Acum, că s-a întors definitiv în Anglia, a renunţat la administratorii proprietăţilor lui şi îşi vede de ele singur. Se implică şi în multe investiţii pe care le-a făcut pentru el fratele lui, Edward, de-a lungul anilor. Chiar caută să cumpere o flotă comercială.

— De ce? întrebă Warren cu groază marcată de scepticism.

— A, nu ştiu, zâmbi ea. Probabil ca să-i concureze pe cumnaţii lui. Probabil fiindcă e ceva în care aş putea să mă implic eu, în calitate de consilier. Desigur, dacă cineva l-ar ruga să se implice în schimb în linia maritimă Skylark…

Warren se încruntă acum destul de serios, nefiind

sigur dacă ea îl tachina sau chiar voia ca soţul ei să se implice în Skylark. Dar găsi îngrozitoare ideea de a aduce un englez, orice englez, în afacerea de familie, darămite pe unul pe care nu putea să-l sufere.

— Ideea asta ar fi fost demnă de luat în seamă dacă te-ai fi măritat cu cineva din America, nu la un blestemat de ocean depărtare.

Ea nu se supără de data asta, ci doar zise:

— Iar am ajuns la asta?

Apoi scoase un oftat.

— S-a întâmplat, Warren. Te rog să te obişnuieşti cu asta.

El se ridică de pe scaunul pe care-l ocupase în ultima oră şi se duse să se uite pe fereastră. Cu spatele la ea, zise:

— Mă crezi sau nu, de fapt încerc, Georgie. Dacă n-ar fi atât de-al naibii de enervant... şi cred că de-asta sunt supărat acum, că am să fiu acasă mai des, iar tu n-o să fii acolo sau undeva în apropiere.

— Of, Warren, eu te iubesc cu toată firea ta imposibilă, răspunse ea cu voce tandră. Dar nu ţi-a trecut încă prin cap că tu şi ceilalţi o să veniţi aici frecvent acum, când Clinton şi-a reluat comerţul cu Anglia? E cât se poate de probabil să ne vedem la fel de des ca înainte, sau chiar mai des.

Dar ca s-o vadă, trebuia să se certe cu James Malory. Nu era acelaşi lucru.

— Cum merge, apropo? întrebă ea ca să schimbe subiectul.

Warren ridică din umeri, nu prea entuziasmat de noua afacere.

— Clinton şi ceilalţi s-au împrăştiat de dimineaţă ca să caute un spaţiu potrivit pentru un birou. Ar fi trebuit să caut şi eu, dar voiam să am şansa să te văd mai întâi singur, înainte să apărem toţi diseară.

— Vrei să spui că Skylark o să aibă birou la Londra?

întrebă ea emoţionată.

El se întoarse şi văzu că ea arăta la fel de încântată după cum sunaseră cuvintele ei.

— Drew a venit cu ideea. Cât timp o să facem din nou afaceri cu englezii, am putea la fel de bine să profităm şi să punem toată flota Skylark pe ruta asta nouă.

Şi pentru asta, desigur că trebuie să aveţi un birou, fu ea de acord. Dar cine o să-l administreze?

— Eu, zise el, luând decizia chiar în acea clipă, fără să fie sigur de ce. Cel puţin până o să putem să aducem pe cineva din America, rectifică.

— Ai putea să angajezi un englez…

— E o companie americană…

— Cu un birou la Londra…

El începu să râdă. O luau de la capăt. Zâmbi şi ea, la fel de conştientă de asta. Apoi se auzi o bătaie în uşă, şi Regina Eden vârî capul înăuntru.

— Deci, te-ai făcut bine, mătuşă George, zise Regina. Am adus numele alea pe care ţi le-am promis. N-am avut deloc şansa să le intervievez personal pe femeile astea, fiindcă Meg a mea a insistat că doar ea o să aibă grijă de Thomas. Dar astea două au fost ambele călduros recomandate la momentul respectiv, deşi nu pot să garantez că încă sunt disponibile.

— O să-i dau numele lui James, răspunse Georgina, părând că ştie exact despre ce vorbea Regina. Este foarte hotărât să ţină chiar el toate interviurile. „Doar ce-i mai bun pentru Jack a mea”, cum zice, de parcă eu n-aş putea să-mi dau seama ce-i mai bun.

— Un proaspăt tătic tipic, dar chiar crezi că ar trebui să-l laşi pe el să ţină interviurile? O să ajungă să alunge toate doicile, şi pe urmă ce te faci?

Reggie făcu o pauză, abia atunci observându-l pe Warren lângă fereastră.

— O, scuze. Amy nu mi-a zis că ai deja un vizitator.

— Nu-i nimic, Lady Eden, zise Warren înaintând. Mă aşteaptă afacerile, aşa că tocmai plecam. Se aplecă deasupra patului să-şi sărute sora de rămas-bun, spunându-i: Ne vedem diseară… George.

Capitolul 10

— Am auzit bine? întrebă Regina după ce uşa se închise în urma lui Warren.

Georgina zâmbi, puţin surprinsă şi ea de faptul că fratele ei se răzgândise.

— Cred că a fost felul lui de a-mi spune că o să mai încerce o dată.

— Ce?

— Să se împace cu James.

Regina pufni.

— Asta n-o să se întâmple niciodată. Fratele ăsta al tău e prea irascibil ca să aprecieze nuanţele atât de subtile ale umorului unchiului James.

— Subtile?

— Bine, atât de subtile nu le descrie exact, admise Regina.

— Aruncarea cu pietre e mult mai corect.

Regina chicoti.

— Nu e chiar atât de rău.

— Cu cei pe care-i iubeşte, nu. Noi ne alegem cu vânătăi doar din când în când. Pe cei pe care nu-i place îi striveşte. Pe cei pe care chiar se supără îi îngroapă. Am fost de faţă, aşa că vorbesc din experienţă. Şi, indiferent ce face, Warren reuşeşte să-l enerveze pe James.

— Toată ostilitatea aia trebuie să fie de vină. O emană, indiscutabil. Jur că de fiecare dată când l-am văzut, m-am aşteptat la o explozie de proastă dispoziţie. Acum a

fost prima excepţie. Cât timp este aici, chiar ar trebui să-l ţii cât poţi departe de unchiul James.

— Am sperat că legăturile de familie ar putea să-i sporească un pic toleranţa lui Warren, dar probabil că ai dreptate. Georgina oftă. Să ştii că nu numai James scoate ce-i mai rău din Warren. A fost supărat pe viaţă acum ceva timp şi nu face diferenţa când e să se descarce. Pe Drew se descarcă cel mai adesea. În cele câteva zile cât am fost eu acasă, au ajuns de mai multe ori la lovituri fizice, înainte ca James să vină… să mă compromită.

— Ca să se însoare cu tine, îi aminti Regina cu un zâmbet. Dacă nu ţi-ar fi pătat reputaţia, fraţii tăi n-ar fi insistat niciodată.

— Păi, asta este altceva. Warren este supărat pe mine fiindcă vreau să rămân măritată cu James, deşi la început el a fost cel care m-a măritat cu el. Şi îşi amestecă în asta amărăciunea de mai înainte.

Georgina oftă din nou.

— Ştiu că îmi vrea binele… în felul lui. Doar că a devenit obsedat să mă protejeze acum, când nu mai am nevoie de protecţie.

— Se pare că simte nevoia să aibă grijă de propria familie, sugeră Regina. Unii bărbaţi nu sunt fericiţi dacă nu se simt utili.

— Mi-ar plăcea să fie o opţiune, dar Warren a fost rănit prea tare ca să mai aibă vreodată încredere în vreo altă femeie. Zice că n-o să se însoare niciodată.

— Nu zic toţi aşa? Dar „niciodată” e un cuvânt care în timp îşi schimbă deseori înţelesul. Uită-te la unchiul James. Şi el a jurat că n-o să-şi întemeieze niciodată o familie, dar când colo, ce să vezi?…

Georgina râse.

— Nu prea i-aş compara pe cei doi. Unchiul tău, după cum chiar tu ai spus, era dezgustat de căsătorie din cauza tuturor nevestelor necredincioase – nevestele altor bărbaţi

– care au ajuns în patul lui, ca un crai ce era pe-atunci. Fratele meu, pe de altă parte, s-a îndrăgostit şi a cerut-o pe doamnă în căsătorie. O chema Marianne. Era incredibil de frumoasă, cel puţin eu aşa credeam. Probabil şi Warren la fel. Acele cinci luni în care a curtat-o au reprezentat una dintre cele mai lungi perioade petrecute de el vreodată acasă de când a devenit căpitan pe propria corabie. Şi a fost o plăcere să-l avem acasă.

— Pe morocănosul ăsta?

— Tocmai asta e, Reggie, Warren n-a fost mereu ca acum. Era la fel de fermecător şi de amuzant ca fratele meu Drew. Totuşi, ţine cont că era iute la mânie – aşa a fost mereu. Dar n-o arăta prea des, şi cu siguranţă nu era ca acum. Apoi, ar fi râs cu tine o jumătate de oră după ce ţi-ar fi împuiat capul cu ceva. N-avea resentimente, nu ţinea supărare… Nu ţi-am mai spus asta?

— Nu mie.

Georgina se încruntă.

— Lui Amy trebuie că i-am spus. James cu siguranţă nu vrea să audă nimic din ce are de-a face cu Warren. Numele lui adevărat…

— George! o întrerupse Regina cu nerăbdare. Te îndepărtezi de la subiect. Presupun că Warren şi Marianne nu s-au căsătorit.

— Poţi fi sigură, zise Georgina cu amărăciune. Aranjamentele de nuntă erau încheiate, mai erau doar câteva zile până la nuntă, şi atunci… Marianne a anulat-o. I-a spus lui Warren că nu poate să se mărite cu el, că a decis să accepte în schimb o altă ofertă, deşi pretindea că pe el îl iubea. O, a împachetat totul frumos sub pretextul că voia un soţ care să fie lângă ea mai mult decât un căpitan de corabie.

— Am auzit că în zilele noastre e absolut normal ca nevestele să navigheze cu soţii lor, că unele chiar îşi clădesc familiile la bordul corăbiilor.

— E adevărat. Cu toate astea, Marianne susţinea că ei nu-i permite constituţia să călătorească pe mare, cu atât mai puţin să-şi ducă viaţa pe mare.

— O spui ca şi cum te-ai îndoi că aşa e.

Georgina ridică din umeri.

— Ştiu doar că provenea dintr-o familie săracă, sau mai degrabă dintr-una care decăzuse în vremuri grele, şi că l-a refuzat pe fratele meu ca să se mărite în cea mai bogată familie din oraş, una dintre ultimele descendente ale părinţilor fondatori ai Bridgeportului. Steven Addington era actualul moştenitor şi a cerut-o de mai multe ori.

— Dar nici fratele tău nu este chiar sărac, şi dacă îl iubea cu adevărat... poate că motivele ei erau justificate. Nu cred că eu aş fi vrut să mă îndrăgostesc de un marinar, mai ales dacă aş fi avut rău de mare de fiecare dată când aş fi pus piciorul pe o corabie.

— A, sunt de acord, dacă asta ar fi fost tot. Dar cel cu care s-a măritat, ei bine, el şi Warren au fost duşmani din copilărie, în genul celor care rămân rivali constant, care îşi sparg frecvent nasurile reciproc, care ajung să se urască chiar şi după ce termină şcoala.

— N-a fost frumos din partea ei, nu?

— Chiar că nu. Ar fi fost de preferat oricine altcineva. Dar asta nu e tot. Ea şi Warren au fost iubiţi, înţelegi, şi când a rupt relaţia cu el se întâmpla să fie însărcinată cu copilul lui Warren.

— Doamne sfinte, el a ştiut?

— Dacă ar fi ştiut, garantez că am fi avut alt final pentru povestea asta. Dar n-a avut nicio idee şi n-a aflat despre asta decât la o lună după ce ea s-a măritat cu Steven. Atunci a început să se vadă, aşa că ştiuse dinainte, şi tot s-a măritat cu altcineva. Asta îl doare pe el mai mult, că i s-a refuzat şansa să-şi crească propriul copil. N-ai zice după firea lui, dar Warren e destul de ataşat de copii, şi chiar a fost o lovitură dublă pentru el, sau mai degrabă una

triplă. Fiindu-i refuzat propriul copil, pierzând-o pe femeia pe care o iubea şi pierzând-o în favoarea unuia pe care deja îl dispreţuia.

— Dar n-a făcut demersuri legale în legătură cu copilul?

— Aşa a vrut iniţial, să urmeze calea asta, până când ea i-a spus că are să nege că e copilul lui, şi ticălosul de Steven avea s-o susţină şi să-l revendice ca fiind al lui.

— Dar nu se ştia că ea şi Warren… Adică, după cinci luni de curtat…?

— E destul de adevărat, dar Steven avea să mintă şi să spună că fusese iubitul ei – singurul iubit –, că se certaseră, şi de-asta se întorsese ea la Warren, dar în timp îşi venise în fire şi aşa mai departe. Avea chiar să spună cu exactitate când o văzuse în secret şi făcuseră dragoste, pe vremea când ea era cu Warren. Warren chiar n-a avut ce să facă, cu amândoi de neclintit împotriva lui.

— Există vreo posibilitate să fie adevărat ce avea de gând Steven să pretindă?

— Nu… Warren cel puţin e sigur că nu era. Chiar să fi fost, nu l-ar fi ajutat cu nimic pe fratele meu. Copilul… i-au dat numele Samuel… n-a fost nicio dovadă, fiindcă nu semăna cu niciunul din bărbaţi, ci luase totul de la Marianne. L-am văzut o singură dată, şi mi s-a rupt inima că n-am putut să-l consider nepotul meu, aşa că nu-mi pot imagina cât de rău se simţea Warren, deşi nu l-am întrebat niciodată dacă l-a văzut. E un subiect pe care niciunul dintre noi nu vrea să-l aducă în discuţie cu el, din motive evidente – nu reacţionează bine niciodată.

Regina clătină din cap.

— Pesemne că pe fratele tău l-a înnebunit gândul că unul pe care îl dispreţuieşte atât de mult îi creşte copilul.

— Aşa a fost, zise Georgina încet, cu tristeţe. Până acum trei ani, când Samuel a murit. Ei spun că a fost un accident. Warren e destul de încrâncenat ca să aibă

îndoielile lui.

Regina se aşeză pe scaunul cel mai apropiat de pat.

— Chiar n-am crezut că o să spun asta, George, dar simt dintr-odată o mare părere de rău pentru fratele tău. Cred că o să-l invit la cină. El şi Nicholas ar trebui să se cunoască mai bine, nu crezi?

— Ţi-ai pierdut minţile? întrebă Georgina cu ochii mari. Ei doi au prea multe în comun – amândoi îl dispreţuiesc pe soţul meu. Eu încerc să pun capăt animozităţii dintre ei, nu să-i ofer lui Warren un aliat împotriva lui James.

— Dar poate să vină şi unchiul James, altfel n-aş fi sugerat. Şi o sprânceană neagră se ridică în distincta manieră Malory. Ţi-e teamă?

Georgina îşi cunoştea soţul. Sigur că nu-i era teamă. Dar nu asta spera ea să realizeze în cursul vizitei familiei ei.

— De fapt, cealaltă sugestie a ta a-nceput dintr-odată să sune mai bine, zise ea. O să mă gândesc serios să-i găsesc lui Warren pe altcineva pe care să protejeze. Ar putea să se îndrăgostească din nou. Chiar se întâmplă miracole.

Capitolul 11

Trecu o vreme până când Warren îşi dădu seama că stătea acolo, în vârful scărilor, uitându-se la Amy Malory cum aranjează flori tăiate în hol. Se oprise fiindcă nu dorea s-o deranjeze, nu voia să fie nevoit a-i vorbi, n-avea încredere în el că avea să reuşească să-şi ţină cumpătul dacă se apropia de ea din nou. Totuşi, rămase nemişcat în capul scărilor, unde ea ar fi putut în orice moment să arunce o privire şi să-l vadă.

Desigur, n-avea unde să se ducă. Bănuia că nepoata

lui era tot cu tatăl ei, aşa că nu putea să-i facă o scurtă vizită – până când holul se golea din nou. Şi nu se simţise confortabil în prezenţa Reginei Eden, după ce remarcase asemănarea ei cu mai tânăra Amy, cu aceiaşi ochi albaştri cobalt, acelaşi păr negru cărbune – aceeaşi frumuseţe tulburătoare, dar cu trăsături îmbinate cumva diferit. Aşadar, n-avea de gând să se înapoieze în odaia surorii sale. Iar celelalte odăi de la etaj erau, fără îndoială, în mare parte ocupate de fiul lui James, temporar de Amy, posibil de unii dintre servitorii din casă, deşi mai exista încă un etaj deasupra acestuia.

Era o casă mare, mult mai frumoasă decât sperase Warren să găsească, deşi presupunea că ar fi fost nerealist să creadă că sora lui trăia, poate, în mizerie – ceea ce ar fi fost o scuză minunată ca s-o ia acasă –, când ea se măritase cu stăpânul englez al domeniului. Doar fiindcă data trecută o găsise ca oaspete în casa cumnatului ei nu însemna că soţul ei nu putea să-i ofere tot ce era mai bun pentru ea. James Malory nu avea, evident, nicio dificultate s-o facă.

Deşi conştient acum de ceea ce făcea, lăsând o puştoaică să-i influenţeze acţiunile, tot nu se urni din vârful scărilor. Oare ea ştia că era el acolo? Nu. Părea prea calmă, senină, ceea ce era neobişnuit în sine. Tinerii de vârsta ei înclinau să fie atât de plini de energie, că rareori stăteau locului. Ei nu radiau linişte, ceea ce avea până la urmă un efect calmant asupra privitorului – cel puţin asupra lui Warren. Spre uimirea lui, constată că simţea o adevărată plăcere s-o privească, ceea ce explica, probabil, de ce stătea încă acolo în loc să se ducă la treburile lui.

Încă nu-i venea să creadă ce se petrecuse între el şi Amy Malory. O crezuse complet inocentă, iar tinerele inocente ca ea nu l-ar fi atras nicidecum. Aşadar, cum putuseră acele două cuvinte rostite de ea să-l cucerească aşa, făcându-l să ignore cine era ea, făcându-l dornic să o

guste şi să se folosească de orice scuză ca să facă asta. Scuză? Ea meritase lecţia pe care încercase să i-o dea; doar că nu funcţionase conform intenţiilor lui. Aflase ceva în schimb, că ea nu era inocenta pe care o credea el – şi că-i plăcuse al naibii s-o simtă şi s-o guste.

Reamintindu-şi acele momente excitante, îşi simţi din nou sângele fierbând şi se înfurie că Amy Malory avea efectul acesta asupra lui. Era tânără, dulce, genul de fată cu care te-ai căsători, pe când femeile care-l atrăgeau pe el erau mature, versate, genul care înţelege că interesul lui nu este deloc onorabil şi nici n-are să fie vreodată. Odată ce le părăsea, le uita şi nu se deranja niciodată să se întrebe dacă lăsa în urmă aşteptări înşelate. Vorba „ochii care nu se văd se uită” nu fusese niciodată mai adevărată. Deci, dacă fata asta îi dăinuia atât de puternic în minte…

Într-un final, ea se trase înapoi, ca să arunce o ultimă privire critică rezultatului îndeletnicirii ei, aranjă o ultimă floare, apoi se întoarse să plece. Warren ar fi putu să se tragă înapoi atunci, dar se răzgândi cu încăpăţânare s-o evite. Şi ei îi căzură ochii chiar asupra lui, oprindu-se din mers. Nu zâmbi şi nu păru surprinsă, dar începu să se îmbujoreze uşor.

Bun. Un uşor regret pentru caracterul ei impetuos era, cu siguranţă, binevenit. Dacă îi stătea în obicei să acosteze bărbaţi cum făcuse cu el, nu era de mirare că nu mai era inocentă. Nu se gândi nicio clipă că el era singurul căreia ea îi spusese vreodată acele cuvinte scandaloase. Dar acea idee nu făcea nimic ca să-i domolească tulburarea reapărută în prezenţa fetei.

Warren coborî scările fără grabă, tot timpul cu ochii în ai lui Amy. Ea nu lăsă privirea în jos, deşi obrajii i se aprinseră şi mai tare.

El fu destul de enervat să remarce cu glas tare când ajunse în hol şi se opri lângă ea.

— Oare observ stânjeneală? Aşa şi trebuie.

Ea păru surprinsă de observaţia lui, dar numai pentru o clipă, fiindcă i se ivi repede un zâmbet răutăcios când răspunse:

— Nu sunt stânjenită. Am roşit brusc fiindcă mi-am amintit cât de mult mi-a plăcut să te sărut. Spune-mi când vrei să încercăm din nou.

Îndrăzneala, impertinenţa fetei – nu anticipase că avea să fie din nou ţinta lor, aşa că nu reuşi să se gândească decât spună:

— Parcă te-am avertizat.

— Ce se-ntâmplă dacă nu ţin seamă de asta?

Fata nu era obişnuită. O încruntare ca aceea pe care o afişase el ar fi trebuit s-o pună pe fugă, în schimb ea îl provoca, nicidecum intimidată. Warren nu era obişnuit cu aşa ceva. De obicei, femeile se temeau de el, sau cel puţin aveau grijă să evite a-i stârni mânia, iar lui îi plăcea asta. Pălăvrăgeala inutilă se menţinea astfel la un nivel minim. Dar cu neastâmpărata asta mică, cu amestecul ei de seducţie neruşinată şi jocuri neastâmpărate, nu ştia cum să se descurce. Nu era a lui ca s-o disciplineze sau să-i facă morală, cu toate că în momentul acela simţea o dorinţă puternică să fi fost aşa – cel puţin temporar.

— Cred că o să trebuiască să am o vorbă cu taică-tu, replică el drept răspuns la provocarea ei.

Zise asta ca s-o sperie. Nu reuşi.

— Tot trebuie să afle până la urmă că te vreau, aşa că ai putea să-i ceri mâna mea dacă tot pomeneşti asta… ca să grăbim lucrurile.

În mod evident, era incorigibilă. Warren simţi nevoia s-o zgâlţâie pentru ce zisese – nu, nu asta simţea cu adevărat că i-ar plăcea să-i facă, dar n-avea de gând să se lase pradă din nou instinctelor viscerale. Trebuia să se facă totuşi înţeles.

— Nu vreau mâna ta. N-am s-o cer, şi nici n-am să cer orice altceva din ce ai tu de oferit, micuţo.

Ea îşi îndreptă spatele şi miji ochii. Şi avu obrăznicia să-şi înfigă un deget drept în mijlocul pieptului lui, în timp ce-l anunţă:

— Doar fiindcă eşti atât de al naibii de înalt nu înseamnă că eu sunt micuţă. Dacă n-ai observat, sunt mai înaltă decât sora ta, dar nu te aud zicându-i micuţă.

El fu luat prin surprindere de atacul ei, dar îşi recăpătă de îndată forţele.

— Nu m-am referit la înălţimea ta, micuţo.

De această dată, îndrăzneala ei conteni cu un oftat şi o ridicare din umeri.

— Ştiu. Îţi ofeream o ieşire, fiindcă e ridicol să tot vorbim despre diferenţa de vârstă dintre noi. Ştii foarte bine că bărbaţi mult mai în vârstă se însoară tot timpul cu fete de vârsta mea. Nu eşti prea bătrân pentru mine, Warren Anderson. Şi, în plus, de când am pus ochii pe tine, bărbaţii mai apropiaţi de vârsta mea mi se par prostuţi şi imaturi. Există şi câteva excepţii, dar îmi sunt rude, aşa că pe ei nu îi iau în considerare.

Reuşise de două ori de-acum să evite ideea pe care încercase el s-o accentueze. Dar el reveni direct la aceasta.

— Nu mă interesează deloc preferinţele tale, îi zise el.

Neînfricată, ea prezise:

— Te vor interesa. M-am gândit că e mai bine să-ţi explic acum, ca să te scutesc să fii gelos mai târziu.

Warren era uimit că nu-şi pierduse deja răbdarea.

— Pentru asta n-ai de ce să-ţi faci griji. Acum trebuie să insist să pui capăt acestui flirt. Nu mă amuză. De fapt, încep să mă cam enervez.

Ea nu făcu decât să ridice o sprânceană către el.

— Nu eşti tu genul politicos, Warren. Dacă te enervez atât de mult, de ce n-ai plecat?

Să fie al naibii dacă ştia. Dar înainte să poată spune asta sau orice altceva, ea făcu un pas spre el, prea aproape ca simţurile lui să nu reacţioneze.

— Ţi-ar plăcea să mă săruţi din nou, dar văd că n-ai s-o faci, ghici ea destul de exact. Ar ajuta dacă iau eu iniţiativa?

Warren inspiră. I-o făcea din nou, seducându-l prin cuvinte şi având în ochi privirea care îl invita s-o ia. O voia, Dumnezeule, o voia. Nu mai simţise niciodată ceva atât de puternic.

Nici măcar… Simplul gând la Marianne fu ca o îmbăiere în gheaţă.

— Ajunge! şuieră el când Amy se întinse spre el.

O prinse de încheieturi în timp ce zicea asta şi o strânse un pic mai tare decât era necesar. Îi sesiză crisparea, dar o ignoră. Căutase să-i stârnească pasiunea, şi acum asta avea, dar nu în felul în care sperase ea.

— Ce trebuie să fac ca să pricepi, fato? întrebă cu asprime. Nu sunt interesat!

— Prostii, îndrăzni ea să-i arunce înapoi. Fă crize cât doreşti, dar cel puţin fii sincer. Tu de căsătorie nu eşti interesat, dar ştiam deja şi o să trec peste asta… cumva. Însă nu încerca să spui că nu ţi-am stârnit dorinţa, nu după ce m-ai sărutat în felul ăla.

— Demonstram o idee, scrâşni el.

Ea zâmbi doar.

— O, ai demonstrat-o, mai mult ca sigur, şi eu m-am bucurat de fiecare moment. Şi tu la fel, dacă vrei să fii sincer cu privire la asta.

El nu negă, dar exasperarea îl făcu să întrebe:

— De ce faci asta?

— Ce fac?

— Acum nu face pe naiva, rosti el scurt. Faci pe dracu-n patru ca să mă seduci.

Ea îi oferi un zâmbet orbitor, plin de încântare.

— Funcţionează?

Ca şi cum nu ştia – sau poate că nu ştia. Păi, dacă nu ştia, el cu siguranţă n-avea de gând s-o încurajeze cu o

confirmare.

— Răspunde-mi, fir-ar să fie, mârâi el. De ce tot insişti dacă ţi-am cerut… am insistat… să mă laşi în pace?

Ea tot nu se lăsă intimidată. Doar suspină înainte să-i spună:

— Din cauza nerăbdării. Nu-mi place deloc să aştept chestii care sunt inevitabile, iar tu şi cu mine…

— Nu e inevitabil!

— Ba da, insistă ea. Aşa că nu văd de ce e nevoie s-o lungim. O să te îndrăgosteşti de mine. O să ne căsătorim. O să fim incredibil de fericiţi împreună. Lasă asta să se întâmple, Warren. Dă-mi o şansă să readuc râsul în viaţa ta.

Îl şocă faptul că ea părea atât de înfocată – şi încrederea ei era înfricoşătoare. Era bună, trebuia să recunoască, destul de bună să-l facă să se întrebe cu câţi alţii jucase jocul acesta. Îi dusese direct la altar înainte ca ea să recunoască faptul că îşi testa abilităţile de cuceritoare – sau doar în patul ei? Dar îşi dădu seama în cele din urmă că el doar o încurajase certându-se cu ea.

Dădu drumul încheieturilor ei, le lăsă în jos şi rosti rece, sperând că era pentru ultima dată.

— Las-o baltă. Umbli după ceva ce nu există. Zilele astea vreau de la femei un singur lucru, şi nu-mi ia prea mult timp să-l obţin şi să termin cu asta.

— Nu e nevoie să fii crud, zise ea cu o voce uşor rănită.

— Se pare că e. Ţine-te departe de mine, Amy Malory. Nu mă face să te avertizez din nou.

Capitolul 12

Optimismul lui Amy se stinse considerabil după plecarea lui Warren. Şi când te gândeşti că ea crezuse că

făcuse unele progrese. N-ar fi trebuit să se grăbească. Înţelegea asta acum. Ar fi trebuit să fie mai subtilă, doar să-i stimuleze interesul, mai degrabă decât să-l bombardeze cu onestitate. Dar timpul, fir-ar să fie, nu era de partea ei.

Unul dintre fraţi, Boyd, credea ea, menţionase că urmau să stea la Londra doar o săptămână, cel mult două. La naiba, cum credea ea că într-un timp atât de scurt poate să realizeze imposibilul fără sinceritate? Însă trebuia să găsească altceva, fiindcă sinceritatea nu făcuse decât să-l înfurie pe Warren şi n-avea să ajungă niciunde cu el dacă nu putea să-i domolească furia.

Simplul fapt că adusese vorba despre căsătorie îl făcuse să ridice scuturile şi să le ţină sus. Asta fusese o mare prostie, când ştia cât de înclinat era spre celibat – şi de ce. Lua-o-ar naiba pe americanca aia care îl înşelase şi avea să facă din scopul lui Amy unul atât de greu de atins. Dar ce-a fost a fost; de fapt, dacă acea femeie nu l-ar fi înşelat, ar fi fost căsătorit cu ea acum, iar Amy n-ar fi avut problema asta. Totuşi, menţionarea căsătoriei distrusese lucrurile astăzi, poate iremediabil. Şi răul era făcut. El aflase într-un final ce voia ea de fapt. Acum nu avea încotro decât să nu mai aducă vorba despre asta şi să spere că el avea să creadă că s-a răzgândit. Poate avea să se relaxeze apoi, şi natura să-şi reia cursul firesc – dacă ar avea şase luni ca să lucreze la asta, în loc de numai două săptămâni.

Optimismul ei suferea, fără îndoială. Nu şi-l recăpătă nici când Warren se întoarse devreme în acea seară cu fraţii săi. Drew flirtă un pic cu ea, dar Drew flirta probabil cu toate femeile pe care le întâlnea.

Warren, pe de altă parte, o ignoră ostentativ, n-o salută, nu schimbă două vorbe cu ea.

Jeremy era disponibil de data asta, ca să-şi sprijine tatăl împotriva „duşmanului”, dar nu fu necesar. Fraţii Anderson nu rămaseră îndeajuns de mult ca să provoace vreo discuţie în contradictoriu.

Amy presupunea că erau nerăbdători să plece, deşi şi-ar fi dorit să fi fost un pic mai ignorantă în cazul de faţă. Dar cu surorile căsătorite, o verişoară căsătorită şi mătuşi tinere căsătorite, toate discutând destul de onest despre propriii bărbaţi şi despre bărbaţi în general, ea ştia despre ei mai multe decât ar fi trebuit la vârsta ei. În ceea ce-i privea pe Andersoni, era a doua lor seară la Londra, după o lungă călătorie pe mare. Îşi vizitaseră sora. Se ocupaseră de afaceri. Niciunul nu era însurat. Bărbaţi virili cum erau, ei căutau acum, desigur, compania femeilor.

Siguranţa asta era devastatoare – şi enervantă. Amy deja se gândea la Warren ca fiind al ei, chiar dacă asta încă nu era tocmai adevărat. Aşadar, nu credea că avea să îndure să-l ştie dormind peste noapte în braţele altei femei, în timp ce ea îl curta în timpul zilei.

Îi zisese că era inevitabil să sfârşească prin a fi împreună, dar după ziua aceea nu mai era aşa de sigură în privinţa asta. Avea de gând să facă ceva, ceva extrem, poate, care să-l trimită în seara respectivă singur la culcare şi să se gândească numai la ea. Dar ce? Şi cum, când n-avea nicio idee unde urma să se ducă el?

Găsi mijloacele pentru aflarea răspunsului asupra locului când îl zări pe Jeremy gata de plecarea de seară. Se duse în grabă în hol să-l oprească.

— Ai o clipă, Jeremy?

— Pentru tine oricând, draga mea, deşi în seara asta doar o clipă.

— Nu întârzii undeva, nu?

— Nu, sunt doar nerăbdător. Zâmbi. Mereu nerăbdător.

Ea îi răspunse la zâmbet. Chiar că îi călca pe urme tatălui său, deşi ea nu putea să-şi imagineze că unchiul James fusese vreodată aşa de fermecător şi lipsit de griji precum puşlamaua de fiu-său. James fusese mult mai serios în ipostaza lui de seducător, în timp ce Jeremy rareori era

serios în vreo privinţă.

— N-am să te reţin, promise ea. Dar ai putea să întârzii, măcar un pic, să ajungi unde ţi-ai propus?

Ţinuta lui elegantă trăda faptul că avea să se oprească la una sau mai multe petreceri mondene, probabil vreuna la care fusese invitată şi ea, dar refuzase să participe.

— Doar cât să afli unde îşi petrece seara Warren?

Îl surprinse cu această cerere, dacă expresia lui era un indiciu, şi era.

— De ce-aş vrea să fac asta?

Amy nu se gândise atât de departe.

— George vrea să ştie, fu tot ce reuşi să se gândească a spune. Are pentru el un mesaj urgent care nu suportă amânare până mâine.

— Foarte bine, dar nu te aştepta să mă întorc cu informaţii despre locurile prin care umblă. Am să trimit un curier cu un bilet.

— Sunt sigură că e bine aşa.

Se simţi prost după ce el plecă. Nu obişnuia să-l mintă pe el sau pe altcineva din familie.

Câteodată nu spunea tot adevărul, dar nu minţea pur şi simplu.

Dar Jeremy n-ar fi făcut în ruptul capului ce-i ceruse dacă i-ar fi zis că ea, nu Georgina, voia să-i trimită un mesaj lui Warren. El ar fi vrut să ştie motivul, şi faptul că n-ar fi putut să rezolve asta cu un mesaj trimis în schimb la hotelul lui Warren sau să aştepte până dimineaţă pur şi simplu n-ar fi fost o scuză destul de bună.

Şi să spună că în seara respectivă voia să-l ţină pe Warren departe de patul vreunei stricate ar fi părut ireal, era sigură de asta. Ar fi căpătat o prelegere de mai bine de-o oră, şi restul familiei ar fi fost informată, probabil chiar în acea seară, despre afecţiunea ei pentru cel mai taciturn dintre fraţii Georginei, şi apoi avea să fie şi mai rău. Avea

să se trezească expediată grabnic la ţară, nu se îndoia de asta – cel puţin până se întorcea Warren în America.

Jeremy se descurcă mai devreme decât se aştepta ea. În mai puţin de o oră, avea un loc, Iadul şi Dulăul – o tavernă, bănuia ea. Nu auzise niciodată de ea, dar recunoscu adresa, şi nu era într-o zonă bună a oraşului. Acum nu mai trebuia decât să compună un mesaj, ceva groaznic, ceva cutremurător, ceva garantat să-l smulgă pe Warren de lângă stricata lui…

Capitolul 13

— Ce dracu’ faci aici?

Amy se cutremură auzind tunetul din vocea lui Warren. Şi îşi dori să aibă un alt răspuns pentru el decât adevărul, dar nu putu să se gândească la niciunul, la fel cum nu putuse să ticluiască un mesaj adecvat pe care să-l trimită pentru a-l face să părăsească locul respectiv. Încercase, chiar încercase, dar nu-i venise nicio idee care să meargă şi să-i stăvilească dorinţa de o omorî chiar în clipa în care avea să-şi dea seama că mesajul era de la ea şi nu era tocmai adevărat.

Dar presupunea că n-ar fi trebuit să vină ea însăşi în schimb. Asta fusese un pic prea impulsiv chiar şi pentru ea, şi periculos, şi iresponsabil. Şi de ce nu se gândise la toate astea înainte să intre pe uşă la Iadul şi Dulăul?

Gelozie tâmpită, s-o îmboldească aşa, când Warren avea tot dreptul să se culce cu câte femei voia – cel puţin până obţinea de la el un angajament mai ferm decât „Ţine-te departe”. După ce se căsătoreau, putea să facă o asemenea nebunie dacă el chiar se gândea să-i fie infidel, dar nu acum, când încă nu era al ei.

Dar venise, şi tocmai la ţanc. Nu fu nevoie să-l caute

pe Warren în încăperea plină de fum.

Îl văzu destul de uşor în momentul în care intră pe uşă. Urca scările din colţ cu o hangiţă durdulie care îl trăgea de mână să-l zorească, râzând la el şi promiţând delicii nespuse. Amy văzu roşu în faţa ochilor, sau mai degrabă verde, şi se repezi pe scări după el, ignorând exclamaţiile de uimire ale celor câţiva clienţi care o observaseră şi strigând distinct numele lui Warren chiar când el intra în odaia hangiţei. Asta îi atrase lui atenţia destul de rapid, şi se trezi şi cu uşa trântită în nas, femeia auzind-o pe Amy şi gândindu-se, probabil, că pe clientul ei îl descoperise nevasta furioasă.

Amy putea să fie recunoscătoare pentru presupunerea acesteia şi, bănuia ea, pentru potriveala care îi permitea să-i dea explicaţii în particular, pe holul acela slab luminat, mai degrabă decât la parter, într-o încăpere plină de martori beţi. Iar Warren aştepta acea explicaţie. Îşi revenise din şocul iniţial de-a o descoperi acolo şi acum era pe atât de nerăbdător, pe cât era de furios.

— Ai de gând să răspunzi sau doar stai acolo şi-ţi frământi mâinile?

Moment de decizie majoră. Să recurgă la măsuri extreme sau să continue cum începuse? Dar nimic din ce încercase până atunci nu mersese. Măsuri extreme atunci, nu exista cale de întoarcere.

— Pentru ce-ai venit aici ai fi putut să vii la mine.

Gata, o spusese şi n-avea să dea înapoi. Dar el nu păru chiar atât de surprins de decizia ei memorabilă. La o privire mai atentă, nu păru nici chiar atât de treaz. Şi se apropie încet de ea, iar expresia lui furioasă deveni zeflemitoare.

— Ştii de ce sunt aici? Da, sigur că ştii, obraznică promiscuă cum eşti.

El dădu uşor la o parte faldurile mantiei liliachii care învăluia silueta ei delicată, dezvăluind căptuşeala de satin

mov-închis şi croiala cuminte a rochiei de culoarea lavandei, o ţinută nu tocmai potrivită pentru a fi seducătoare, dar cu toate astea ispititoare datorită frumuseţii simple. Gluga îi căzuse parţial pe spate, astfel încât faţa ei nu mai era în umbră, ochii albaştri părând violeţi încadraţi de satinul mov. Dacă s-ar fi îmbrăcat în ceva doar un pic mai revelator, el n-ar mai fi fost în stare să continue batjocoritor atacul.

— Aşadar, vrei să iei locul târfei, nu? A, dar condiţionat, cu un afurisit de angajament mai întâi.

Îşi trecu uşor dosul degetului pe obrazul ei. În acea mângâiere era o senzaţie de regret.

— Mă duc cu o târfă care se aşteaptă la o monedă sau două în schimb, mulţumesc. Preţul tău e prea al naibii de mare, Lady Amy.

— Fără condiţii, zise ea cu o şoaptă sufocată. Acum, că am zis…

— N-ai zis nimic.

— Sigur că am zis. Fu un pic surprinsă de refuzul lui rapid. Am spus că vreau… asta e, ţi-am spus că te vreau.

— Ce vrei tu. Asta nu spune ce e aici.

Mâna lui veni să se odihnească peste inima ei, deşi în cale era curba moale a sânului. Observară amândoi asta.

— Vrei să spui că mă iubeşti?

— Nu ştiu.

Nu asta se aştepta el să audă de la o fată care susţinea că vrea să se căsătorească cu el, şi fu uluit clar.

— Nu ştii?

Ea zise în grabă:

— Mi-aş dori să am mai mult timp ca să descopăr asta, dar n-am. N-ai să fii mult aici, Warren. Dar ştiu că te vreau. Nu e nicio îndoială în legătură cu asta. Şi ştiu că n-am mai simţit niciodată până acum ce m-ai făcut tu să simt. Ştiu şi că mă îmbolnăveşte gândul de a te duce cu altă femeie chiar acum. Dar încă nu sunt sigură dacă te iubesc.

El băuse câteva pahare, cam prea multe ca să-i facă faţă lui Lady Amy şi complexităţii ei de îndoieli şi certitudini. Mâna îi căzu de pe sânul ei şi zise scurt:

— Pleacă de-aici.

Ea îşi coborî privirea sub a lui.

— Nu pot. Am dat drumul trăsurii.

El explodă:

— De ce naiba ai făcut asta?

— Ca să trebuiască să mă duci acasă.

— Le ştii pe toate… mai puţin dacă mă iubeşti sau nu… aşa că poţi al naibii de bine să-ţi găseşti drumul spre casă.

— Foarte bine.

Se întoarse să plece. El o trase înapoi.

— Lua-te-ar naiba, unde crezi că te duci?

— Acasă.

— Cum?

— Dar ai spus…

— Taci, Amy. Taci şi lasă-mă să mă gândesc. Nu pot s-o fac dacă trăncăni fără încetare.

Ea nu zise nimic, dar în timp ce tăcerea se aşternea între ei, cu încruntarea lui crescând, ea deveni un pic neliniştită şi se gândi să sugereze:

— Poate unul dintre fraţii tăi ar putea să mă ducă acasă.

— Nu sunt aici.

Nu se gândise la asta, de aceea se simţise în siguranţă făcându-i oferta. Scurta ei privire prin salonul de jos nu remarcase alt Anderson în afară de Warren, şi de cum îl zărise pe el pe scări, nu se mai uitase deloc în jur. Dar ar fi putut să se înşele, şi era, de fapt, fusese îngrijorată că ar fi putut avea de-a face aici şi cu fraţii lui Warren, nu numai cu el.

Dar ar fi trebuit să ştie că lui Clinton şi Thomas nu le plăceau locurile de genul acesta. Cei doi fraţi mai tineri

preferau şi ei un loc mai sigur. Numai lui Warren nu-i păsa, şi probabil chiar spera, de fapt, ca aici să aibă parte de o bătaie, precum şi de o femeie disponibilă. Unul dintre aspectele pe care Georgina le menţionase în legătură cu el era că atunci când era supărat o căuta cu lumânarea şi nu-i păsa cu cine se întâmpla să se bată.

Acum era clar supărat. Dacă ar fi aflat că ea îşi trimisese trăsura să aştepte chiar după colţ, probabil ar fi ucis-o – nu, ar dus-o acolo, ar fi aruncat-o înăuntru şi s-ar fi întors imediat la stricata lui.

Adevărul ei spus pe jumătate era menit să-l ţină departe de hangiţă, cel puţin pentru moment, deşi probabil că nu pentru toată noaptea. Voia o femeie, altfel n-ar fi fost aici.

La naiba, ce avea de făcut ca să-l determine s-o aleagă pe ea în schimb?

— Drace, zise în cele din urmă, în mod evident decis ce să facă cu ea, căci o apucase de braţ şi începuse s-o tragă de-a lungul holului.

— Unde mă duci?

Nu se îndreptau în direcţia din care veniseră, ceea ce ei îi dădu o clipă de speranţă că are să audă de la el un cuvânt simplu: „Acasă”.

Ajunseră la o scară din spate care ducea spre o magazie şi apoi pe o alee exterioară. Cel puţin nu-l aştepta o trăsură acolo. Aleea era pustie. Amy presupuse că ar fi trebuit să mărturisească faptul că avea o trăsură disponibilă, dar asta ar fi însemnat ca timpul ei cu el să se încheie mult mai rapid, şi cu cât era mai mult cu el în seara respectivă…

— Nu mai bine mă duci la hotelul tău?

— Nu, zise el scurt.

Încă o trăgea după el afară în stradă. Se grăbea. Ea trebuia să alerge ca să ţină pasul cu el. Nu ştia ce-avea să facă dacă el cotea pe după clădirea unde era trăsura ei,

mai ales dacă vizitiul zicea ceva care să-i dea de înţeles lui Warren că o aştepta pe ea, ceea ce mai mult ca sigur avea să facă, din moment ce ea îi promisese un bacşiş gras.

Spre uşurarea ei, când ajunse în stradă, Warren o conduse în direcţia opusă, şi acolo nu se vedea nicio birjă – cel puţin în clipa aceea. Dar la ritmul alert în care mergea, avea să găsească una cât de curând.

Ea veni cu altă sugestie.

— Poţi să mergi mai încet, Warren?

Un alt „Nu”, la fel de scurt.

— Dacă nu, o să-mi scrântesc glezna. Atunci o să trebuiască să mă cari în braţe.

El slăbi ritmul instantaneu. Afurisitul, îl ucidea, pesemne, şi doar s-o ţină de braţ ca s-o tragă după el. Doamne fereşte să trebuiască s-o ia în braţe.

Dar acum, că putea să meargă în loc să alerge, iar ritmul lui se apropia de unul normal, deşi încă se ţinea în faţa ei, mintea lui trebuie că începuse să lucreze din nou, fiindcă întrebă brusc:

— Unchiul tău ştie că frecventezi taverne?

— Care unchi? răspunse ea în doi peri.

El aruncă o privire în spate, spre ea.

— Cel cu care stai în prezent.

— Dar nu frecventez taverne.

— Ce-ai zice tu că e Iadul şi Dulăul?

— Un nume oribil?

Se opri şi se întoarse spre ea. Pentru o clipă, ea crezu că are de gând s-o strângă de gât, în schimb el îi dădu drumul şi îşi trecu amândouă mâinile prin păr, un indiciu că ea îl exaspera un pic cam prea mult.

Decise să mărturisească:

— Aşadar, nu am gestionat foarte bine prima mea criză de gelozie. O să mă descurc mai bine după ce mă obişnuiesc.

El scoase un sunet pe jumătate fornăit, pe jumătate

chicotit, aşa că ea presupuse în mod absurd că îl amuzase şi continuă:

— Nu e interzis să zâmbeşti, să ştii. Promit să nu spun la nimeni.

El îi luă mâna cu o smucitură şi porni din nou. Ea începu din nou să alerge ca să ţină pasul cu el.

— Glezna?

— Îmi asum riscul, îi răspunse el.

Asta puse capac la toate. Viitorul ei soţ era incurabil, lipsit de simţul umorului, lipsit de romantism – lipsit de orice. Ei bine, îi ajunsese pentru o zi firea lui ursuză. Poate că ea îi provocase actuala dispoziţie – pe cine credea ea că păcăleşte? el n-avea altă dispoziţie –, dar nu voia s-o mai tolereze.

Amy îşi trase mâna de la el, refuzând să se mai mişte un centimetru. Asta îl făcu să se întoarcă din nou, cu mâinile în şolduri.

— Acum ce mai e? întrebă.

— Nu mai e nimic acum, zise ea cu înflăcărare. Du-te înapoi la târfa ta de la tavernă, Warren. Pot să-mi găsesc şi singură drumul spre casă şi să ajung întreagă acolo, mulţumesc.

— Plănuiseşi să ajungi acasă întreagă?

Tonul lui era atât de sarcastic, încât nu exista nicio îndoială că făcea aluzie la cea mai recentă ofertă, dar ea era prea furioasă ca să roşească şi, în schimb, îi plăti cu aceeaşi monedă.

— De fapt, planul meu era să nu mai fiu fecioară după seara asta, dar din moment ce încă nu eşti gata să mă scapi de asta…

— Ajunge! Dacă aş crede măcar o clipă că eşti fecioară, ţi-aş trage o mamă de bătaie după un asemenea comportament deplasat. Cineva trebuia să fi făcut asta, ca să te ferească să urmezi tradiţia depravării din familia Malory… Amy, treci înapoi încoace!

Glumea oare? După blestemata asta de muştruluială şi ameninţarea cumplită, ca să nu mai vorbim de insultarea familiei ei? îşi strânse fustele şi o luă la fugă mai repede înapoi spre tavernă, şi spre trăsura de dincolo de aceasta care o aştepta, şi la dracu' cu Warren Anderson. S-o trateze astfel doar fiindcă îl voia? Ca şi cum n-ar fi avut intenţii onorabile? Ca şi cum se învârtea pe-acolo încercând să seducă orice bărbat pe care îi picau ochii? La naiba, cum altfel ar trebui să topească blocul protector de gheaţă în care era învelită inima lui? El nu era un bărbat normal cu care să te porţi normal. Ura femeile, n-avea încredere în ele, le folosea fără să le lase să se apropie de el.

Dur, rece, un nemernic; cu siguranţă fusese nebună să creadă că ar fi putut să schimbe toate astea. N-avea experienţă, deşi, evident, el crezuse contrariul. Nu era ea fecioară? Nu era de mirare că n-o voia – nu, trebuie că simţea exact opusul. Ea credea că inocenţa ei îl făcuse să-i reziste, dar dacă el considera că nu era fecioară, de ce refuza ce-i oferea ea – doar dacă chiar n-o voia.

Amy se poticni înţelegând asta. Se uită înapoi şi-l văzu pe Warren scurtând distanţa dintre ei. Dar n-avea s-o prindă niciodată. Ani buni depăşise fraţi care nu erau aşa de mari şi de stângaci – şi de beţi ca el. Însă nu luase în calcul ciocnirea de unul dintre clienţii obişnuiţi de la Iadul şi Dulăul.

Aproape îl dădu grămadă. Braţele lui se închiseră reflex în jurul ei, dar, din fericire, îşi recăpătă echilibrul înainte să cadă amândoi. Din păcate, înainte să-i dea drumul, el observă ce ţinea în braţe.

— Ia te uită, zise omul cu plăcere evidentă. Ce avem…

N-apucă să termine. Warren o prinse pe Amy şi pumnul lui porni peste umărul ei drept în faţa omului. De data asta, chiar se duse pe spate. Amy ţipă căzând odată cu el, căci o ţinea strâns în cădere, aşa că amândoi se

prăvăliră. Şi înainte să se salte singură în sus, fu ridicată de bărbat. Braţul lui Warren, strâns în jurul taliei ei, îi tăie răsuflarea mai rău decât căzătura.

Omul, încă întins pe jos, se uită în sus la Warren şi întrebă:

— De ce drăcia dracului ai făcut asta?

— Doamna nu e disponibilă.

— Şi nu puteai să spui aşa? mormăi omul pipăindu-şi obrazul.

— Aşa am făcut, în felul meu, răspunse Warren. Şi, dacă aş fi în locul tău, nu m-aş ridica de jos, dacă n-aş vrea să mai capăt una.

Bărbatul începuse să se ridice. La acea ameninţare de rău augur, se întinse la loc. Ei bine, Warren era un bărbat destul de zdravăn, iar englezul arăta destul de sfrijit. Iar Warren părea în acel moment capabil de violenţă. Ţinută viguros de el, Amy simţea asta, precum şi dezamăgirea că omul, evident, nu voia să n-o încurce cu el.

Mai făcu un pas furios. Cum n-o lăsase jos pe Amy, ea începu să se întrebe dacă nu cumva uitase că o căra. Dădu să-i amintească de prezenţa ei, când auziră în spate un alt mârâit.

— Un blestemat de american. Omul ghicise după accentul lui Warren. Tu n-ai auzit că s-a încheiat războiul? Apoi, mult mai tare: Şi v-am fi tăbăcit fundurile dacă aş fi fost eu acolo!

Warren se răsuci brusc înapoi. Bărbatul se ridică în picioare şi o rupse la fugă. Amy ar fi râs dacă ar fi putut să respire. Viitorul ei soţ nu primea cu niciun chip satisfacţie în acea seară. El porni din nou în direcţia în care plecase mai devreme.

De dragul stomacului ei, Amy îşi semnală prezenţa.

— Dacă tot ai de gând să mă cari, ai putea să mă întorci cumva ca să mă bucur şi eu de asta?

O lăsă să cadă. Afurisit om, o lăsă să cadă! În mod

normal, firea ei tipică unui Malory ar fi explodat în acel moment. Dar când se uită la Warren, i se păru că era la fel de surprins s-o vadă stând pe jos.

— Să înţeleg că a fost un nu?

— Lua te-ar naiba, Amy, nu poţi să fii deloc serioasă?

— Dacă nu-ţi place să vezi o femeie plângând, nu vrei să mă vezi serioasă. Dacă mă gândesc mai bine, probabil îţi place, zise ea cu dezgust.

— Asta ce mai înseamnă? întrebă el trăgând-o înapoi în picioare. Dar îi observă crisparea şi adăugă: Te-am rănit?

— Nu te preface că-ţi faci griji pentru fundul meu, pe care ai fost prea dornic să-l învineţeşti cu bătaia.

— Ba nu, murmură el.

— Cum adică?

— Nu te-aş răni.

— Zise omul care crede că femeile nu sunt niciodată prea în vârstă ca să le baţi la fund? îl sfidă ea.

El se încruntă.

— Ai devenit o prietenă un pic prea intimă cu sora mea, nu-i aşa?

— Dacă te referi la faptul că ştiu despre tine chestii pe care probabil n-ai vrea să le ştiu, da, am devenit. Într-o zi o să te bucuri de asta, din moment ce acele informaţii m-au făcut să cred că nu eşti o cauză complet pierdută – şi eşti al naibii de aproape de aşa ceva. Dar ai vreo două calităţi care te salvează.

— Aşa o fi? Şi presupun că ai de gând să-mi spui care sunt alea.

— Ba nu.

Ea zâmbi ca un drăcuşor.

— Te las să ghiceşti ce mă impresionează.

— Aş prefera să mă consideri o cauză pierdută.

— Da, ştiu. Oftă. Şi acum câteva minute ţi-aş fi făcut pe plac, fără îndoială.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti, dacă pot cuteza să

întreb?

— Această splendidă dovadă de gelozie pe care tocmai mi-ai dat-o, zise ea cu o oarecare îngâmfare evidentă.

— O, Doamne, gemu el. Aia n-a fost gelozie.

— Ba sigur că a fost, şi nimic din ce spui sau faci n-are să mă convingă că nu e aşa. Vrei să ştii de ce?

— Mi-e frică să întreb.

Ea îi zise oricum:

— Fiindcă mi-am spus: Sunt a ta, şi, în adâncul sufletului, instinctele tale de proprietate au acceptat asta, chiar dacă tu nu eşti gata să admiţi asta, nici chiar în sinea ta.

— Ce prostie. Pufni. Voiam să simt că pocnesc pe cineva. Am simţit nevoia să pocnesc pe cineva de când am coborât pe mal. Dar aşa mi se întâmplă de câte ori ştiu că are să trebuiască să fiu politicos cu cumnatul meu.

Amy râse.

— Sunt sigură că unchiul James va fi încântat să afle asta, dar pe tipul ăsta l-ai ales să-l pocneşti fiindcă mă îmbrăţişa.

El încercă să pară indiferent.

— Crezi ce vrei.

— O, Warren. Poţi să fii sigur de asta. Şi, apropo, zise ea trecând la un ton mai seducător. În legătură cu fecioria mea şi afirmaţia ta cum că e o simplă amintire. Ştii cum poţi să dovedeşti dacă o mai am sau nu, nu-i aşa?

Fie din cauza felului erotic în care o spusese, fie a îndrăznelii făţişe subînţelese în aceste cuvinte, Amy primi ceva la care fusese gata să renunţe. Mâinile lui se fixară pe fiecare parte a creştetului ei, aşa că trebui să-i accepte sărutul, indiferent dacă încă îl dorea sau nu. Dar ea încă îl dorea, o, da. El nu putea să aibă nicio îndoială în legătură cu asta, dat fiind răspunsul ei lacom, care se transformă pe dată într-un abandon sălbatic.

Braţele îi alunecară în jurul lui, ca să-l ţină doar pentru ea, în timp ce limbile li se încolăciră cu un fel de disperare frenetică născută din clipe furate. Era o furtună de aţâţare şi de dor, de frustrare şi lipsă de experienţă contopite în dulcea nevoie a pasiunii.

Timpul şi locul n-aveau nicio importanţă în acea descătuşare erotică, una delicată totuşi, pe atât de uşor de intensificat, pe cât era de încheiat brusc. Când mâinile lui ajunseră pe fesele lui Amy, ca s-o ridice pe tăria lui, sunetul slab al geamătului ei de plăcere rupse vraja.

Se desprinseră imediat unul de altul, rapid, deşi focul era încă prea intens la un interval atât de scurt de timp. Îi întoarse spatele, ca şi cum vederea ei i-ar fi năruit judecata recâştigată. Ea rămase acolo gâfâind, cu mâinile încleştate, luptându-se cu nevoia să implore, cu frustrarea atât de acută. Dar înţelese că nu era momentul să forţeze. El era nestatornic în toate pasiunile lui, şi era evident că avea să trebuiască să se poarte cu atenţie ca să obţină ce voia. Şi avea să obţină. Acum era destul de sigură de asta. Necazul era că răbdarea nu se număra printre virtuţile ei.

— Doamne, Dumnezeule, m-ai lăsa să te iau chiar aici, în drum, nu-i aşa?

Nu se întoarse ca să întrebe asta. Ea ignoră tonul, care cu greu putea fi considerat măgulitor, şi răspunse sincer:

— Se pare că n-am nicio ruşine în ceea ce te priveşte.

Spatele lui se încordă auzind asta, aşa că ea adoptă rapid cel mai tachinator ton al ei.

— Acum n-o să te răzgândeşti şi-o să mă iei la tine la hotel, nu?

— Nu!

Ea se strâmbă auzind răspunsul exploziv.

— La alt hotel?

— Amy!

— Glumesc, pentru numele lui Dumnezeu. Sincer,

Warren, trebuie să facem ceva cu tine în legătură cu simţul umorului.

El se întoarse rapid ca să spună tăios:

— Lasă simţul meu al umorului, simţul tău de proprietate este înfricoşător, iar eu cred că „afirmaţia” mea, cum o numeşti tu, a fost dovedită din plin. Nu poţi să fii aşa desfrânată şi să fii încă fecioară.

— De ce să nu pot? Sunt tânără, sunt sănătoasă, iar instinctele mele sunt foarte bune. Şi nu e vina mea, cap pătrat. Tu m-ai făcut să vreau să te devorez.

— Mai spune tu un cuvânt provocator…

— Da, da, ştiu, ai să-mi tragi o chelfăneală. Dacă nu eşti cu băgare de seamă, Warren, încă mai pot să renunţ la tine.

Capitolul 14

Amy nu prea ştia de ce făcuse asta. Probabil fiindcă Warren nu cunoştea Londra atât de bine şi ar fi putut să se piardă. Sau poate fiindcă părea să devină tot mai furios pe măsură ce mergea mai departe, fără nicio târfă care să-l scape de povara lui nedorită. Şi văzându-l aşa de furios, ea ştiuse că în acea seară n-avea să ajungă nicăieri cu el. Deci, în cele din urmă îi mărturisise că trăsura cu care venise mai devreme era posibil să fie încă la vreo cinci străzi distanţă, în apropiere de Iadul şi Dulăul.

El nu primise prea bine vestea, desigur. Ca să ne exprimăm cu moderaţie, se încinsese un pic, acuzând-o de minciună, de conspiraţie şi de o serie de alte practici înşelătoare. Ea nu se deranjase să nege. Păi, cum ar fi putut, când era în parte adevărat? Nu că el îi dăduse vreo şansă să spună mare lucru, oricum, tot insistând pe tema aceasta în timp ce se înapoiau de unde veniseră.

Când ajunseseră la trăsura închiriată, care era, într-adevăr, după colţul de la tavernă, ea fusese destul de sigură că el avea s-o arunce înăuntru, şi cu asta, basta. Şi o aruncase. Dar o urmase şi el, mârâind adresa ei către vizitiu.

În timp ce trăsura înainta, stăteau unul lângă altul în tăcere împietrită, fiindcă, după ce portiera se trântise în urma lor, el nu mai scosese o vorbă, şi, după câte se pare nici n-avea de gând. Pe Amy n-o deranjau ţipetele. Se pricepea şi ea la asta când era provocată. Dar firea ei neastâmpărată nu putea să sufere tăcerea, cel puţin nu mai mult de câteva minute. Şi, ca să spunem adevărul, el o enerva mai rău când tăcea decât când ţipa la ea. Când ţipa, cel puţin ştia exact ce avea în minte.

Aşa că îşi lăsă firea să triumfe. Din păcate, încă avea un singur lucru în propria minte, deci tachinatul nu avu efectul scontat, cel puţin nu pentru urechile lui Warren.

— Trăsurile spaţioase ca asta sunt nemaipomenit de comode, nu-i aşa? Gândeşte-te doar, mă îndoiesc că o să mai fim într-un loc atât de intim ca ăsta… cel puţin nu până nu te dai bătut şi mă iei în camera ta de hotel.

— Tacă-ţi gura, Amy.

— Eşti sigur că nu vrei să profiţi de banchetele astea frumoase şi moi? Ştiu că unchii mei mai tineri n-ar fi lăsat să le scape o aşa ocazie.

— Tacă-ţi gura, Amy.

— Nici verii mei. Derek şi Jeremy ar avea fustele unei doamne…

— Amy!

— Păi, ar avea, îl asigură ea. Şi n-ar recurge la subterfugii ca vârsta sau inocenţa, şi nici în lipsa lor, crai veritabili cum sunt pe cale să devină.

— Eu nu sunt crai.

— Am aflat şi eu atâta lucru, din păcate. Dacă ai fi, n-aş mai sta mult aici, singură, nu? Aş sta în poala ta,

eventual cu fusta deja ridicată sau cu mâinile tale încercând s-o ridice fără de veste în timp ce…

El gemu, acoperindu-şi ochii cu mâna. Amy zâmbi în sinea ei, mulţumită că-l prinsese iar, până când el zise ironic:

— Chiar şi cunoştinţele te trădează.

— O, baliverne. Doar se întâmplă să am în familie destui tineri căsătoriţi care uneori uită că eu nu sunt. Chiar şi sora ta mi-a zis vreo două chestii despre unchiul James pe care le-am găsit fascinante. Ştiai că obişnuia s-o ducă de pe dunetă în cabina lui, în mijlocul zilei, ca să…

— E, pe dracu'!

— Aşa a făcut, insistă ea, şi asta înainte să se căsătorească.

— Nu vreau să aud despre asta.

Ea plescăi dezaprobator din limbă.

— Începi să semeni din ce în ce mai mult cu o afurisită de mironosiţă, Warren.

— Şi tu începi să semeni din ce în ce mai mult cu o târfă din port, rosti el.

— Păi, încerc, replică ea. La urma urmelor, asta cauţi în seara asta, nu-i aşa? Şi eu sunt cât se poate de serviabilă.

El nu replică, dar se holbă din nou la ea. Ea crezu o clipă că are de gând să întindă mâna după ea. Chiar dacă ar fi fost în chip de răzbunare, s-ar fi descurcat cu asta. S-ar fi atins din nou, şi ori de câte ori se atingeau, se întâmpla, cu siguranţă, ceva electrizant cu amândoi. Dar el nu făcu nicio mişcare ca să micşoreze spaţiul dintre ei. Fără îndoială, omul îi distrugea cu totul respectul de sine.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise ea, acum cu o undă de nemulţumire în ton. Poţi să şi uiţi de asta. Ar trebui să baţi drumul până la ţară ca să găseşti o nuia bună. Şi am să strig cât mă ţine gura dacă pui o singură mână pe mine, dacă nu e destinată să-mi ofere plăcere. Sigur, zise ea

meditativ. S-ar putea să strig cât mă ţine gura şi când vine plăcerea. Nu ştiu, fiindcă n-am simţit încă genul ăsta de plăcere. Va trebui să aşteptăm şi să vedem cum reacţionez, nu?

În acel moment, el se trase în faţă. Avea pumnii încleştaţi. Ea observă pentru prima dată zvâcnind mica cicatrice de pe obrazul lui, şi-ar fi dorit să ştie dacă până la urmă îl împinsese să facă dragoste cu ea sau s-o strângă de gât.

Dar sigur îl împinsese prea mult într-una din acele direcţii, şi fără să fie sigură în care, nu îndrăznea să rişte să afle.

— Bine, ai câştigat, îl asigură repede. Dacă vrei linişte, asta o să ai.

Îşi luă ochii de la el, privind pe geam, ţinându-şi respiraţia şi sperând că asta îl mulţumeşte. Şi trecură câteva minute enervante înainte să-l audă lăsându-se înapoi pe spetează. Oftă în sinea ei, dar fusese prea aproape pentru liniştea spiritului ei. Afurisita ei de fire prea iute era o problemă clară, şi avea să-i îngreuneze situaţia pentru o vreme, dar nu definitiv. Odată ce el începea să ţină la ea, n-avea să mai trebuiască să-şi facă probleme pentru propria fire. Până atunci îl va cunoaşte destul de bine ca să-şi dea seama cum să evite asta, cum să-l convingă s-o linguşească sau pur şi simplu să-l ignore, dar ştia cu siguranţă că, personal, nu va avea de ce să se teamă. Urechile ei ar fi suferit poate din când în când, dar fundul ei, nu.

Era foarte sigură că aveau să se împace de minune – în cele din urmă. Între timp, trebuia să-şi dea seama unde să înceteze cu provocările înainte să ajungă în punctul în care să fie intimidată, cum tocmai se întâmplase. În opinia ei, să bată în retragere însemna un eşec clar, fiindcă nu voia ca el s-o asemene cu toate celelalte femei care mergeau în vârful picioarelor din pricina firii lui.

Georgina îi spusese că, deşi se temeau de el, femeile erau atrase de Warren. Şi el continuase în felul acesta prea mult timp, ceea ce menţinuse zidul în jurul inimii lui. Amy îşi dorea ca el s-o vadă altfel. Trebuia să facă o breşă în apărarea lui, şi n-avea cum, dacă el credea că putea s-o sperie la fel cum făcea cu toate celelalte care încercau să se apropie de el.

Şi trebuiau să facă dragoste. Asta era imperativ acum, din cauza timpului scurt pe care-l avea la dispoziţie.

Crezuse că doar să-l facă s-o dorească avea să fie de-ajuns, dar era evident că nu. Voinţa lui era mult prea puternică. Nu, singura modalitate să se apropie îndeajuns ca el să facă o diferenţă, îndeajuns ca să-i arate că ea nu era o altă Marianne, că putea să se încreadă că ea nu-l va răni, că putea să-l facă fericit era să facă dragoste. Omul fusese nefericit timp de opt ani şi se convinsese singur că îi place aşa.

Ea era hotărâtă să-i arate o altă cale, să readucă iubirea şi zâmbetul în viaţa lui.

Un făgaş adânc în drum sau vreun alt obstacol săltă brusc trăsura, trezind-o pe Amy din introspecţia ei şi făcând-o să devină conştientă de ceea ce privea afară. Se încruntă, confuză pentru o clipă, apoi simţi un fior de alarmă, nu pentru ea, ci pentru simplul fapt că însoţitorul ei n-avea să aprecieze deloc asta. Şi, din păcate, furnizatul veştilor proaste era treaba ei.

Dar n-avea încotro. Trebuia pregătit şi trebuia să ştie şi că cel mai probabil era cazul să-şi facă griji pentru un pericol adevărat.

— Ăăă… Warren? Nu cred că trăsura asta merge unde i-ai cerut tu.

El se uită pe geam, dar din moment ce nu era familiarizat cu Londra, peisajul de-afară nu-i spuse nimic.

— Unde suntem, atunci?

— Dacă nu mă înşel, copacii ăştia pe lângă care

trecem nu sunt dintr-unul din splendidele noastre parcuri. Ăsta e un drum din afara Londrei, pe care n-avem ce să căutăm dacă vrem să ajungem în Berkeley Square.

Incredibil, vocea lui era calmă când întrebă:

— E posibil să fi înţeles vizitiul greşit?

— Mă îndoiesc.

Ochii lui se îngustară brusc, privind-o cu suspiciune.

— N-a fost ideea ta, nu? Vreun cuibuşor de nebunii confortabil ascuns în afara oraşului, pe care speri să-l foloseşti diseară?

Ea îi zâmbi. Chiar nu putu să se abţină.

— Îmi pare rău, dar n-aveam nimic mai mult decât speranţa la patul din camera ta de hotel.

— Atunci despre ce e vorba?

— Una dintre presupunerile mele cele mai realiste este că o să fim jefuiţi.

— Prostii. Am înţeles că jafurile sunt obişnuite într-o zonă ca aceea în care am fost. N-ar avea niciun rost să ne ducă în afara oraşului.

— Adevărat, doar că şi jafurile de genul ăsta sunt destul de comune, oferindu-le tâlharilor posibilitatea să fure cai, o trăsură şi portofelele noastre. Desigur, birjele de închiriat nu sunt de obicei o ţintă. Caii lor nu sunt cei mai buni, nici trăsura, aşa că n-aduc prea mult la vânzare. Dar asta a stat un pic prea mult într-un singur loc. Poate că l-au tras de limbă pe vizitiu, şi el s-a lăudat că i s-a promis o sumă grasă ca să aştepte.

— Deci vrei să spui că ăsta nu e vizitiul tău? întrebă el.

— Mă îndoiesc profund. Au scăpat de el, iar cineva cam de aceeaşi constituţie i-a folosit haina, ca să evite suspiciunile. Şi nu-mi place s-o spun, dar e posibil să avem de-a face cu mai mult de un tâlhar. Cei de teapa lor umblă de obicei câte doi sau trei, iar ceilalţi fie se întind pe acoperiş, aşa că nu i-am observat, fie ne aşteaptă pe vreun

drum de ţară stabilit dinainte. Sper că doar l-au ciomăgit pe vizitiu, mai degrabă decât să-l omoare.

De data asta, el chiar se încruntă.

— Dacă aş fi în locul tău, acum mi-aş face griji pentru mine.

— De fapt, mă îndoiesc că suntem într-un pericol serios. Nu ştiu cum sunt tâlharii tăi americani, dar ai noştri fac tot posibilul să nu omoare lumea dacă se descurcă altfel. Zarva care urmează după câte o astfel de ispravă e păguboasă pentru mulţi dintre ei. Chiar l-au predat pe unul de-al lor să fie spânzurat, doar ca să isprăvească.

— Amy, de ce mi se par greu de crezut toate astea?

— Fiindcă nu ţi-ai dat seama cât de ingenioşi sunt tâlharii noştri? sugeră ea.

Căutătura lui supărată spunea că în clipa aceea nu-i gusta umorul.

— Eu prefer să cred că vizitiul pur şi simplu n-a înţeles clar direcţia, iar asta se poate remedia.

În acest scop, mai întâi bătu cu pumnul în acoperiş, ca să-i atragă atenţia vizitiului, apoi deschise uşa cât să-i strige omului să oprească. În schimb, trăsura îşi luă un avânt şi mai mare, care îl aruncă pe Warren din nou în scaunul lui şi trânti portiera, închizând-o la loc.

— Ei, asta a făcut, cu siguranţă, minuni, remarcă Amy ironic.

— La naiba, dacă n-ai fi tu, pur şi simplu aş sări, replică el.

— Aşa, dă vina pe mine că te ţin să nu-ţi rupi gâtul.

— O să fii destul acuzată, în primul rând fiindcă sunt aici.

— Ai fi preferat să mă descurc singură cu asta? întrebă ea cu fruntea ridicată.

— Mi-ar fi plăcut mai degrabă să fii acasă, şi atunci niciunul dintre noi n-ar fi aici.

Ea îşi dorea să fi avut un argument bun pentru asta,

dar n-avea, aşa că îşi redirecţionă gândurile.

— N-ai prea mulţi bani la tine, nu?

— Ştiind unde mă duc? Nu sunt prost.

— Atunci nu face atâta tărăboi pe tema asta, sugeră ea în mod rezonabil. E destul de simplu. Le dai banii, şi ei te lasă-n pace.

— Nu aşa se fac lucrurile, fetiţo.

Auzind asta, ea simţi primele frământări de teamă reală.

— Warren, te rog, ştiu că sperai să ai parte de o bătaie în seara asta, dar te rog frumos, nu-i alege pe tipii ăştia. Au să fie înarmaţi…

— Şi eu la fel.

Ea clipi.

— Eşti înarmat?

El ridică ambii craci ai pantalonilor şi scoase un pistol dintr-o cizmă şi un cuţit imens din cealaltă.

Groaza lui Amy se transformă în deplină panică.

— Ascunde astea!

— E, pe dracu’, răspunse el.

— Americani! zise ea, dând de înţeles că nu gândea prea frumos despre ei în acel moment. Nu vreau să fiu prinsă la mijloc într-un foc încrucişat cât te joci tu de-a eroul, iar dacă se întâmplă să fii rănit, am să fiu obligată să fac ceva prostesc, cum ar fi să caut să te răzbun, şi nu vreau să fiu ucisă în seara asta, mulţumesc.

— Tu ai să rămâi în trăsură, fu tot ce zise el în replică.

— Ba nu.

— Ba da.

— Îţi jur că nu. O să stau atât de aproape de tine, că orice glonţ o să se îndrepte spre tine o să aibă aceeaşi şansă să mă găsească pe mine. Asta vrei, Warren Anderson?

— La dracu’, de ce nu poţi să fii şi tu rezonabilă ca femeile normale şi să încerci să te ascunzi sub banchetă?

Nu m-ar deranja nici măcar dacă ai face o criză de isterie.

— Prostii! pufni ea. Bărbaţii urăsc crizele de isterie, iar cei din familia Malory nu fac aşa ceva.

Înainte ca el să poată răspunde la asta, trăsura se opri, şi o făcu atât de brusc, încât Warren aproape căzu de pe scaun, scăpând pistolul din mână. Amy făcu o încercare disperată de a-l înşfăca de pe podea, dar mâna lui ajunse acolo prima.

— Şi, mă rog, ce aveai de gând să faci cu el? zise el.

— Să-l arunc pe geam.

Sunetul lui de dezgust era grăitor pentru ce credea el despre această idee, aşa că ea adăugă:

— Uite, pune-l deoparte, şi o să fac tot ce-mi ceri.

Avea să-şi dea seama mai târziu cum să scape de promisiunea aceasta, fiindcă îşi imagina ce ar putea să-i ceară el – să n-o mai vadă niciodată. Şi el se gândi o clipă. Nu era timp pentru mai mult.

— Orice?

Voia ca totul să fie clar.

Ea dădu din cap, spunând în acelaşi timp:

— Da.

— Foarte bine.

El vârî cuţitul înapoi în cizmă, iar pistolul îl ascunse la spate, unde era mascat de haină, dar uşor accesibil la nevoie.

— Ridică-ţi naibii gluga, adăugă el morocănos, aparent nu foarte bucuros de chilipirul care dăduse peste el. N-are niciun rost să-ţi etalezi frumuseţea.

Aparentul compliment poate ar fi încântat-o în alte împrejurări, dar acum ea făcu ce-i poruncise, şi tocmai la ţanc. Uşa se deschise, şi un pistol, unul mult mai mare şi mai vechi decât al lui Warren, fu vârât înăuntru.

— Afară! fu tot ce le zise tâlharul cu faţa acoperită cu o eşarfă, cu toate că pistolul lui era mult mai ameninţător, făcându-le semn să se grăbească.

Warren ieşi primul şi nu se grăbi, afurisitul. În orice caz, se mişca exagerat de încet, sperând, fără îndoială, să găsească o scuză, oricare, să tragă în felul lui de american nesăbuit. Dar tâlharii n-aveau de gând să-i ofere acea scuză. Nu-l îmboldiră să se grăbească, nici măcar o dată, aşa că n-avu de ales şi o ridică pe Amy. De fapt, avea de ales între mai multe opţiuni, dar pentru moment doar onora cererea ei, şi ea îi fu recunoscătoare pentru asta, mai ales când văzu că erau patru tâlhari.

Doi aşteptaseră trăsura în acel loc. Niciunul nu era foarte corpolent, iar înălţimea excesivă a lui Warren îi pusese, pesemne, pe gânduri, dar îşi fluturau toţi armele, aşa încât nu căzură prea mult pe gânduri.

— Nu-i nevoie să zăboveşti, şefu'. Doar lasă mălaiul, şi tu şi doamna ta puteţi să vă vedeţi de drum.

— Şi dacă nu vreau? întrebă Warren făţiş.

Amy gemu în sinea ei. Se aşternu un moment de tăcere, apoi cel care vorbise mai devreme răspunse:

— Păi, ştim toţi răspunsul la asta, nu?

Remarca fu urmată de câteva chicoteli. Lui Amy nu-i plăcu deloc sunetul acesta. Era posibil să fi greşit întru totul cu asigurările pe care i le dăduse lui Warren. La urma urmelor, era întotdeauna posibil să ai ghinion şi să dai peste tâlhari de rând, care nu respectă regulile.

Ea aruncă imediat jos punga pe care şi-o dezlegase deja de la încheietura mâinii. Unul dintre ei se aplecă s-o ia, o cântări în mână, şi ea aproape îi simţi zâmbetul când constată că era destul de grea.

— Foarte recunoscător, doamnă, zise tâlharul.

— N-ai pentru ce, răspunse Amy.

— Drace, mormăi Warren dezgustat de purtarea ei într-un moment ca acela.

Amy era încă şi mai dezgustată de a lui, şi ghiontul pe care i-l dădu în coaste îi făcu asta cunoscut. După o privire tăioasă aruncată spre ea, Warren îşi vârî mâinile în

buzunare ca să scoată mărunţişul pe care îl avea acolo. Îl aruncă drept spre ei, mai corect spus.

Amy voi să-l lovească din nou, dar Warren încă nu terminase cu provocările.

— S-ar părea că am fost pregătit pentru şobolanii de canal. Nu mai vedeţi nimic de la mine.

Avea să-i enerveze în cele din urmă, cel puţin pe căpetenia lor,

— Vă luăm hainele din spinare, dacă vrem, şefule, fu avertizat.

Apoi altul o întrebă pe Amy:

— Ce face o doamnă fainăca mata icişa cu blestematu' de yankeu?

— Îmi trece prin minte să omor pe cineva, răspunse ea atât de sincer, că ei izbucniră în râs. Deci, dacă ne scuzaţi, domnilor, o să mă duc la treaba mea.

Nu aşteptă permisiunea să plece. Îndrăzneaţă, îl apucă pe Warren de braţ şi îl smuci să meargă cu ea în direcţia din care veniseră.

Pentru o clipă, ea se gândi că asta era tot ce trebuise să facă, până când căpetenia strigă:

— Sunteţi sigură că n-aveţi o bijuterie, două să mai puneţi acolo, doamnă?

Ea înmărmuri, dar nimic nu se compara cu violenţa pe care o simţea emanând dinspre Warren. Îl enerva să nu facă nimic. Evident, nu-i stătea în fire să dea înapoi, nici chiar atunci când avea patru pistoale îndreptate spre el.

Dar Amy era mult mai liniştită, şi înainte ca el să mai poată face ceva, ea răspunse:

— Nu, n-am, şi dacă nu vrei să ai de-a face cu familia Malory din Haverston pentru treaba din seara asta, ai să te mulţumeşti cu ce-ai primit.

Ei poate nu auziseră de familia Malory din Haverston, dar numele Malory în sine era unul bine-cunoscut chiar şi păturilor inferioare ale Londrei. Anthony Malory avusese

grijă de asta în zilele lui de crai, când umbla din târfă în târfă, la jocuri de noroc, precum şi la numeroase dueluri, în zori.

Trebuie să fi presupus corect, fiindcă hoţii nu scoaseră o vorbă. Asta n-o opri să-l tragă pe Warren. N-avea să respire uşurată până nu erau la o distanţă apreciabilă de zona aceea.

Merseseră probabil vreo opt sute de metri înainte ca el sa zică ceva în cele din urmă.

— Nu mă mai strânge de braţ, fetiţo. Nu mă duc înapoi.

— În sfârşit, ceva deştept din gura lui, mormăi ca pentru sine.

— Ce-a fost asta?

— Nimic.

Îi dădu drumul şi se ţinu în faţa lui, pe jumătate alergând, nerăbdătoare să ajungă înapoi în oraş.

După estimarea ei, erau vreo trei kilometri de mers doar până la periferie, şi până când ajungea în cele din urmă acasă… Nu voia să se gândească la asta. Nu plănuise să stea plecată atât de mult. Îi spusese lui Artie că se duce la culcare, în speranţa că n-avea să fie deranjată. Dar tot trebuia să se strecoare înapoi în casă, şi cu cât ajungea mai târziu, cu atât mai multă linişte era în casă şi cu atât mai uşor putea să fie auzită.

— O fi din cauză că sunt nuiele mari peste tot în jurul nostru de-ai amuţit până la urmă?

Merseseră, probabil, încă un kilometru şi jumătate când el zise asta – chiar în spatele ei. Amy speră că-l lovise un tardiv simţ al umorului, dar se îndoia de asta.

— O nuia proaspăt tăiată e de calitate inferioară, îl informă fără să se uite în urmă ca să-i vadă reacţia. E nevoie de exerciţiu, pe care numai timpul…

— O nuia proaspăt tăiată o să te facă să înţelegi ideea, n-am nicio îndoială.

Ea se întoarse repede şi spuse:

— Las-o baltă, Warren. N-am făcut nimic ca să merit…

— N-ai făcut? Dacă n-ai fi fost tu, trupul meu n-ar fi încă… în nevoie. N-aş fi fost jefuit. N-aş fi aici, pe drumul ăsta groaznic.

— Asta e un exerciţiu fizic excelent, să n-ai la tine prea mulţi bani, şi ştii ce poţi să faci cu privire la cealaltă problemă a ta… dacă n-ai fi atât de al naibii de încăpăţânat.

— Până aici!

Merse direct spre marginea drumului, spre tufişurile acelea la care făcuse referire. Amy nu aşteptă să-l vadă rupând nuiaua. O rupse la sănătoasa pe drum.

Capitolul 15

Prin perdeaua subţire de nori se strecura un pic din lumina lunii, îndeajuns să se vadă drumul clar, astfel că evitarea gropilor şi a şanţurilor făcute de roţile trăsurii nu era un impediment. Iar drumul era uscat. Nu plouase de trei zile, deci nu se punea problema să alunece şi să cadă în şanţuri pline de noroi.

Singura grijă a lui Amy era să nu fie prinsă de nebunul hotărât să-şi descarce frustrările pe ea într-un mod fizic – dar nu în acel mod fizic. N-avea să-l lase s-o facă.

Ar regreta după aceea, deşi ştia că ea avea să regrete mult mai mult – cel puţin fundul ei.

Totuşi, era încrezătoare că avea să câştige cursa asta, mai ales că nu era nimeni prin preajmă să-i sară în faţă, ca mai devreme. Dar Warren avusese destul timp şi făcuse destul efort fizic ca să se trezească de-a binelea, aşa că de data asta nu era deloc stângaci în a o prinde din urmă.

În câteva clipe, mâna lui era în interiorul mantiei ei, încetinind-o, apoi pe braţul ei, întorcând-o printr-o

smucitură.

Din păcate, ea se împiedică în timpul întoarcerii, fapt care îl dezechilibră. Ei i se tăie respiraţia când ateriză cu el peste ea. Când durerea avea să se calmeze, urma să descopere, probabil, că avea vreo două oase rupte, dacă nu cumva el i le zdrobise pe toate. Cu siguranţă, aşa se simţea.

Şi el nu se dădu jos de pe ea. Avu în intenţie s-o facă, dar după ce se ridică un pic, îi captură ochii larg deschişi într-ai lui, îi văzu gura întredeschisă şi gâfâind, şi, în loc de asta, îşi lăsă capul în jos cu un geamăt.

Acea singură atingere dulce a buzelor lui pe ale ei o făcu pe Amy să uite de disconfort. Fusta ei nu era îndeajuns de largă pentru a-i permite lui să se instaleze complet între picioarele ei, dacă nu era ridicată, şi nu era. Dar era loc pentru un picior, pe care el îl strecură în acel moment. Şi asta fu tot ce era nevoie ca braţele ei să se încolăcească în jurul lui şi să-l tragă în jos complet.

Ca în rai, aşa îi simţea greutatea de data asta. Era atât de diferit de celelalte sărutări, când încercase să se apropie de el, dar nu prea reuşise. Asta era contopire pură, fără urmă de spaţiu între ei, şi tot nu era îndeajuns. Ea voia mai mult.

Ambele lui mâini erau pe ea, una ţinându-i capul, cealaltă prinzând-o dintr-o parte. N-avea nicio nuia, nu că ea se gândea la asta acum. Şi apoi, când acea mână se mişcă şi-i acoperi un sân, sărutul se adânci.

Nici asta nu fu ca mai devreme, când mâna lui o atinsese, dar liniştit. Frământă, prinse, strânse, iar sânul ei prinse viaţă, se umflă, sfârcul se contură prin material, iar senzaţiile fură transmise în altă parte… Ştiuse că a face amor cu acest bărbat ar fi minunat, dar să ştie nu însemna să experimenteze. Faptul că acesta era doar începutul îi dădu un alt fior anticipând ce avea să urmeze.

Era de neconceput ca el să se opună la ceva atât de

minunat, când, spre deosebire de ea, ştia exact la ce să se aştepte. Dar acum nu se opunea.

El dăduse frâu liber pasiunii, iar a ei era acolo s-o întâlnească.

Se rostogoli, aducând-o deasupra lui, ca să poată să ajungă la fundul ei. Prinzând-o cu ambele mâini, ca să-i controleze mişcările, o apăsă în jos pe duritatea lui, apoi o ghidă în unduiri lente, pentru care rochia ei subţire, de vară, nu reprezenta nicio barieră.

Mişcările o făcură tare nerăbdătoare. Îşi înfipse degetele în părul lui auriu şi lung. Îi sărută faţa, gâtul, îl muşcă uşor de ureche, în timp ce el continua s-o împingă şi s-o facă să alunece pe el, provocând o frecare mistuitoare pe un punct plin de vitalitate despre care ea nu ştia că există.

Erau în mijlocul drumului. Ar fi putut să fie călcaţi dacă venea cineva şi ei n-auzeau, ceea ce era o posibilitate clară, ocupată cu el cum era Amy în acea clipă. Dar ei nu-i păsa, şi ar fi pariat şi ultimii doi bănuţi că nici lui Warren.

Din păcate, veni o trăsură, şi ei n-o auziră, de fapt, nici chiar în momentul în care fu lângă ei. Din fericire, vizitiul sesiză obstacolul din drum şi opri. Clienta lui, o bine-cunoscută matroană din înalta societate, scoase capul pe geam ca să vadă ce era, dar din acel unghi nu-i văzu, practic, pe Amy şi pe Warren sărind în picioare când vizitiul îşi drese vocea cu zgomot, ca să le atragă atenţia.

Ea întrebă totuşi:

— Ei, ce este, John? Şi dacă-mi spui că e vreunul dintre plictisitorii ăia de tâlhari, te concediez… fac asta mâine-dimineaţă la prima oră.

Lui John, care fusese amuzat din cale-afară de amanţii speriaţi, îi pieri buna dispoziţie, şi nu din cauza ameninţării doamnei. Îl ameninţa că-l concediază cel puţin o dată pe săptămână, cu toate acestea era în serviciul ei de aproape douăzeci de ani. Dar menţionarea tâlharilor îl făcu să se

gândească la faptul că se putea să fi fost un şiretlic menit să-l facă să se oprească.

Prudent, strigă:

— Nu prea ştiu care e problema, Lady Beecham.

Amy gemu, recunoscând acel nume. Abigail Beecham era o contesă văduvă, o bătrână arţăgoasă a cărei unică ocupaţie în acele zile părea scotocitul după zvonuri cu care să alimenteze morile bârfei. Era indiscutabil cea mai rea persoană care ar fi putut să apară, şi dacă se întâmpla s-o recunoască pe Amy, atunci, fără nicio îndoială, Amy putea la fel de bine să înceapă să-şi facă bagajele pentru China. Era musai să se îndrepte spre tufişuri şi să se ascundă. Nu să-l audă pe Warren părând amabil de data asta, doar fiindcă el vedea salvarea lui în Abigail Beecham şi trăsura ei.

— Stai liniştit, omule, îi zise el vizitiului John. Tocmai am fost jefuiţi…

— Ce-i asta? Ce-i asta? strigă Abigail. Vino încoace, să te văd.

Warren porni să facă în tocmai. Amy îl trase înapoi cu un şuierat furios:

— O să mă recunoască dacă mă vede! Dacă nu eşti sigur ce înseamnă asta, fii amabil şi aminteşte-ţi de căsătoriile forţate care sunt la ordinea zilei în ambele noastre familii.

— Prostii, zise el în derâdere, în mod clar indiferent faţă de risc. Doar ţine gluga pe cap.

Amy era neîncrezătoare. Afurisitul nu părea deloc preocupat de gravitatea acestei situaţii noi şi extrem de dezastruoase. De fapt, o trase în faţă, chiar în lumina felinarelor trăsurii şi sub avida privire cercetătoare a lui Abigail Beecham.

— Pe cine ascunzi acolo, tinere? vru Abigail să ştie.

Warren se uită peste umăr şi văzu că Amy chiar se ascundea în spatele lui, cu faţa presată, practic, de

spinarea lui.

Cum în acel moment frustrarea sexuală, agitaţia şi pur şi simplu răzbunarea se aflau în capul listei lui de priorităţi, răspunse scurt:

— Pe ibovnica mea.

— O porţi în haine peste măsură de fine, remarcă Abigail cu scepticism.

— Un bărbat îşi cheltuieşte banii cum îi place, zise Warren cu un zâmbet temerar.

Bătrâna cloncăni dezaprobator, dar pentru moment ignoră răspunsul lui.

— Păreţi a fi la ananghie.

— Suntem, răspunse Warren. Jefuiţi de bani şi de trăsură.

— Tâlharii?

— Genul de la oraş, clarifică el. Am fost duşi în afara Londrei.

— Scandalos! Haideţi, urcaţi şi povestiţi-mi totul despre asta.

— Las-o baltă, şopti Amy în spatele lui. Nu pot să risc.

— Ce tot mormăie? întrebă Abigail.

Înainte ca el să răspundă, Amy continuă să-l avertizeze:

— Nu te crede. Moare să afle dacă mă cunoaşte, şi mă cunoaşte.

— Să te înveţi minte, fu tot ce zise el în timp ce deschise portiera trăsurii şi o îmbrânci înăuntru.

Lui Amy nu-i veni să creadă că el făcuse asta. Dar n-avea să-i permită. Intră ferindu-şi capul, dar ieşi direct pe cealaltă parte a trăsurii.

Warren făcu la fel, oprindu-se doar cât să-i zică doamnei uimite:

— Iertare, doamnă. Nu durează decât o clipă.

O prinse imediat din urmă pe Amy, căci ea mai degrabă mergea furioasă, decât să alerge.

— Ce dracu’ crezi că faci?

— Eu? icni ea furioasă. Să vorbim despre tine, fiindcă ştiu exact ce faci. N-ai ajuns să tai nuiaua, aşa că vrei să mă pedepseşti pentru mica neplăcere pe care ţi-am cauzat-o. Ei bine, o să trebuiască să găseşti o altă cale să faci asta.

— N-o să mă întorc pe jos la Londra, din moment ce doamna a fost aşa de bună să ne invite în trăsură.

— Atunci, fireşte, du-te cu ea, dar du-te fără mine. Dacă nu te gândeşti la reputaţia mea, gândeşte-te la a ta. Doamna asta o să spună la toată lumea că m-ai compromis, iar dacă tu crezi că poţi să scapi neatins din asta, mai gândeşte-te. Şi nu aşa te vreau, Warren. Te vreau dornic să mă ceri.

Abia putu să-l audă scrâşnind din dinţi.

— Ţi-ai demonstrat punctul de vedere, fir-ar să fie. O să facem un compromis. Poţi să mergi lângă vizitiu. Sper că n-o să te recunoască.

— Şi ce-o să-i spui lui Lady Beecham?

— Că n-ai vrut s-o întinezi cu imoralitatea ta.

Îi veni să-l pocnească. În schimb, îi oferi un zâmbet strălucitor şi zise:

— Poate că nu eşti crai, Warren Anderson, dar, cu siguranţă, eşti un nemernic,

Capitolul 16

Spre deosebire de Warren, care părea că avea intenţia să-şi hrănească amărăciunea pentru tot restul vieţii, Amy era prea efervescentă ca să ţină ranchiuna sau chiar să rămână supărată pentru mult timp. Aşadar, când Lady Beecham îi lăsă la hotelul Albany, îl iertase deja pe Warren pentru purtarea lui detestabilă. De fapt, apropierea de acest loc, unde-şi dorise toată seara să ajungă, îi dădu

din nou idei.

Pesemne că i se vedea pe faţă, fiindcă Warren îi aruncă o privire şi zise:

— Dacă o spui, îţi trag o bătaie la fund chiar aici, şi nu-mi pasă câtă lume se adună să se uite. Nu mă opresc până nu implori milă.

— Ce te face să crezi că o să implor milă aşa repede? se aventură ea.

— Ce te face să crezi că am vreun pic de milă?

Ea îi zâmbi, câtuşi de puţin intimidată de data asta.

— Ai ceva. S-ar putea să ai doar un pic, mai jos, la degetul mic, dar pariez că aş putea să storc ceva dacă încerc, şi eu nu pierd niciodată pariuri.

El nu catadicsi să răspundă, ci pur şi simplu o apucă de braţ şi se întoarse să facă semn unei trăsuri care trecea. Din fericire, trăsura lui Abigail cotise deja, căci nerăbdarea lui Warren îl făcuse să uite de precauţie. Voia să scape de Amy, şi asta imediat.

Ea, de fapt, îl înţelegea. Îl făcuse să îndure chinurile iadului de mai multe ori în acea zi, de fiecare dată intenţionat, cu scopul de a-l enerva cât mai rapid posibil, dar era mai mult decât putea să suporte cineva, mai ales un bărbat cu firea lui Warren. Aşa că nu prea putea să fie supărată pe iritarea la adresa ei. De fapt, era surprinsă că el încă nu se înfuriase teribil.

Una peste alta, fusese o zi splendidă. Chiar şi aceste mici aventuri neprevăzute lucraseră în avantajul ei – mă rog, cel puţin una dintre ele. Dacă tâlharii nu i-ar fi răpit şi nu i-ar fi eliberat la ţară, ea n-ar fi experimentat niciodată acea ultimă desfătare a pasiunii care o lăsase cu gura căscată. Şi Warren la fel. Iar amintirea cea mai dragă din scurta plimbare înapoi la Berkeley Square era faptul că Warren nu se oprise acea ultimă dată, şi poate n-ar fi făcut-o deloc. Dacă Lady B. n-ar fi apărut când ea…

El îi zise vizitiului să-l aştepte. Lui Amy îi mai

rămăseseră doar aceste câteva momente cu Warren, fără să ştie când avea să-l mai vadă. Dacă-l cunoştea bine, şi cu siguranţă ajunsese să-l cunoască, el urma s-o evite cu orice preţ. Dar nu putea să facă asta, cel puţin atât timp cât ea stătea în casa surorii lui. Ce bine ar fi fost să stea şi el acolo! Chiar trebuia să-i pomenească Georginei despre asta…

Ajunseră la uşă. Amy se rezemă de ea ca să se uite la el. Ca de obicei, el se încruntă, dar asta cu siguranţă nu-l făcu să arate mai puţin chipeş. În orice caz, asta era o provocare. Nu era de mirare că atâtea femei erau atrase de el. Dar ea n-avea să fie una dintre cele multe. Ea avea de gând să fie cea care-l câştiga.

Îşi dori ca el s-o sărute de noapte bună. Să îndrăznească să-l provoace încă o dată? Păi, dovedise deja că era cât se poate de îndrăzneaţă.

— Îţi dai seama că doar de dimineaţă ţi-am spus că te vreau? întrebă uşor. În ritmul ăsta, până la sfârşitul săptămânii ar trebui să fii gata să mă ceri. Desigur, ai putea renunţa la luptă şi să-mi ceri chiar acum să mă căsătoresc cu tine, caz în care am putea fi legal împreună până la sfârşitul săptămânii, nu numai logodiţi. Ce zici de asta, yankeule? Eşti gata să te predai?

— Sunt gata să vorbesc cu unchiul tău.

Reieşea din tonul lui că nu despre căsătorie, ci despre purtarea ei scandaloasă.

— Deschide uşa, Amy.

Ea înlemni, căci nici nu îşi închipuise că exista această posibilitate.

— Nu poţi să faci asta!

— Stai să vezi.

— Dar n-ai să mă mai vezi niciodată, şi nu vrei asta. Poate crezi că vrei, dar îţi jur că nu.

— Aiurea. În clipa asta nu pot să mă gândesc la ceva mai ispititor.

— Serios?

El înţepeni acum şi făcu un pas în spate, să se îndepărteze de ea. Ce prostie că spusese asta. Ar fi trebuit să-l asigure că renunţă – dar ea n-avea nicio intenţie să renunţe. Şi trebuia să fie pe atât de consecventă în sinceritatea faţă de el pe cât îi admitea vechiul adagiu „Totul e permis”, altfel nu l-ar fi făcut niciodată să aibă încredere în ea.

Nu-şi retrase tachinarea, ci oferi ceea ce spera să fie o sugestie rezonabilă.

— Te rog, cel puţin aşteaptă până mâine-dimineaţă. Acum eşti supărat, dar atunci o să te simţi altfel.

— Nu.

— Nu e momentul să demonstrezi cât de încăpăţânat poţi să fii, zise ea exasperată. Nu vrei cel puţin să te gândeşti la consecinţe… în afară că o să scapi de mine? Mai întâi că unchiul James n-are să te considere nevinovat. Eu o să-l asigur că eşti, dar cu părerea pe care o are despre tine, n-o să te creadă. Şi chiar nu vrei să strici din nou lucrurile cu el, nu? Ştii cât este de imprevizibil. Ar putea să te provoace la duel sau pur şi simplu să te bată, sau chiar să te dea afară, refuzând să-ţi permită să le mai vezi pe George sau Jack.

— O să-mi asum riscul.

Doar faptul că el zisese asta atât de indiferent o făcu să-şi reţină mânia.

— Nu crezi că astea sunt posibilităţile? Păi, poate că nu sunt. Poate n-o să se întâmple decât să fiu expediată forţat la ţară, iar tu să-ţi vezi mai departe de treburi fără interferenţele mele fermecătoare. Sigur, fără conversaţiile noastre stimulatoare pe care să le aştepţi cu nerăbdare, în vreo două zile ai să te plictiseşti de moarte. Şi fraţii tăi, care o să audă negreşit despre asta, o să creadă că n-ai putut să-i faci faţă unei „fetiţe”, dar sunt sigură că poţi să suporţi batjocura lor.

— Ajunge, Amy.

— Te-ai răzgândit?

— Nu.

Ea îşi ridică braţele.

— Bine! Dă-i drumul şi mărturiseşte totul chiar acum. Dar mai există o posibilitate la care nu te-ai gândit. Că s-ar putea să spun familiei mele lucrurile aşa cum le văd eu. În cazul ăsta, n-ai să te alegi decât cu unchiul meu suflându-ţi în ceafă şi urmărindu-ţi fiecare mişcare.

Şi acum fu destul de supărată să adauge:

— Şi încă ceva. Ideea asta ce-deştept-sunt s-ar putea ca acum să ţi se pară salvatoare, dar n-ar fi decât o cale de scăpare laşă. Dacă ai de gând să-mi rezişti, Warren Anderson, fă-o pe cont propriu.

Se întoarse ţâfnoasă, arătându-i spatele în timp ce încerca să găsească cheia de la casă în buzunarul interior al pelerinei. Pelerina era un pic strâmbă, aşa că buzunarul nu era unde ar fi trebuit să fie. Nu putea decât să spere că cheia era încă acolo, după toate căzăturile pe care le suferise în seara respectivă. Când se gândi mai bine, înţelese că, dacă pierduse cheia, problema ei avea să fie rezolvată, cel puţin temporar. N-o pierduse însă şi hotărâse deja că n-avea de gând să-l mintă pe Warren, nici măcar să-i spună adevăruri pe jumătate, dacă putea să se abţină.

În cele câteva momente, el nu scoase o vorbă, dar când ea vârî cheia în broască, îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Crezi că nu pot? întrebă el.

— Ce?

— Să-ţi rezist.

Nici ea nu putu să reziste impulsului de-a se sprijini pe el, aşa că renunţă. Şi el n-o respinse.

— Cred că o să te străduieşti cât poţi, zise ea în şoaptă.

— Şi o să reuşesc.

— Poţi să pariezi pe asta?

Îşi ţinu respiraţia aşteptând răspunsul lui. Era bizar, ştia, dar era sigură că el îşi pecetluia soarta dacă punea acel rămăşag, căci ea nu pierduse niciodată un pariu. Dar el o dezamăgi.

— Nu, dacă pariez pe asta, ar însemna că-i dau importanţă. M-a surprins neruşinarea ta, asta-i tot. Dar acum, că ştiu la ce să mă aştept, pot să te ignor.

Ea se întoarse înainte ca el să poată face un pas înapoi pentru a evita apăsarea sânilor ei pe pieptul lui.

— Chiar poţi? întrebă ea seducător.

El plecă. Bine, poate că putea – dar pentru scurtă vreme.

Capitolul 17

Amy închise uşa şi o încuie, apoi se sprijini de ea. Zâmbea în sinea ei acum, că pericolul trecuse. Reuşise să intre în casă fără Warren pe urmele ei – un mic miracol, la cât de încăpăţânat era. Şi nu era sigură care dintre remarcile ei îl influenţase, deşi nu conta decât că în seara respectivă unchiul James n-avea să fie târât din pat ca să asculte un pomelnic cu toate păcatele ei. Altă dată, poate, dar nu în seara respectivă…

— Ai un motiv bun pentru care intri pe uşa aia la ora asta din noapte?

Amy aproape se prăbuşi pe podea, atât de surprinsă fu. Şi apoi conştientiză întrebarea şi izbucni:

— Desigur… dar nu… pot să mă gândesc la asta şi să-ţi spun mâine-dimineaţă?

— Amy…

— Glumesc, pentru numele lui Dumnezeu, îi zise lui Jeremy îndepărtându-se de uşă, recunoscătoare că o auzise el, şi nu tatăl lui. Şi tu ce cauţi acasă aşa devreme?

El nu se lăsă atras în încercarea ei de a schimba subiectul.

— Nu contează. Să auzim răspunsul tău, verişoară, şi asta chiar acum.

Ea plesni nerăbdătoare din limbă, trecând pe lângă el ca să intre în salon.

— Dacă vrei să ştii, am avut un rendez-vous secret cu un bărbat de care sunt foarte interesată.

— Deja?

Ea se întoarse cu faţa spre el.

— Cum adică deja?

El se sprijini confortabil de uşă, cu braţele şi gleznele încrucişate, o atitudine fals neglijentă de care unchiul lor Tony era tare mândru şi la care Jeremy, care semăna atât de mult cu el, lucra s-o perfecţioneze.

— Adică, abia săptămâna trecută ţi-ai făcut debutul în societate. Nu credeam că ai să-i calci pe urme surorii tale, Diana, şi o să alegi chiar aşa de repede.

Ea îl privi cu înţeles ridicând o sprânceană.

— Ai crezut că o să fiu precum Clare, căreia i-a luat doi ani să se hotărască?

— Nu chiar atât, dar cel puţin câteva luni.

— Spuneam doar că sunt interesată, Jeremy.

— Mă bucur să aud. Atunci ce atâta secret?

— Fiindcă mai degrabă mă îndoiesc de faptul că familia o să-l accepte, recunoscu ea.

Jeremy era cam singurul căruia putea să-i spună asta fără să-şi facă griji că va face o criză. Şi el zâmbi, probabil în aşteptarea crizelor pe care avea să le facă restul familiei.

— Aşadar, cine e?

— Nu-i treaba ta, replică ea.

— Atunci îl cunosc?

— N-am spus asta.

— Îl cunosc?

— Destul de probabil.

— Nu e cu totul un bădăran, nu? Mi-e teamă că la asta o să trebuiască să obiectez.

— Nu e bădăran deloc. Are valori morale foarte înalte.

Jeremy se încruntă.

— Atunci ce-i în neregulă cu el?

Ei bine, ea încerca să nu se depărteze de adevăr sau să rămână cât mai aproape de el, dar Jeremy pur şi simplu n-avea de gând s-o slăbească.

— E sărac, fu tot ce putu să scoată în acel moment ca să-i închidă gura vărului ei.

— Ai dreptate. Asta nu se face deloc. Nu poţi să trăieşti în mizerie.

— Nici n-o să trăiesc aşa. Are perspective.

— Atunci care-i problema?

— Nu se împacă cu ideea de a mă cere înainte să-şi îmbunătăţească situaţia.

Jeremy dădu din cap gânditor.

— Şi ai încercat să-l convingă că nu contează?

— Exact.

— A trebuit să te tăvăleşti în praf ca să-l faci să înţeleagă?

Amy roşi furioasă la imaginile senzuale pe care întrebarea i le aduse în minte.

— N-am făcut decât să ne plimbăm şi să vorbim. Mă tem că, neatentă, m-am împiedicat, şi asta de mai multe ori.

— Trebuie că este destul de idiot dacă nu te-a prins… sau a căzut şi el?

Îmbujorarea ei se accentuă sub privirea lui cu înţeles şi zise repede:

— Sunt încă o afurisită de fecioară, dacă asta cauţi să auzi.

El rânji fără remuşcări.

— Nu mă îndoiesc, fată dragă. Şi ar fi fost un mare tâmpit dacă n-ar fi încercat să te sărute, aşa că termină cu roşitul ăsta. Eu sunt un partizan al săruturilor, să ştii.

Ea râse. Uneori îi era greu să-şi amintească, privindu-l, că aveau aceeaşi vârstă şi că el înţelegea perfect pasiunile nestăpânite ale tinereţii. Şi cum tot vorbeau despre asta, acum ar fi fost momentul perfect ca să profite de experienţa lui în propriul interes.

— Că ai adus vorba, începu ca din întâmplare scoţându-şi pelerina şi ghemuindu-se într-un colţ de canapea. Am o întrebare la tine, aşa că stai jos şi lasă-mă să beneficiez de vasta ta experienţă.

— Are să doară? răspunse el venind lângă ea.

— Deloc, e doar o chestiune de ordin filosofic. Pe oricine altcineva aş întreba ar fi, probabil, prea jenat să răspundă, dar cu siguranţă tu nu.

— Să fiu al naibii dacă o să-ţi spun cum să faci dragoste, o avertiză el indignat.

Amy chicoti.

— Asta cam greu să fie filosofică, dar e destul de pertinentă pentru viitorul meu, nu? Nu, Jeremy, nu vreau decât să ştiu ce-ar trebui să facă o femeie să te determine s-o vrei, când ţi-a intrat în minte că n-o poţi avea.

— N-are pe vino-ncoa', atunci?

— Să presupunem că are destul.

— Atunci nu e nicio problemă.

— Ba da, e. Ai decis, pentru un motiv absurd cum numai un bărbat poate să invoce, că n-o poţi atinge.

— Ce fel de motiv?

— De unde să ştiu eu? Poate o chestiune de onoare sau fiindcă e sora celui mai bun prieten al tău, sau altceva de genul ăsta.

— Păi, la naiba, nu cred că asta m-ar opri pe mine.

— Jeremy, zise ea exasperată. Asta e doar o supoziţie.

Oricare ar fi motivul, refuzi să ai de-a face cu ea. Deci, ce-ar trebui să facă ca să te răzgândeşti?

— Nu i-ar lua mult să mă facă să mă răzgândesc, Amy.

Trebui să râdă la expresia lui.

— Nu, cred că nu. Dar să uităm pentru o clipă faptul că tu eşti disponibil pentru absolut toată populaţia feminină. Asta este singura excepţie de la felul tău normal de a face lucrurile. N-o să te atingi de doamna asta. Refuzi categoric să faci dragoste cu ea, chiar dacă în adâncul tău nimic nu ţi-ar plăcea mai mult.

— Ei, şi-ncă cum.

— Deci, ce poate să facă ea ca să uiţi de scrupule?

— Să-şi lepede hainele.

— Poftim?

— Ar putea să se dezbrace în faţa mea. Chiar nu cred că aş putea să rezist dacă e frumoasă cum spui.

Amy fu surprinsă.

— Asta-i tot?

— Absolut.

Ea oftă. Se temea că nu întrebase persoana potrivită. Tinerii ca Jeremy pur şi simplu n-aveau genul de hotărâre şi voinţă al lui Warren.

— Acum spune-mi de ce-ai vrut să ştii.

Amy oftă din nou, dramatic.

— De ce altceva? Tipul care mă interesează refuză categoric să facă dragoste cu mine în afara căsătoriei.

— Ce?

Îl bătu uşor pe braţ în timp ce zise liniştitor:

— A fost o glumă, Jeremy.

— Una de prost gust, mormăi el.

Ea zâmbi.

— N-ai mai spune asta dacă ai fi putut să-ţi vezi faţa.

El încă nu se înmuie.

— Deci, care e răspunsul corect?

Sperase că el avea să uite întrebarea, dar din moment ce n-o făcuse, ea înfruntă situaţia cu îndrăzneală.

— Acum cine glumeşte? Sau vrei să spui că nu-ţi aminteşti ce curios erai înainte să ai toate răspunsurile despre lucrurile astea?

Cum nu reuşea să-şi amintească acele vremuri, fiind crescut într-o tavernă, el alese să nu răspundă.

— Deci ai fost pur şi simplu curioasă?

— Cu nesaţ, zise ea şi-i oferi un zâmbi ştrengar. Şi dacă tot suntem la asta, n-ai vrea să te răzgândeşti şi să discuţi în detaliu despre cum se face amor?

— Vezi să nu. Aşadar se ţine tare, nu?

— Cine?

— Domnul tău.

— N-am spus că e vorba de el.

— Nici nu trebuie. Băiat deştept, să fie aşa prudent.

— Sper că asta nu înseamnă ce cred eu că înseamnă.

— Acum nu sări la gâtul meu, zise el la expresia ei încruntată. Ce-mi pasă mie că vrei să ai bebeluşul înainte de jurăminte? N-am să fiu eu ăla care-l provoacă pe flăcău la duel.

— Tata n-ar…

— Bineînţeles că nu. Are doi fraţi mai mici cărora le place la nebunie să se ocupe de chestii de-astea. O să fii norocoasă dacă din flăcău mai rămâne ceva cu care să te măriţi.

Amy închise ochii cu un geamăt. Era felul în care Jeremy se făcea înţeles în astfel de chestiuni. Dar el nu ştia situaţia reală, iar ea nici n-avea de gând să i-o relateze, căci el ar fi avut mult mai multe de spus dacă ar fi ştiut că domnul ei era cel pe care tatăl lui îl detesta cu toată hotărârea, iar familia abia îl tolera.

El avea dreptate, da, un punct de vedere pe care n-avusese timp să-l ia în considerare, căci decizia ei fusese atât de neaşteptată. Dar o posibilă sarcină n-avea să-i

schimbe gândul de a face dragoste cu Warren, cel puţin până nu reflecta la altă modalitate de a grăbi lucrurile. Totuşi, dacă riscul presupunea şanse mai mari în favoarea ei, ea ştia cum să le obţină.

— Vrei să faci un pariu, Jeremy?

Expresia lui deveni imediat suspicioasă.

— Ce fel de pariu?

— Dacă mă hotărăsc că-l vreau, pot să-l am fără să fie obligat să se însoare cu mine.

— Credeam că doar te interesează.

— Am spus dacă mă hotărăsc că el e alesul.

— Bine, de acord, dar trebuie să-l fac în aşa fel încât să merite să stai departe de patul lui. Dacă pierzi, nu poţi să te măriţi cu el.

Ochii ei se dilatară. Dacă pierdea, rămânea însărcinată şi nu putea să se mărite cu el?

— Asta e… asta e…

— Îl faci sau nu, zise el cu îngâmfare.

— Foarte bine, zise ea cu aceeaşi atitudine. Şi dacă o să câştig, tu nu te mai atingi de o femeie timp de…

El se îndreptă, cu o mină îngrozită.

— Fii drăguţă şi aminteşte-ţi că sunt vărul tău preferat.

— O lună.

— O lună întreagă?

— Aveam de gând să spun şase…

— Una să fie.

Oftă, dar asta cu doar o clipă înainte să zâmbească de-a dreptul diabolic.

— Ei bine, mi-am făcut fapta bună pe ziua de azi.

Amy îi zâmbi şi ea.

— Da, ai făcut-o. Te-ai încredinţat că o să-l am – dacă-l vreau –, fiindcă n-am pierdut un pariu în viaţa mea.

Capitolul 18

Deşi nu ştia, Amy îşi îndeplini dorinţa. În acea noapte, Warren se duse la culcare gândindu-se numai la ea, aşa cum sperase ea. Poate că unele dintre aceste gânduri erau criminale, dar având în vedere disconfortul pe care încă îl avea, era de aşteptat. Şi se duse la culcare cu desăvârşire singur.

Încă îl uimea că, după ce plecase de lângă ea, se întorsese la hotelul din Piccadilly, nu la Iadul şi Dulăul şi la durdulia Paulette. Presupunea că lipsa lui de concentrare era de vină, precum şi faptul că era furios că se lăsase convins de puştoaică să renunţe la ce trebuia să facă, adică să-i informeze familia despre comportamentul ei scandalos. Dar după ce ajunse la Albany şi-şi reaminti ce-l aştepta în oraş, tot se duse sus, în odaia lui, în loc să cheme altă trăsură.

Desigur, se făcuse târziu când se întoarse în cele din urmă la hotel. Iar el şi fraţii lui aveau afaceri de făcut a doua zi la prima oră. Dar când îl împiedicase asta vreodată să găsească o femeie, dacă nevoia îi dădea ghes? Şi era categoric în cea mai mare nevoie, şi fusese tot timpul din acea dimineaţă şi de la acel prim sărut. Dar avusese intenţia să şi-o aline în seara respectivă. Apoi n-o lăsase pe fata aia enervantă să ajungă la el. O avertizase, şi se gândise că aşa avea să se sfârşească. Cât de puţin ştia despre tenacitatea englezească. Iar asta se întâmplase înainte de a fi cât pe ce să facă dragoste cu Amy Malory în mijlocul unui drum de ţară.

Încă nu-i venea să creadă că făcuse asta, şi îşi dorea, la naiba să n-o fi făcut. Uitase bucuriile poftei pure, intensificările simţurilor, urgenţa, plăcerea incredibilă. Manifestase prea mult timp o răceală analitică în seducţiile lui, vecină cu indiferenţa, abia satisfăcându-şi pur şi simplu

o nevoie de bază.

Amy scosese mult mai multe la suprafaţă, iar acum Paulette nu era destul de ispititoare pentru el ca să facă efortul. Acesta era adevărul.

Dar nu mai putea să treacă printr-o altă zi ca aceea, confruntându-se cu o dorinţă atât de puternică şi fără s-o satisfacă.

Totul din cauza capriciilor uneia de şaptesprezece ani. Dumnezeule! Cum era posibil să-l poată manipula astfel cineva atât de tânăr, perfect stăpână pe situaţie la toate întâlnirile lor? Nu era decât o obraznică desfrânată. Era evident că descoperise sexul, constatase că era prea plăcut ca să-l ignore şi, aşa cum fac tinerii, îl savura cu lăcomie. El nu era pentru ea nimic mai mult decât o provocare, probabil primul bărbat care o respinsese vreodată. Atât, şi cu asta ea îl făcuse să treacă printr-o experienţă devastatoare. Ar fi trebuit să vorbească cu James Malory. Cum de se lăsase convins de ea să n-o facă?

— Te-ai trezit, frate mai mare? întrebă Drew intrând şi închizând uşa cu un pocnet răsunător.

— Acum da.

Drew râse doar auzind tonul nemulţumit al lui Warren.

— Nu credeam să te găsesc deja înapoi. Pesemne că ţi-ai făcut mendrele aseară devreme.

Dacă şi le-ar fi făcut, ar fi putut să reziste ispitelor ulterioare ale lui Amy. Şi trebui să se întrebe dacă, în caz că n-ar fi împărţit camera cu Drew – fiindcă hotelul era plin momentan la întreaga capacitate ar fi cedat şi ar fi adus-o pe Amy acolo în seara respectivă. Acest gând îi dădu fiori. Avea oare o voinţă atât de slabă? Sau farmecul ei era aşa puternic?

Fata era o pacoste indiferent cum ar fi privit lucrurile, şi el trebuia să pună imediat capăt situaţiei. Era nepoata surorii lui, pentru numele lui Dumnezeu. Era o Malory. Abia terminase şcoala. Faptul că era la fel de desfrânată cum

fuseseră odată doi dintre unchii ei – drace, aşa putea să spună lucrurilor pe nume, era pe cale să devină o femeie uşuratică – era cu totul lipsit de importanţă.

Dacă voia să-şi ofere favorurile întregii lumi, era treaba ei, dar el n-avea de gând să contribuie la decăderea ei. Avea să rămână însărcinată în cele din urmă, şi probabil fără să fie în stare să spună cine e tatăl. Dar vreun amărât bătut în cap care îi va fi căzut în plasă avea să fie prins în laţ, şi n-avea de gând să fie el acela.

Şi nu voia cu adevărat să se mărite şi să pună capăt distracţiei. Acesta era, probabil, un şiretlic menit doar să flateze, căci era incredibil de frumoasă. Dar în acea seară, când făcuse tot posibilul să se ascundă de Lady Beecham, dovedise cât se opunea căsătoriei.

Trebuia să se simtă uşurat. Era uşurat. Dar asta nu punea capăt problemei lui. Aşa seducătoare cum era fata şi oricât de mult o dorea, n-avea de gând să se lase atras în capcana ei senzuală.

— Ştii, continuă Drew chinuindu-se să-şi scoată cizmele pe cealaltă parte a patului mare pe care-l împărţeau. În ciuda numeroaselor noastre nemulţumiri la adresa acestei ţări, trebuie să spun un singur lucru bun despre englezi. Au condiţii exemplare în bătrâna şi vesela Londră. Poţi să găseşti aici orice fel de plăcere cauţi. Să vezi, au vicii de care nici c-am auzit vreodată.

— Să înţeleg că te-ai bucurat de seara asta? întrebă Warren sec.

— „M-am bucurat” nu descrie asta decât pe jumătate. Eu şi Boyd ne-am întâlnit cu delicioasa asta…

— Nu vreau să aud, Drew.

— Dar avea un talent excepţional la preţul ăla şi, în plus, era frumoasă, cu părul negru şi ochii albaştri. Mi-a amintit de Amy Malory, deşi nu era chiar aşa frumoasă ca Amy a noastră.

— De ce naiba vorbeşti despre ea?

Drew ridică din umeri, fără să ştie că fratele lui începuse să se încordeze în spatele lui.

— Acum, că ai adus vorba…

— Tu ai adus vorba.

— Mă rog… de când am revăzut-o, îmi stă capul destul de mult la dulceaţa aia.

— Atunci scoate-ţi-o din minte, scrâşni Warren. E prea tânără chiar şi pentru tine.

— Pe naiba e, îl contrazise Drew, fără să fie conştient încă ce curenţi periculoşi agita. Dar e genul cu care trebuie să te însori, iar asta nu e de mine. Totuşi, aproape că mă face să-mi doresc să fiu gata să mă aşez la casa mea, oftă el cu părere de rău.

Warren auzise destul.

— Du-te la culcare! Şi dacă sforăi în noaptea asta, o să te sufoc cu perna.

Drew îi aruncă o privire surprinsă peste umăr.

— Mă rog, nu eşti într-o dispoziţie prea grozavă. Norocul meu să mă trezesc împărţind camera cu morocănosul familiei.

Era ultima provocare pe care Warren o putu tolera într-o zi plină de aşa ceva. Îşi luă avânt şi Drew sfârşi întins pe podea. Rămase acolo pentru un moment, pipăindu-şi obrazul, apoi îşi înălţă capul şi se uită la fratele lui mai mare stând încă în pat.

— Aşadar, asta ţi-a lipsit, zise Drew, ca şi cum starea de spirit ţâfnoasă a lui Warren era acum cu totul de înţeles.

Chicoti ridicându-se în picioare.

— Păi, hai atunci, eu sunt de acord.

Warren n-avu nevoie să mai fie convins. Cinci minute mai târziu, aduseseră câteva modificări în camera de hotel, rupând un scaun şi rama patului. Clinton n-avea să fie mulţumit, căci el dezaproba tendinţa lui Warren de a face scandal. Lui Drew nu-i păsa nici într-un fel, nici în altul, mereu bucuros să participe la forma favorită de

antrenament a lui Warren, iar ochiul învineţit n-avea să-l împiedice, căci nu făcea încercări deosebite de a seduce vreo adorabilă tânără londoneză.

Totuşi, Warren nici că putea să fie mai mulţumit de rezultat, îşi plasă în mod deliberat gura în calea pumnul lui Drew, iar buza despicată pe care conta şi pe care o căpăta că avea să împiedice orice sărut în următoarele câteva zile. În cazul improbabil că îşi pierdea capul din nou şi ceda seducţiei atât de irezistibile a lui Amy, durerea provocată de rana de la gură avea să-l aducă cu picioarele pe pământ.

Efortul îi temperase pentru moment şi accesul de furie, suficient ca, atunci când se întinse jos, lângă Drew, pe salteaua pe care o mutaseră pe podea de pe rama distrusă a patului, să-şi amintească în cele din urmă că Lady Amy îi făcuse o făgăduială fiindcă cedase în faţa pledoariei ei să nu se bată cu tâlharii. Orice cerea el, fusese înţelegerea. Mai târziu, ea îl făcuse cumva să uite asta, dar n-avea să mai uite.

Asta avea să fie, la urma urmelor, rezolvarea problemei lui.

Capitolul 19

Afacerea pentru a doua zi dimineaţă a Andersonilor le luă mai puţin timp decât anticipaseră, căci biroul pe care Thomas îl găsise în după-amiaza precedentă fu aprobat în unanimitate, chiria acceptată şi contractul semnat într-o oră. Totuşi, cele trei camere necesitau lucrări, însă doar reparaţii minore pe care un tâmplar şi un zugrav le puteau face în câteva zile. Clinton şi Thomas plecară să achiziţioneze mobilier, iar Boyd să găsească muncitori.

Asta le oferi mai mult timp lui Drew şi lui Warren, şi lui Warren cu o companie nedorită. Ar fi vrut să se ducă la Berkeley Square şi să discute cu Amy, dar nu putea să facă

asta cu Drew pe urmele lui. Se gândi la încă o încăierare cu fratele lui, doar ca să scape de el, dar acum, că avea mijloacele să-şi rezolve mica problemă, era într-o stare de spirit prea plăcută ca să simuleze supărarea.

Totuşi, Drew îl scuti de a-i face sugestia să dispară, ceea ce, cunoscându-l pe Drew, l-ar fi făcut pe tânăr să se ţină toată ziua după el. Se pare însă că Drew avea alte planuri.

— Mă duc să caut un croitor recomandat de Derek. Tipul poate să facă haine elegante în câteva zile, la un preţ bun.

— Şi de ce ai nevoie de haine elegante aici, în Londra? întrebă Warren.

— Eu şi Boyd am fost invitaţi la un bal, la sfârşitul săptămânii. De fapt, suntem invitaţi toţi, dar n-am crezut că tu ai fi interesat.

— Nu sunt. Şi voi plecaţi până la sfârşitul săptămânii, îi aminti Warren.

— Ce contează? Tot îmi rămân câteva ore de romantism.

— A, uitasem. Tu eşti faimos pentru faptul că săruţi şi fugi, aşa că, într-adevăr, contează?

— Ghinionul marinarului, zâmbi Drew fără remuşcări. Şi ce, tu nu faci la fel?

— Eu nu le fac femeilor promisiuni pe care n-am de gând să le păstrez.

— Nu, sunt prea speriate de firea ta afurisită ca să scoată vreuna de la tine.

Warren nu muşcă momeala şi chiar îşi puse braţul pe după umerii fratelui său ca să-i mărturisească:

— Îţi învineţesc şi celălalt ochi dacă insişti, să se asorteze, dar nu aşa curând.

Drew râse.

— Deci bătaia de aseară te-a calmat, nu-i aşa?

— Deocamdată.

— Mă bucur să aud asta, dar, desigur, buna ta dispoziţie n-are să dureze, ca de obicei.

Warren se încruntă în timp ce Drew se îndepărtă. Era un om chiar atât de dificil? Echipajul lui nu era de aceeaşi părere, altfel n-ar fi ţinut atâţia ani atâţia oameni credincioşi. Avea o fire dificilă, desigur, şi anumite lucruri îl provocau cu uşurinţă.

Veselia constantă a lui Drew, de pildă. Firea lipsită de griji a fratelui său mai mic îl enerva pur şi simplu, poate fiindcă îi amintea de el însuşi, cu atât de mult timp în urmă, când fusese cam la fel înainte de Marianne.

Îşi scoase asta din minte în timp ce se îndrepta spre Berkeley Square şi, totodată, iritarea tot mai apăsătoare. Totuşi, starea lui de spirit era încă bună şi, cu cât se apropia, chiar se îmbunătăţea. Gata cu zilele precum cea precedentă. Gata cu ispita. Putea să se bucure din nou de vizita asta la sora lui. Putea să se concentreze pe deschiderea celui mai nou birou pentru afacerile Skylark. Putea să se gândească inclusiv să-şi ia o amantă, temporar, pe durata şederii sale.

La urma urmelor, poate că ar trebui să meargă la bal, cu fraţii lui, doar ca să vadă ce era la modă în domeniul moravurilor uşoare.

Fostul pirat francez, Henri, era majordomul de serviciu în acea zi, şi lui Warren îi luă doar câteva momente după ce acesta răspunse la uşă ca să afle că sosise într-un moment nepotrivit. Georgie trăgea un pui de somn. La fel şi Jacqueline. Iar ceilalţi trei Malory care locuiau acolo erau plecaţi.

Dezamăgirea lui Warren fu copleşitoare şi buna dispoziţie pe care o dobândise într-un final se nărui. Se pregătise să pună capăt frustrării, iar aici era copleşit din nou de aceasta. Ar fi putut să plece, desigur, dar nerăbdarea nu ar fi făcut decât să-i înrăutăţească starea de spirit, iar dacă Georgie se trezea, ar fi sfârşit descărcându-

şi supărarea pe ea. Aşa că plecă, dar cum să-şi omoare timpul într-un oraş pe care nu-l cunoştea?

Păi, mai era ceva ce intenţionase să facă. O oră mai târziu, găsi sala de sport pe care o căuta, făcu aranjamentele cu proprietarul pentru instruire personală, la un preţ considerabil, şi descoperi destul de repede că nu ştia aproape nimic despre pugilismul adevărat. Fusese întotdeauna un scandalagiu, şi asta îl ajutase binişor – până să dea peste James Malory.

— Nu aşa, yankeule, se plângea instructorul. Asta l-ar pune în fund pe un om obişnuit, dar dacă vrei să rămână jos, fă aşa.

Warren nu era obişnuit cu astfel de critici, dar trebuia să accepte asta cu orice preţ. Răsplata avea să fie abilitatea de a-i zdrobi faţa cumnatului său fără să fie făcut fărâme pentru asta.

— Ai constituţia potrivită să faci o grămadă de pagube, dar trebuie s-o foloseşti ca lumea. Acum ţine braţele sus şi uzează de forţa dreptei.

— Ia te uită, rosti o voce pe care Warren o recunoscu prea bine. Ai început să te antrenezi din vreun motiv anume, yankeule?

Warren se întoarse cu faţa la James Malory şi la fratele lui, Anthony, care se îndreptau spre ring, ultimele două persoane pe care ar fi vrut să le vadă în clipa aceea.

— Am unul, zise el cu înţeles clar.

James râmji.

— Ai auzit, Tony? Cred că flăcăul încă vrea să mă dea gata.

— Păi, a venit în locul potrivit ca să afle cum să facă asta, nu-i aşa? răspunse Anthony. Lui Warren îi zise:

— Ştiai că Knighton ne-a antrenat şi pe noi doi? Desigur, asta a fost cu destui ani în urmă şi am mai învăţat câte ceva de-atunci. Poate am să-ţi dau chiar eu nişte indicaţii.

— Nu te deranja, Sir Anthony. N-am nevoie de genul ăsta de ajutor.

Anthony râse uşor întorcându-se spre fratele lui şi zise cu un aer misterios:

— Nu înţelege. Ce-ar fi să-i explici tu cât eu mă duc să-mi ridic pariul de la Horace Billings.

— Pe ce-ai pariat de data asta? întrebă James.

— Ghici!

— Sexul fiicei mele?

— Numele ei, bătrâne, râse Anthony. Te cunosc atât de bine.

James zâmbi cu afecţiune în urma fratelui său înainte să-şi întoarcă atenţia spre Warren.

— Ar trebui să-i accepţi oferta. E singurul dintre cunoştinţele mele care are o şansă să mă bată, deşi una mică. Şi, în ciuda a ceea ce crezi, are să te înveţe cum trebuie doar ca să mă vadă pe mine doborât. Aşa e el, ştii.

Warren fusese îndeajuns de des părtaş la interacţiunea dintre cei doi fraţi, ca să-şi dea seama că James avea, probabil, dreptate. Îşi dori ca şi el şi fraţii lui să gestioneze genul acesta de frecuşuri fără să se ajungă la bătaie.

— O să mă gândesc la asta, răspunse el tăios.

— Excelent. Acum ţi-aş oferi avantajul propriei mele experienţe, ca să rămânem la sport, dar soră-ta m-ar acuza, probabil, că vreau răzbunare sau altă prostie de genul ăsta, din moment ce n-aş fi deloc aşa de blând cu tine ca Tony. Apropo, splendidă buză spartă ai. Cineva pe care-l cunosc?

— Ca să-l feliciţi? replică Warren morocănos.

James doar zâmbi, aşa că el adăugă:

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Malory, dar n-a fost nimic mai mult decât faptul că am împărţit patul cu Drew.

— Păcat, oftă James. Gândul că îţi faci noi duşmani cât timp te afli în oraş ar face minuni pentru dispoziţia mea,

zău aşa.

— Atunci fii sigur că n-am să te anunţ dacă-mi fac, zise Warren.

Diabolica sprânceană blondă se ridică.

— Dacă? O, ai să-ţi faci, yankeule. Nici de-al naibii nu te poţi abţine, eşti un butoi cu pulbere. Chiar ar trebui să te străduieşti mai mult să-ţi mai întăreşti pielea aia sensibilă de american. Se iritã mult prea uşor.

Faptul că Warren nu explodase încă – deşi era al naibii de aproape s-o facă – îl făcu să remarce cu o anumită îngâmfare:

— Observi că o îmbunătăţesc.

— Aşa e, se văzu nevoit James să fie de acord. Chiar lăudabil… dar, pe de altă parte, eu sunt într-o dispoziţie minunată, fiindcă de dimineaţă am angajat o doică pentru Jack.

Cu alte cuvinte, James nici măcar nu încerca să-l provoace, dar Warren nu vedea chiar aşa lucrurile, şi strânse din dinţi auzind numele.

— Era să uit. Georgie a sugerat să te întreb de ce ţi-ai numit fiica Jack.

— Fiindcă am ştiut cât are să te irite, băiete dragă. De ce altceva?

Warren reuşi să-şi ţină cumpătul – cu greu –, subliniind pe un ton rezonabil:

— Genul ăsta de perversitate nu e normal, să ştii.

James râse auzind asta.

— Te aştepţi să fiu normal? Doamne fereşte!

— Bine, nu e prima dată când faci tot posibilul să fii enervant, Malory. Poţi să-mi spui de ce faci asta?

James ridică din umeri.

— E un obicei vechi de care nu pot să mă debarasez.

— Ai încercat?

Acum James rânji.

— Nu.

— Obiceiurile încep dintr-un motiv, zise Warren. Cum a început al tău?

— Bună întrebare, aşa că pune-te în locul meu. Ce-ai face dacă nu te-ar mai interesa nici nimic în viaţă, dacă n-ar mai exista nicio provocare în a vâna fuste drăguţe, şi chiar şi perspectiva unui duel sângeros ar deveni, indiscutabil, plictisitoare?

— Aşadar, insulţi oamenii doar ca să vezi dacă îşi ies din minţi?

— Nu, ca să văd de ce sunt în stare ticăloşii. Iar tu te descurci foarte bine, apropo.

Warren se dădu bătut. Discuţia cu James Malory îi consuma fiecare strop de răbdare şi de autocontrol pe care le avea, şi pe niciuna n-o avusese din belşug de la bun început. Pesemne că asta se văzu pe faţa lui, fiindcă James adăugă:

— Sigur nu vrei să încerci cu mine acum?

— Nu.

— Îmi spui când te răzgândeşti, da?

— Poţi să contezi pe asta.

James râse aprobator din toată inima.

— Uneori eşti la fel de amuzant ca nesuferitul ăla de Eden. Nu prea des, dar ai momentele tale.

Capitolul 20

Henri ducea la mansardă cuferele doamnei Hillary – doica nou-angajată tocmai se stabilise în odaia de lângă cea a copilului. Aşa că la sosirea celor cinci fraţi Anderson, deschise din nou Amy. De data asta, ei nu fură surprinşi. Georgina îşi invitase fraţii la cină şi avea de gând să cineze împreună cu ei în ceremonioasa sufragerie. Se ciondănise puţin cu James în privinţa acestei decizii, căci el insistase că nu era pregătită să-şi părăsească odaia, dar ajunseseră la

compromisul ca el s-o care jos în braţe.

Amy se pregătise pentru momentul acesta, calmă şi încântată să constate că Warren nu refuzase invitaţia doar ca s-o evite. Asta ar fi fost o posibilitate clară, una de care se temea groaznic. Dar se pare că el avea de gând s-o ignore, pretinzând că ziua precedentă nu existase. Se întrebă cât timp avea să fie capabil să se descurce cu asta, fiindcă ea, cu siguranţă, n-avea de gând să-l ignore.

Însă Drew îi distrase pentru moment atenţia de la Warren, când ceilalţi trecură pe lângă îndreptându-se spre salon. El o prinse de mână şi se aplecă fermecător să-şi treacă buzele peste dosul degetelor ei. Ea îi observă ochiul vânăt doar când se îndreptă. Remarcând şi crusta de la buza lui Warren, nu-i fu prea greu să-şi dea seama ce se întâmplase.

— Te doare? întrebă ea cu compătimire.

— Oribil, îi zâmbi Drew, dezminţind astfel declaraţia. Dar ai putea să-l pupi să se facă bine.

Ea îi zâmbi ca un drăcuşor la rândul ei.

— Aş putea să ţi-l învineţesc şi pe celălalt, să se asorteze.

— Zău, unde am mai auzit asta?

Privirea pe care i-o aruncă lui Warren trădă exact unde, dat Warren nu se amuză deloc. Totuşi, înainte de a ajunge să-şi împartă pumni din nou, Amy remarcă:

— Sper că aţi venit cu o scuză rezonabilă pentru sora voastră Nu este momentul ca ea să-şi facă probleme pentru fraţii ei.

— N-ai grijă, iubito. Georgie e destul de obişnuită cu zgârieturile şi vânătăile noastre. Probabil nici n-o să observe. Dar pentru orice eventualitate. Se întoarse spre Warren, care nu-şi urmase încă fraţii în salon. Ce zici, am căzut amândoi pe aceleaşi scări?

— Lasă-mă să-mi asum vina, Drew. Georgie nu se aşteaptă la nimic bun din partea mea.

— Păi, sunt total de acord, mai ales că eu n-am făcut decât o remarcă nevinovată – ce naiba am zis de te-am scos din ţâţâni aseară?

— Nu-mi aduc aminte, minţi Warren.

— Păi, asta e, am fost amândoi beţi. O să înţeleagă asta perfect, dar mai bine îi spun eu. Tu doar să te aperi şi să dai uitării seara trecută.

Drew plecă să pună planul în practică, iar Amy fu uimită să se trezească pentru moment singură cu Warren. Ar fi putut jura că el avea să se străduiască să evite asta, dar, de fapt, nu făcu nici o mişcare pentru a-l urma imediat pe Drew.

Ea îl privi aşteptând, dar de vreme ce el nu zise nimic, se gândi să-l tachineze un pic.

— Să-ţi fie ruşine, îl mustră cu blândeţe. Trebuia să te descarci pe el aseară?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba ştii. Ai fi preferat să mă strângi pe mine de gât, nu pe fratele tău.

— Din câte îmi amintesc, voiam să te bat cu nuiaua, zise el răspicat.

— Prostii.

Îi zâmbi, deloc intimidată de acea ameninţare.

— De fapt, voiai să faci dragoste cu mine şi aproape ai făcut. Vrei să mă fugăreşti din nou, să vezi ce se întâmplă?

Faţa lui se întunecă, indiciu clar că discuţia nu decurgea cum şi-ar fi dorit el. O corectă destul de tăios.

— Am venit mai devreme ca să-ţi reamintesc promisiunea pe care mi-ai făcut-o.

Ea se încruntă, confuză pentru moment.

— Ce promisiune?

— Că o să faci orice-ţi cer. Îţi cer să mă laşi în pace.

Mintea ei intră într-un vârtej frenetic. Uitase, de fapt, aşa că nu-şi dădu seama cum să scape de înţelegerea pe

care o făcuse cu el. Făcuse acea promisiune doar ca să-l ferească pe el de necazuri. Fra chiar foarte urât din partea să se folosească acum de asta împotriva ei. Dar ştiuse că aşa avea să facă omul ăsta încăpăţânat.

În cele din urmă, încropi un răspuns, deşi nu era deloc cinstit din partea ei să-l folosească. Se consolă singură că nici el nu fusese cinstit să-i cearcă să-şi ţină o promisiune făcută într-un moment de panică şi în beneficiul lui.

— Ai cerut deja, îi zise ea.

— Am cerut pe dracu'.

— Ai cerut. Aseară, chiar după ce ai pus armele deoparte, mi-ai cerut să-mi trag gluga. Şi aşa am făcut.

— Amy…

— Păi, aşa ai făcut.

— Vrăjitoareo! Ştii foarte bine…

— Nu fi supărat, Warren. Cum să te ajut pe calea spre fericire dacă mă faci să renunţ să încerc?

El nu spuse nimic în replică. Era prea furios ca să zică ceva.

Când plecă de lângă ea, Amy gemu. Tocmai pierduse un avantaj valoros. În mintea lui, ea minţea, nu putea fi de încredere, şi asta îi întărea părerea despre toate femeile. La naiba, ar fi putut oare curtatul ăsta să meargă mai prost de-atât?

Seara se scurse surprinzător de bine, în ciuda tăcerii înnegurate a lui Warren. James îi aruncă o privire şi decise că n-ar fi simţit nicio satisfacţie să-l mai provoace în ziua respectivă, aşa că-l lăsă în pace. Georgina se încruntă la el din când în când, decisă să mai aibă o discuţie între patru ochi cu el, dar nu în acea seară.

Lui Amy îi era foarte greu să fie veselă după ce făcuse. Şi nu putea să găsească nicio modalitate să se împace cu Warren, în afară de-a se supune cererii lui, ceea ce ea n-ar fi vrut să facă. Era mult prea optimistă ca să renunţe la el, iar pariul pe care-l făcuse cu Jeremy îi sporea

încrederea. Dar în clipa aceea lucrurile nu arătau, cu siguranţă, prea promiţător.

În acea după-amiază sosise Conrad Sharpe de la ţară, iar el şi Jeremy, împreună cu câteva remarci seci ale lui James, ţinură destul de aprinsă conversaţia cu ceilalţi patru fraţi Anderson. Se discută şi despre noul birou al companiei Skylark. Amy nu auzise despre asta până atunci, dar, spre uimirea ei, află că Warren avea să rămână la Londra mai mult decât crezuse ea, ca să administreze noul birou până era trimis un înlocuitor din America. Fu încântată, iar presiunea realizării unui miracol într-un timp atât de scurt se atenuă – până când Georgina punctă, destul de logic, că, deşi Skylark era o companie americană, biroul de la Londra putea să beneficieze de un administrator englez, care avea să se înţeleagă mult mai uşor cu propriii conaţionali.

Lui Warren nu păru să-i placă ideea, dar Clinton zise că avea să se gândească la asta, iar Thomas fu, de fapt, de acord cu sora lui. Dar indiferent cum decideau în cele din urmă, Warren tot nu pleca odată cu fraţii lui, ceea ce era un avantaj clar pentru Amy.

Fie că era vorba de o săptămână sau de două luni, ea avea nevoie de tot timpul suplimentar pe care putea să-l obţină.

— Apropo, Amy, o atrase James brusc în conversaţie. L-am văzut pe taică-tu astăzi şi a pomenit că în câteva zile el şi mama ta se grăbesc să se ducă la Bath, să se bucure de apele Minerale, apoi la Cumberland. Eddie are acolo o mină pe care vrea s-o inspecteze înainte să investească în ea.

Acesta era un subiect cu care Amy era familiarizată.

— Da, îi place să se întâlnească personal cu proprietarii şi administratorii, căci primele lui impresii sunt întotdeauna corecte şi îl conving ce investiţii să facă şi să recomande.

— Aşa am auzit, răspunse James. Dar au să plece

pentru câteva săptămâni, draga mea. Desigur, tu eşti binevenită să rămâi cu noi până se întorc sau o să amâne plecarea dacă vrei să te duci cu ei.

Era teribil de încântător că i se cerea ei să decidă. În urmă cu doar câteva săptămâni n-ar fi fost consultată, ci i s-ar fi comunicat la final ce fusese hotărât pentru ea. Desigur, n-avea ce să decidă. Nu putea să părăsească Londra cât timp Warren încă era acolo.

— O să rămân aici, dacă nu e nicio problemă, zise ea.

— Ce problemă? se băgă în vorbă Georgina. Tu şi atingerea ta magică îmi sunteţi de mare ajutor. De ce până şi Artie şi Henri sar să-ţi îndeplinească poruncile, când eu ar trebui să-i terorizez să le execute pe-ale mele? Te-aş ţine aici până te măriţi, dar mama ta s-ar opune, desigur.

— Deci, e stabilit, atunci? întrebă James prins între ele.

— Nu chiar, zise Georgina. Dacă stai, Amy, insist să reîncepi să-ţi primeşti pretendenţii. Unchiul tău n-are să se supere din cauza agitaţiei. De fapt, cred că mai degrabă o să se distreze intimidându-ţi toţi drăguţii.

Şi zâmbi.

— Antrenament, ştii, pentru Jacqueline. Dar sper că eşti de acord că nu poţi să continui să ascunzi de toată lumea, pentru alte câteva săptămâni, cuceririle pe care le-ai făcut la debutul în societate.

Amy se uită la Warren înainte să răspundă. Un cuvânt de la el, chiar o privire expresivă, şi ar fi avut motivul pentru care i-ar fi plăcut să ascundă ceva mai mult. Dar el îşi întoarse în mod deliberat privirea, spunându-i astfel că nu era deloc interesat de răspunsul ei.

— Da, cred că aşa o să fac, zise ea în cele din urmă.

Dar se uitase prea mult la Warren. Când întoarse privirea, surprinse în ea ochii cât se poate de pătrunzători ai lui Jeremy, şi ticălosul afurisit izbucni:

— Dumnezeule, nu el!

Ea roşi, adeverindu-i acuzaţia, fie că alegea să nege sau nu. Dar, din fericire, nimeni, cu excepţia lui Jeremy, nu-i văzu obrajii îmbujorându-se, căci el captase atenţia tuturor, şi aceeaşi întrebare generală veni acum spre el din diferite direcţii.

— Nu cine? Asta zise tatăl lui. Despre ce naiba vorbeşti, tinere?

Privirea pe care Amy i-o aruncă lui Jeremy promitea pedeapsa cea mai cruntă dacă-i dezvăluia secretul. Desigur, nu şi-ar fi ţinut gura dacă ei doi n-ar fi fost atât de buni prieteni. Dar erau, şi aşa fu obligat să-şi corecteze greşeala – pentru moment.

— Îmi pare foarte rău, zise Jeremy, şi chiar îi reuşi o privire sfioasă. Mă tem că mintea mea a avut o rătăcire. S-a întâmplat să-mi reamintesc faptul că Percy avea de gând s-o curteze pe draga noastră fată.

— Percy? Adică Percival Alden?

James ceru clarificarea, iar la aprobarea din cap a lui Jeremy, el adăugă:

— Peste cadavrul lui.

Rosti afirmaţia fără înflăcărare, doar ca pe un fapt. Jeremy rânji, fără să se deranjeze să menţioneze că el şi Derek îl avertizaseră deja pe Percy asupra acelei posibilităţi.

— M-am gândit că aşa o să spui, fu tot ce-i zise Jeremy tatălui său.

Dar Amy gemu în sinea ei. Dacă unchiul ei reacţiona aşa la inofensivul Percy, se cutremură să se gândească la reacţia lui când avea să afle că alegerea ei era Warren. Aruncă rapid o privire spre Warren şi descoperi acei ochi verzi căpătând deodată străluciri de furie către James. Inspiră o dată, neîncrezătoare la un gând care nu-i venise, dar cu siguranţă ar fi trebuit să-i vină. Având în vedere animozitatea dintre James şi Warren, dacă James îi zicea să stea departe de Amy, oare era posibil ca Warren să

reacţioneze făcând pe dos? Doar ca să-şi înfurie dispreţuitul cumnat?

Îşi testă teoria ştrengărească spunând:

— Se pare că poţi să te relaxezi, Warren. Unchiul meu n-o să mă lase niciodată să te am.

Nimeni n-o luă în serios, desigur, şi observaţia atrase destul de multe chicoteli, chiar şi din partea lui James.

Jeremy nu se amuză însă, ştiind acum adevărul, şi nici Warren, după cum arăta. Mica cicatrice pulsa, iar mâna de pe masă se strânse într-un pumn. Ea ştia de-acum semnele şi-şi ţinu respiraţia, aşteptând să vadă dacă îi va răspunde tachinării sau va intra în joc.

— Sunt devastat, desigur.

Fără doar şi poate, Warren nu era ipocrit. O zise prea rece, ceea ce îl amuză pe James chiar mai mult, dar o făcu pe sora lui să se încrunte la el curioasă.

— Fii drăguţ, Warren, îl certă Georgina cu blândeţe. Doar glumeşte.

El abia zâmbi încordat, ceea ce o făcu pe Georgina să ofteze şi să schimbe vorba.

La scurt timp după aceea, masa se încheie. Deloc surprinzător, Amy şi Warren zăboviră în aşa fel încât să părăsească ultimii sufrageria. Dar la fel făcu şi Jeremy.

Totuşi, el îi aruncă o privire americanului şi zise:

— Păi, văd că o să trebuiască să aştept.

Imediat ce ieşi pe uşă, Warren îi zise lui Amy:

— Să nu mai faci aşa ceva.

Ea se crispă la furia care răzbătea din tonul lui calm.

— Încă eşti supărat din cauza blestematei de promisiuni pe care crezi că am renegat-o, nu-i aşa? Dar ştii că n-ai fi fost fericit dacă făceam ce voiai să faci.

— Dimpotrivă, aş fi fost în extaz.

— Atunci stai departe câteva zile şi vezi dacă nu ţi-e dor de mine, sugeră ea.

— N-are să-mi fie.

— Ba da. Cuceresc oamenii, după cum vezi. Îi fac să zâmbească, deşi n-au niciun motiv. Le place să mă aibă în preajma lor. Dar pentru tine o să fie mult mai rău, fiindcă ştii că te vreau. Şi am să te iubesc al naibii de mult... în cele din urmă. Ştii şi asta. Şi o să vină ziua în care n-o să mai poţi să stai despărţit de mine... zi şi noapte.

— Fantezii de copil, zise el, dar scrâşni printre dinţi cuvintele.

Reuşea să-l tulbure din nou.

— Încăpăţânat, zise ea clătinând din cap către el. Dar eşti foarte norocos, Warren Anderson, aşa că norocul tău că am moştenit instinctele tatei şi că pot fi chiar mai încăpăţânată decât tine.

— Eu nu consider asta noroc.

— O să consideri, promise ea.

Capitolul 21

În secunda în care uşa se închise în urma ultimului Anderson, Amy se repezi pe scări în odaia ei, sperând să-l evite pe Jeremy cel puţin până a doua zi, când ar fi putut să fie mai bine pregătită pentru predica previzibilă. Dar nemernicul o păcăli. Aştepta pe hol, cu braţele încrucişate, rezemat neglijent de uşa odăii ei.

Desigur, ar fi putut să se întoarcă şi să se alăture din nou mătuşii şi unchiului ei, apoi să-i urmeze la culcare, cu speranţa că Jeremy, auzindu-i venind, avea să-şi abandoneze postul. Problema era că importanţa chestiunii ar fi putut să-l determine acum pe vărul ei s-o urmeze înapoi jos şi să o pună în discuţie indiferent cine era de faţă. Cel puţin făcuse efortul să păstreze discreţia – pentru moment.

Dar lui Amy i-ar fi plăcut, totuşi, ca el s-o facă un pic

mai mult timp, aşa că atunci când ajunse lângă el şi dădu să deschidă uşa, făcu o încercare:

— Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

— Păcat, fu singura lui replică în timp ce o urma în odaie.

Supărător în cazul lui Jeremy era că, în ciuda firii lui lipsite de griji, putea fi la fel de serios ca ceilalţi membri ai familiei, când era cazul – ceea ce era o calitate, doar că nu în acea clipă. După cum arăta acum, el simţea, cu siguranţă, că era unul dintre momentele când era cazul.

— Spune-mi că am tras concluzia greşită.

Atacă subiectul exact când uşa se închise în urma lui.

— Zi, te provoc, fir-ar să fie.

Amy se trânti pe marginea patului, cu faţa spre el.

— O să discutăm liniştiţi, nu-i aşa? întrebă ea referindu-se la tonul lui, nu la subiect, deşi cele două erau legate în acel moment.

— Depinde.

Lui Amy nu-i plăcu cum suna asta.

— De ce depinde?

— De cât de bine pot citi făgăduiala ta semnată cu sânge.

Dacă spunea asta, nu era totul pierdut. Îi zâmbi.

— Mai încearcă.

El porni să se plimbe, ceea ce scăzu considerabil încrederea pe care o simţise pe moment.

— Trebuie să fii rezonabilă, Amy. Nu-l poţi avea.

— Ba da, pot, dar continuă şi spune-mi de ce crezi tu că nu poale.

— El e cel mai rău dintre toţi.

— Ştiu.

— Are o fire care sfidează bunul-simţ.

— Ştiu… la prima vedere.

— N-o să se împace niciodată cu familia.

— Asta e o posibilitate.

— Tata îl urăşte din răsputeri.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Cred că toată lumea ştie asta de-acum.

— Yankeul era să-l spânzure. Chiar l-ar fi spânzurat.

— Uite, aş vrea să facem diferenţa. Warren o iubeşte prea mult pe George ca să fi ajuns la aşa ceva.

— Ea nu-i prea îi ridica osanale la momentul respectiv, îi reaminti el.

— Nu era nevoie s-o facă. Era însărcinată cu copilul lui, ceea ce vorbeşte de la sine.

În cele din urmă se opri în faţa ei, cu o mină oarecum prea serioasă.

— De ce, Amy? Spune-mi şi mie. E cel mai antipatic tip pe care l-am cunoscut vreodată. Deci, de ce naiba a trebuit să-l alegi pe el?

— Nu l-am ales eu… nu tocmai.

— Cum aşa?

— Sentimentele mele l-au ales, încercă ea să explice. Felul în care reacţionez de fiecare dată când e în apropiere.

— La dracu', ar fi bine să nu-mi spui că este vorba doar de poftă trupească.

— Vorbeşte mai încet, şuieră ea. Şi, da, sunt sigură că în parte e vorba de poftă trupească. Chiar sper să-l doresc pe bărbatul cu care vreau să mă mărit. Altfel, chiar mi-ai ţine o predică pe tema asta, nu-i aşa?

El n-ar fi abordat acest subiect, din moment ce n-avea nici o legătură cu ce-l preocupa pe el.

— Zici că în parte e poftă trupească? Să auzim şi restul.

— Vreau să-l fac să zâmbească din nou. Vreau să-l fac fericit. Vreau să-i vindec rănile.

— Atunci dă-i o afurisită de carte cu glume.

Miji ochii la el.

— Dacă ai de gând să fii sarcastic…

— Era un sfat sincer, ca să ştii, insistă el indignat.

Ea păru sceptică, dar îi acordă prezumţia de nevinovăţie.

— Astea sunt nevoi reale, Jeremy, şi destul de imperative. N-au cum să fie satisfăcute cu ceva temporar. Şi n-am de gând să las să dispară nici pasiunea pe care o trezeşte în mine. Când mă sărută…

— Nu vreau să aud asta.

— La naiba, ai un pic de încredere în mine. Crezi că m-aş fi oprit la Warren Anderson dacă aş fi avut de ales? El e exact cum spui, şi chiar mai rău. Dar nu mă pot abţine să simt ce mă face să simt.

— Poţi, insistă el cu înverşunare. Poţi să ignori pur şi simplu.

— Uite cine vorbeşte! Unul care iese din casă în fiecare noapte doar ca să-şi dea jos pantalonii.

O pată de culoare îi aprinse obrajii şi gemu.

— Cum s-o fi făcând că eu sunt singurul care aude cât de spurcată la gură poţi să fii?

Ea reuşi în cele din urmă capabilă să-i zâmbească.

— Nu mai eşti singurul. Warren a aflat pe pielea lui, şi nici lui nu-i place. Cu atât mai rău pentru amândoi.

El îi aruncă o privire exasperată.

— Şi ce-are de zis despre toate astea?

— Nu vrea să fim împreună.

— Păi, slavă Domnului.

— Dar mă doreşte.

— Sigur că te doreşte. Ar trebui să fie pe jumătate mort ca să nu o facă, iar el nu e. Dar ce te faci după ce dispare pofta? Nimic. Cel puţin el pare să ştie asta.

Prin urmare, susţii că nu crezi că-l pot face să mă iubească? întrebă ea oarecum semeţ.

— Pe înfumuratul ăla? Îmi pare rău, Amy, dar asta chiar n-o să se întâmple. Acceptă asta acum, şi scuteşte-te de nişte supărări.

Ea clătină din cap către el.

— Atunci cred că sunt norocoasă că am îndeajuns de multă credinţă pentru amândoi.

— Ai să fii norocoasă dacă tata n-o să-l omoare când o să audă despre asta.

Ea îşi încruntă sprâncenele către vărul ei, iar tonul îi deveni de-a dreptul ameninţător.

— Ai de gând să-i spui?

— Hei, nu sări la mine, protestă el. Ar fi pentru binele tău.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru binele meu, şi dacă tot veni vorba, aminteşte-ţi că am avut încredere să mă confesez ţie, şi nu mi-ar plăcea deloc să mă trădezi.

— Ei, drăcia dracului.

Oftă.

— Ai face bine să-ţi aminteşti şi pariul nostru, Jeremy, şi să te pregăteşti pentru o lună de abstinenţă.

El se crispă amintindu-şi.

— Şi m-ai pune să fac asta, nu?

— Fără nicio îndoială.

— Păi, mica noastră pălăvrăgeală a făcut, cu siguranţă, minuni, zise el, iritat.

— Nu face mutra asta tristă. O să-l placi pe Warren după ce o să-l schimb.

— De unde ai luat bagheta magică?

*

Traversând holul, James o duse pe Georgina s-o aşezi tu patul lor.

— Gata cu asta, o avertiză, ajutând-o să se dezbrace. A fost prea obositor pentru tine.

— Prostii. Să fiu cărată din cameră-n cameră? A fost poate prea obositor pentru tine.

El se trase înapoi, încruntându-se.

— Te legi de virilitatea mea?

— Doamne fereşte! Încă nu sunt în stare să-ţi demonstrez cât de puternic şi inepuizabil poţi să fii, James Malory… dar o să te anunţ imediat ce sunt.

El o sărută scurt pentru promisiunea aceasta, apoi se duse să stingă lămpile pe care servitoarea le lăsase aprinse.

Ea îl urmări cu privirea prin odaie, un obicei plăcut pe care şi-l făcuse încă de când jucase rolul de mus pe *Maiden Anne.*

Aşteptă până se întoarse la pat cu cămaşa ei de noapte şi apoi remarcă:

— Când Clinton şi ceilalţi o să plece, Warren o să rămână singur la Albany.

— Şi?

— Şi noi avem aici o casă mare, James.

— Nici prin gând să nu-ţi treacă, George.

Ea îi ignoră tonul de avertizare.

— Îmi pare rău, dar mă tot gândesc la asta. Sunt sora lui. Nu există niciun motiv să nu stea cu noi.

— Dimpotrivă. Un motiv perfect care-mi vine în minte este că o să ne omorâm unul pe altul.

— Îmi place să cred că sunteţi ceva mai toleranţi de-atât.

— Eu chiar sunt. Filistinul ăsta care ţi-e rudă nu e deloc.

— Face progrese.

— Serios? Atunci de ce lua lecţii de pugilism la sala lui Knighton?

Ea se încruntă.

— Nu cred că făcea aşa ceva.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord. L-am văzut cu ochii mei.

— Nu trebuie să pari atât de al naibii de mulţumit cu privire la asta. Poate doar se antrena.

— Mai ghiceşte o dată, George.

Ea flutură nepăsătoare dintr-o mână.

— N ai de ce să-ţi faci griji.

— Pare că-mi fac?

— Exact. Te-am văzut cum te baţi. Warren n-are nicio şansă, nici dacă ia lecţii.

— Pesemne că şi-a dat seama până acum. Dar Tony are de gând să-l înveţe.

— De ce?

— Să se distreze.

— Serios? aproape mârâi ea. Păi, n-ar trebui să mă mir că fratele ăsta al tău face totuşi ceva ca să-mi intre pe sub piele.

— N-o face pentru tine sau pentru fratele tău, draga mea. O face pentru mine.

— Atâta lucru am înţeles şi eu deja.

— Eu apreciez asta.

— Şi trebuie, mormăi ea.

Chicoti şi se întinse ca să o tragă în braţele lui.

— Zău aşa, doar n-ai de gând să sugerezi să întorc şi celălalt obraz, dacă el începe ceva, nu?

— Nu, dar sper că o să te abţii când sau dacă o s-o facă.

— Poţi să speri, draga mea.

— Zău, James, doar nu vrei să-i faci rău fratelui meu, nu?

— Depinde cum defineşti „a face rău”.

— Foarte bine, se pare că trebuie să am o vorbă cu el pe tema asta, din moment ce tu n-ai de gând să fii rezonabil.

— O să ai degeaba, prezise el. N-are să fie satisfăcut până nu-şi mai încearcă o dată puterile cu mine. Din principiu, ştii bine.

— Din mândrie, vrei să spui, şi eu chiar urăsc asta. Nu înţeleg de ce voi doi nu reuşiţi să vă împăcaţi.

— Am fost extrem de blând cu el.

Georgina oftă.

— Sau că ai fost, şi îţi sunt nespus de recunoscătoare, dar chiar şi numai „blândeţea” ta e prea mult pentru Warren.

— Dacă vrei să nu mai vorbesc deloc cu el, sunt sigur că aş reuşi.

— E problema lui Warren, zise ea cu tristeţe. Oricât de mult mi-ar plăcea s-o rezolv, nu cred că pot… Dar cum de ne-am abătut aşa de la subiect? Tot aş vrea să-i ofer lui Warren ospitalitatea noastră.

— Categoric, nu.

— Dar ai auzit vorbindu-se în seara asta că el caută un loc permanent pe care să-l utilizeze toţi când sunt la Londra, aşa că n-ar fi pentru foarte mult timp.

— Nu.

— Atunci o să trebuiască să mă mut la Albany, ca să-i ţin companie.

— Zău, George…

— Vorbesc serios, James.

El se lăsă brusc păgubaş.

— Foarte bine, invită-l. Dar o să refuze, să ştii. N-o să vrea să-şi petreacă cu mine mai mult timp decât mi-aş petrece eu cu el.

Ea zâmbi şi se lipi mai strâns de el.

— Dacă tot suntem la concesii, ce-ar fi să mă ajuţi să-mi dau seama cum ar arăta femeia perfectă care să îmblânzească firea iute a fratelui meu? El nu vrea să se însoare, dar femeia potrivită ar putea…

— Las-o baltă, George, vorbesc cât se poate de serios. N-aş vrea să mi-l fac cel mai mare duşman.

— Eu cred sincer că însurătoarea ar putea să-l schimbe în bine, James.

— Vezi să nu.

— Dar…

— Tu poţi să-ţi imaginezi că trăieşti cu el pentru tot

restul vieţii tale?

— Păi, nu, nu aşa cum este acum, dar... James, se afundă în nefericire.

— Să se afunde. Bine că nu i se întâmplă unuia mai merituos.

— Voiam să spun că ar trebui să-l ajutăm, zise ea cu multă încăpăţânare.

— Dacă poţi să fii atât de crudă cu o biată femeie nevinovată, n-ai decât.

— Nu e amuzant, James Malory.

— Nici nu intenţionam să fie.

Capitolul 22

— Ce naiba faci aici? întrebă surprins Anthony venind în spatele lui James pe marginea sălii de bal.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

Anthony afişă o expresie dezgustată.

— Iubita mea are o slăbiciune pentru dans, desigur. Nu ştiu cum face, dar din când în când mă trage după ea la una din chestiile astea. Tu ce scuză ai?

— Amy, replică James, dând din cap spre rochia de culoarea oului de raţă care tocmai se rotea pe lângă ei. Micuţa neastâmpărată a decis în ultima clipă că i-ar plăcea să participe la balul ăsta, şi nici vorbă să se răzgândească.

— Şi cum Eddie şi Charlotte nu sunt în oraş, al dumneavoastră devotat s-a trezit însoţitor? Şi, de asemenea, totul a rămas doar în seama ta. George nu e încă refăcută?

— Nu prea, dar a fost suficient de refăcută să-mi fluture cuvinte ca datorie, responsabilitate şi exersare, aşa că ce era să fac? Dar dacă ştiam că o să fii aici, ţi-aş fi delegat ţie plăcerea. De fapt, din moment ce eşti...

— O, nu, râse Anthony. Mi-am făcut cu Reggie datoria de-a sta cu ochii pe micuţele drăguţe. Mă tem că e rândul tău.

— O să te ţin minte, nemernicule, să vezi tu dacă nu, fu răspunsul posac al lui James.

Anthony îl luă pe James pe după umeri.

— Capul sus, bătrâne. Cel puţin e el aici, ca să te amuze.

James urmări direcţia în care fratele lui arăta cu capul, spre americanul înalt de pe partea opusă a ringului de dans.

În ţinută elegantă, Warren arăta destul de diferit – aproape civilizat. Era încurajator de observat că nici el nu se distra mai bine ca James, dar asta nu îmbunătăţi starea de spirit a lui James. Lui i-ar fi plăcut mai mult să fie acasă, cu soţia lui.

— Am observat deja, zise el dezagreabil. Şi eu care mă gândisem că mi s-a schimbat norocul, când am văzut că săptămâna asta lipseşte de la mai multe vizite de familie.

— Poţi să-mi mulţumeşti mie pentru asta, desigur. Îndrăznesc să spun că, după programul atât de istovitor pe care i l-am făcut, în fiecare noapte a căzut pe pat cu vaiete şi suspine.

— Aşadar, a fost de acord să te lase să-l antrenezi?

— Te îndoiai? răspunse Anthony. Este destul de dornic să-şi îmbunătăţească abilităţile, şi cu alonja lui lungă… Să nu fii surprins, bătrâne, dacă data viitoare când te baţi cu el te face knockout.

— Băiete dragă, a trecut cam mult de când nu te-am mai făcut pe tine knockout, replică James. M-aş bucura să remediez asta.

Anthony doar râse.

— Hai să mai aşteptăm un pic, te rog, până ne înţeleg nevestele un pic mai bine. Ros devine de-a dreptul ţâfnoasă când îmi dezaprobă acţiunile, să dea naiba dacă nu.

— Nu-mi place să pomenesc despre asta, dar nu faci decât să devin mai nerăbdător.

— Şi George ce-ar spune?

— Probabil mi-ar mulţumi. Nu te are la inimă, cum bine ştii.

Anthony oftă.

— Acum ce-am mai făcut?

— Te-ai oferit să-l antrenezi pe frate-său.

— Şi cum de-a auzit despre asta?

— E posibil să fi menţionat eu.

— Hai că-mi place, se plânse Anthony. Nu ştie că-i fac o favoare omului?

— Amândoi ştim cui îi faci favoarea, şi eu apreciez asta, chiar dacă ea nu.

Anthony zâmbi deodată răutăcios.

— Sper să-ţi aminteşti asta şi când o să se termine totul, fiindcă nu se descurcă rău, să ştii. Sigur, nu are pumnii precum cărămizile, ca tine, dar plasează destul de bine o lovitură straşnică atunci când prinde ocazia. Şi eu am plecat acasă cu ceva dureri săptămâna asta.

James nu se îngrijoră.

— Prin urmare, cam cât de curând *o* să se simtă pregătit?

— Aş spune o lună, dar cu nerăbdarea lui, are să fie foarte greu să-l conving să aştepte atât. Omul chiar e un butoi cu pulbere de emoţii clocotitoare, şi, deşi îndrăznesc să spun că are să fie încântat să le descarce pe tine, nu sunt aşa de sigur că numai tu eşti vinovat pentru ele.

— Cum?

— L-am surprins de câteva ori uitându-se gol şi o expresie năucă, şi amândoi ştim care e, de obicei, motivul.

— Biata fată, răspunse James. Ar trebui s-o avertizeze cineva.

— Aş fi încântat s-o fac, dacă aş şti cine este, dar el n-are să spună. Se înfurie de-a dreptul când îl necăjesc cu

asta. Apropo, aş zice că furia lui o să fie singurul tău avantaj când o să termin cu el.

— Ştiu foarte bine despre asta şi despre incapacitatea lui de autocontrol.

— Da, presupun că ştii. Dar mă întreb cine este ţinta furiei lui acum.

James urmări din nou privirea lui Anthony prin încăpere şi observă că Warren se încrunta, cu siguranţă, la cineva de pe ringul de dans. Erau prea multe cupluri care dansau în acel moment ca să-şi dea seama cine ar fi putut să fie, dar curiozitatea lui James fu negreşit stârnită.

— Crezi că iubita lui e aici? întrebă James cu voce tare.

— Să fiu al naibii dacă nu, rânji Anthony. O să fie interesant.

— Poate doar se încruntă.

— Unde ţi-e credinţa, bătrâne? Noaptea abia a-nceput. O să danseze cu ea în cele din urmă… sau o să încerce să sară la gâtul oricărui ar fi cu ea.

James oftă deodată.

— Nu-mi place să recunosc, dar probabil ne înşelăm.

— E, pe dracu’, protestă Anthony. Apoi zise: De ce ne înşelăm?

— Fiindcă amândoi presupunem că avem de-a face cu gelozia, dar George zice că sentimentele omului nu merg în direcţia asta.

— Absurd.

— Părăsit şi niciodată refăcut.

— A, asta explică multe. Dar atunci de ce e aşa de iritat în legătură cu asta? Sau deja te-ai certat cu el în seara asta?

— Mă tem că de data asta n-am niciun merit. Am vorbit cu câţiva dintre fraţii lui, fiindcă sunt toţi aici, dar Warren s-a ferit de mine.

— Băiat deştept, având în vedere dispoziţia ta.

— Observ că tu n-ai dat bir cu fugiţii.

Anthony rânji fără resentimente.

— A, eu încă mai vreau să trăiesc periculos.

— Mai bine zis ţi s-a urât cu viaţa.

Anthony chicoti.

— Îţi place prea mult nevastă-mea ca să-i răneşti soţul favorit.

— Nu-mi place deloc să te dezamăgesc, băiete dragă, dar dacă l-aş pedepsi pe fratele favorit al propriei neveste, ce te face să crezi…

— Hai s-o lăsăm baltă, James, i-o reteză Anthony când atenţia îi fu atrasă în altă parte. Prietenul nostru pare că face mutarea.

Priviră amândoi cum Warren îşi croi drum printre cuplurile care dansau, spre partea din faţă a sălii de bal. Graţie înălţimii lui, reuşiră să nu-l piardă din ochi, dar avură mai puţin noroc să vadă în faţa cui se opri. O clipă mai târziu, un tânăr dandy părăsi ringul, deloc mulţumit.

— Ei, poţi să vezi cine e nefericita de care e atât de interesat? întrebă James.

— Nu pot să văd nici pe dracu', în afară de capul lui, fiindcă ringul e atât de aglomerat. Dar ai răbdare. O să se învârtă pe lângă noi în… drăcia dracului, îl omor!

Concomitent cu Anthony, James zări rochia de culoarea oului de raţă. Anthony porni înainte.

James îl trase înapoi.

— Hei, stai, zise el în mod chibzuit şi cu un uşor amuzament înainte să tragi concluzii pripite, băiete dragă, aminteşte-ţi, te rog, că Amy a noastră e prea tânără pentru beleaua asta. Doamne sfinte, chiar crezi că şi-ar îndrepta intenţiile mârşave spre o fată atât de inocentă?

— Îi iei apărarea?

— Dezgustător, nu? fu James de acord. Dar, după cum zice George, poate că tratează femeile cu cea mai mare indiferenţă, dar le alege pe cele pe care poate să le aibă,

nu ia fete neprihănite. Mi-ar plăcea să cred că e aşa depravat, dar nu e.

Anthony se mai înmuie întru câtva.

— Atunci de ce dansează cu Amy?

— Şi de ce nu, din moment ce e, probabil, singura femeie pe care o ştie aici, în afară de nevastă-ta?

— Şi de ce n-a putut să aştepte până se încheia dansul? întrebă Anthony.

— Îmi imaginez că între dansuri n-a putut să ajungă niciunde în apropierea dragii noastre fete. Sau n-ai observat că din ce în ce mai mulţi tineri se ţin după fustele ei, şi n-a ieşit de pe ringul de dans de când am ajuns noi aici?

Anthony oftă.

— Păi, la naiba, e de înţeles, nu?

— Mai mult decât te gândeai tu.

— Cred că am putea să admitem chiar că, indiferent la ce se încrunta omul înainte, pesemne că îl interesa destul de mult.

Te avânţi destul de tare cu ipotezele în seara asta, băiete dragă. Asta ce mai e?

— Păi, e al naibii de evident, nu? O foloseşte pe Amy, care e, clar, cea mai frumoasă fată de aici – alături de nevastă-mea, desigur –, ca s-o facă geloasă pe femeie.

— Nu-mi place să te contrazic, Tony, zău că nu, dar nu e nevoie de o femeie sau de gelozie ca să-l faci să explodeze. El îşi bate fraţii la fel de des ca pe oricine altcineva. Poate că e furios pe unul dintre ei.

— Dar ei nu sunt pe ringul de dans. Trei sunt în salonul unde e jocul de cărţi, iar celălalt e acolo, vorbeşte cu una dintre fostele iubite ale lui Eden.

— Aşa face, se încruntă James gânditor şi încercă încă o dată să-i găsească pe Amy şi Warren printre dansatori. Acum m-ai făcut iar curios. Îmi vine să mă duc să întreb…

James nu încheie. Îl zări pe Warren în cele din urmă,

iar încruntarea yankeului era chiar mai întunecată decât înainte şi îi era adresată nimănui altcuiva decât lui Amy. Cu o voce liniştită, deşi nu mai puţin expresivă, James zise:

— E un om mort.

Anthony înţelese despre ce vorbea James.

— Aşadar, spre Amy îşi trimitea săgeţile? Dar de ce?

— De ce drăcia dracului crezi, idiotule?

— Vrei să spui că am avut dreptate? Acum aşteaptă.

Anthony îl trase înapoi de data asta, nu ca să-l salveze pe Warren de bătaie, ci ca să se salveze pe sine însuşi.

— Aş zice să mă laşi pe mine să dau prima lovitură zdravănă, frate.

— Poţi să iei ce rămâne.

— Nu te supăra, dar nu rămâne nimic în urma ta, punctă Anthony. Şi mai gândeşte-te, nu prea putem să-l facem bucăţi aici. Cineva ar putea să protesteze faţă de vărsarea de sânge pe ringul de dans. În plus, aşa cum ţi-a displăcut să afirmi de nenumărate ori în seara asta, s-ar putea să ne înşelăm.

— Yankeul ar face bine să spere că ne înşelăm, zise James încruntat.

Capitolul 23

— Să îndrăznesc să sper că dansezi cu mine fiindcă mă vrei, Warren, şi nu fiindcă ai ceva de împărţit cu mine? întrebă Amy.

El nu răspunse la întrebarea ei, sau mai degrabă o făcu în mod indirect.

— Trebuie să flirtezi cu toţi ăştia?

Ea râse încântată.

— Dacă stai tu cu ochii pe mine? Sigur că da. Ca să-ţi

arăt diferenţa, înţelegi tu.

— Ce diferenţă?

— Între cum e acum, înainte să mă ceri, şi cum o să fie după, când o să flirtez numai cu tine. O să-ţi placă mai mult după, te asigur. Şi nu te mai încrunta aşa. S-ar putea să observe lumea şi să creadă că eşti supărat pe mine. Eşti?

— Sunt perfect indiferent la orice ai face, o asigură el.

— Prostii, fu răspunsul ei, însoţit de un pufnet extrem de lipsit de eleganţă. Dar e-n regulă. Pot să spun eu adevărul pentru amândoi, şi am să încep cu al meu. Mi-a fost teribil de dor de tine. A fost urât din partea ta să transformi câteva zile în patru, doar ca să dovedeşti ceva.

— Dar dovedisem, nu?

— Nu fi aşa de încrezut. N-ai dovedit decât că poţi fi foarte încăpăţânat. Adevărul este că şi ţie ţi-a fost dor de mine. Vrei să recunoşti şi să mă faci fericită?

S-o facă fericită? Incredibil, chiar simţea nevoia, destul de puternic, să facă exact asta. Dumnezeule, era o nebunie.

Şi ce dacă îi fusese dor de ea, sau cel puţin se gândise la ea prea mult cât fuseseră departe unul de altul? Era amuzantă – când nu-l sfâşia pe dinăuntru cu seducţiile ei. Dar să-i spună asta? Nu putea să se abată cu bună ştiinţă de la decizia pe care o luase, aceea de-a o descuraja.

Atunci de ce naiba dansa cu ea?

Fiindcă, astfel gătită, în seara asta era superbă. Fiindcă perlele şi mătasea strălucitoare pe care le purta o făceau să arate cu mult mai în vârstă. Fiindcă îi venise să-l omoare pe ultimul ei partener pentru că o strângea prea tare în braţe. Fiindcă nu putea să se abţină.

Ea renunţă să aştepte răspunsul lui.

— Te încrunţi din ce în ce mai rău. Să-ţi spun o glumă?

— Nu.

— Să te sărut?

— Nu!

— Să-ţi spun unde poţi să găseşti cea mai apropiată nuia? Sunetul pe care-l scoase fu jumătate geamăt, jumătate râs.

Era, de fapt, un sunet îngrozitor, deşi în acel moment fu ca o muzică pentru urechile lui Amy.

— Mult mai bine, îi zâmbi ea. Dar încă n-am izbutit un zâmbet. Nişte complimente ar ajuta? Chiar arăţi splendid în seara asta. Şi îmi place ce ţi-ai făcut la păr.

La ocazii, şi-l lega la spate.

— N-ai de gând să-l tunzi?

— Şi să arăt mai mult a englez?

— Aha, deci există o explicaţie pentru buclele demodate. Oare cum de n-am ghicit?

După o clipă de tăcere, îl îndemnă:

— E bine?

— Ce?

— N-ai de gând să întorci complimentele?

— Nu.

— N-ai să crezi, dar merită o încercare.

— Amy, de ce nu taci cinci minute? sugeră el.

— Cu tăcerea nu faci progrese.

— Ai fi surprinsă.

— Aha, deci vrei doar să mă ţii în braţe? De ce n-ai spus aşa?

El gemu. De ce nu se lăsa păgubaşă? Doar dacă...

— Eşti însărcinată, nu-i aşa?

Pricepuse în cele din urmă.

— Ce?

— Şi el n-are să se însoare cu tine, aşa că eşti disperată să găseşti pe cineva care s-o facă.

Ea oftă.

— Sincer, nu ştiu de ce nu mă înfurii pe tine, Warren Anderson. Pesemne că te iubesc deja. Da, asta ar explica

totul.

El înmărmuri.

— Ziceai că nu.

— Am zis că nu sunt sigură, dar de ce altceva te-aş lăsa să mă tratezi aşa meschin fără să-ţi cârpesc vreo două?

— Exact ce ziceam, răspunse el. Şi nu te deranja să dezminţi.

— O, n-am s-o fac, zise ea pe un ton pe care el nu-l mai auzise înainte. Te las să descoperi adevărul singur, când o să ajungi la asta. Dar între timp, m-am răzgândit. O să mă înfurii pe tine la urma urmelor.

Se desprinse din braţele lui şi chiar plecă de pe ringul de dans. El rămase acolo pentru o clipă, fără să creadă, de fapt, că ea îşi ieşise din fire. Păi, bine. Acum nu mai putea să-l seducă cu aluziile ei provocatoare dacă refuza să vorbească cu el, nu?

La naiba cu asta. Voia s-o audă negând că era însărcinată. Fir-ar să fie, trebuia s-o audă negând – sau să recunoască. Era surprins cât de mult însemna asta pentru el.

Plecă pe urmele ei. N-ajunse mai departe de marginea ringului de dans, unde James şi Anthony îl apucă fiecare de câte un braţ să-l conducă în altă direcţie. Dădu să protesteze. N-avea răbdare cu cei doi acum, şi mai ales nu pentru distracţia lor enervantă. Dar ei erau într-o grabă nebună ca să ajungă în locul vizat şi stăruiau să-l tragă după ei.

Warren nu reuşi să-şi închipuie ce voiau.

Probabil nu mai mult decât un al patrulea participant la vreun joc de cărţi. Deşi în privinţa lui James Malory putea să fie ceva la fel de simplu precum o critică la adresa croielii hainei lui.

Bine, putea să-şi rupă o clipă. Dacă unchii erau amândoi aici, atunci Amy nu pleca nicăieri.

Dar, cu siguranţă, James nu de croiala hainei lui era interesat când intrară într-o sală goală de biliard.

Chiar în clipa în care uşa se închise, Warren fu izbit de perete. Mâna lui Anthony se propti în uşă ca să o ţină închisă, în timp ce pumnii lui James se înfipseră în reverele lui Warren.

— Yankeule, ai o secundă să mă convingi că n-ai planuri cu nepoata mea.

În mod obişnuit, Warren n-ar fi spus nimic, ci doar s-ar fi năpustit asupra lui. Dar era soţul surorii lui. Era şi singurul om pe care n-avea nicio şansă să-l bată… încă. Iar motivul pentru care James arăta al naibii de încins era atât de ridicol, că Warren aproape izbucni în râs.

Doamne, asta era amuzant. Fata umbla după el în mod ostentativ, iar lui i se cerea socoteală pentru asta. Să dea naiba dacă nu!

— N-am, zise el cu emfază.

— Zău, oare de ce nu te cred? răspunse James.

— E vreo crimă să dansez cu ea?

E o crimă modul în care te uitai la ea, zise James.

Warren gemu în sinea lui. Păi, ea încercase să-i spună că avea să observe cineva. Oare cei doi trebuie să o fi făcut?

Încercă o scuză plauzibilă.

— Am multe pe cap, Malory. De multe ori modul în care mă uit la oameni n-are nimic de-a face anume cu ei.

Asta era adevărat, dar nu în cazul de faţă. La naiba, îl făceau să se simtă ca un tânăr novice prins cu pantalonii în vine. Şi nu încercase decât să scape de fată. Şi se gândea la ea mai mult decât trebuia. Şi aproape făcuse dragoste cu ea în mijlocul unui afurisit de drum. Imaginile îi reveniră în minte, fierbinţi şi puternice.

— Urăsc s-o spun, dar e posibil, James, zise Anthony chibzuit,

— Cu el chiar că este, încuviinţă James, deşi încă era

destul de sceptic cât să-l întrebe pe Warren: Deci nu eşti deloc atras de ea?

— N-am spus asta, se trezi Warren răspunzând, oarecum în apărarea ei.

— Răspuns greşit, yankeule.

Warren fu izbit din nou de perete pentru acel mic adevăr. De data asta se lovi cu capul, ceea ce-l făcu să înceapă a se pierde cu firea.

— Vreţi să neg că e incredibil de frumoasă? mormăi el. Ar trebui să fiu mort ca să nu observ asta. Acum, luaţi-vă mâinile de pe mine.

Mâinile nu-l slăbiră încă, dar tonul lui James fu mult mai reţinut când afirmă:

— E prea tânără pentru tine ca să observi.

Warren era de acord, dar fiindcă o spusese James, răspunse:

— Uite cine vorbeşte! Georgie era cu doar cu câţiva ani mai mare decât Amy când ai cunoscut-o, iar tu eşti mai în vârstă ca mine.

Patru ani erau mai puţini decât cei câţiva care marcau diferenţa de vârstă dintre Georgina şi Amy, iar James era cu doar un an mai în vârstă decât Warren, aşa că era inacceptabilă comparaţia celor două situaţii cu vreunul dintre fraţii Malory.

— Poate că se impune o schimbare a vederii lui, sugeră Anthony. S-o facem un pic neclară, ca să nu mai observe aşa de bine chestii pe care n-ar trebui să le observe. Aş fi fericit să mă ocup de asta, bătrâne, dacă eşti îngrijorat de ce-are să spună George.

— Deloc. Dar asta pur şi simplu nu-i de-ajuns.

Asta îl descumpăni pe Warren.

— Este absurd! explodă el în cele din urmă. V-am spus că n-am planuri cu fata. Dar dacă vreţi să-i protejaţi aşa-numita virtute, ar trebui s-o ţineţi la loc sigur. Poate atunci o să am şi eu ceva linişte.

— Ce drăcia dracului înseamnă asta? întrebă James.

— Înseamnă că nepoata voastră sare pe mine cu fiecare afurisită de ocazie pe care o are.

— Stai! se sufocă Anthony. Lasă-mă să râd un pic de asta înainte să-l omor.

James nu se amuza la fel de tare ca fratele lui.

— Eşti dement să crezi că poţi să foloseşti scuza asta cu noi, yankeule? Sau te-ai amăgit singur gândindu-te că zâmbetele şi privirile unei fete dulci sunt altfel decât prietenoase?

Warren oftă. Chiar n-ar fi trebuit s-o spună. Blestemată fire. Şi o simţi aproape ca pe o trădare a lui Amy, deşi nu promisese niciodată că are să păstreze secretul ei ruşinos. Totuşi, dacă se sinchiseau să-l creadă, ar fi primit ajutorul de care avea nevoie ca s-o ţină pe Amy departe de el. Dar n-aveau să-l creadă. Purtarea ei de Domnişoară Inocentă indusese în eroare, în mod evident, întreaga familie.

— Nu cred că mi-aţi accepta cuvântul de onoare în chestiunea asta.

— Vezi să nu, îi zise James.

— Atunci ia în considerare asigurările mele anterioare şi las-o baltă, Malory.

— După ce ai mânjit reputaţia lui Amy? Nu prea cred, băiete dragă. Să auzim o retractare, altfel te cari înapoi la hotel în seara asta.

Asta, din păcate, era o ameninţare de luat în serios. De James nu era decât gura. Devenea periculos abia după ce termina cu gălăgia. Până la urmă, Warren avea să fie nevoit să se bată cu el. Ah, mă rog…

— N-aş fi vorbit despre asta dacă n-ai fi înrăutăţit aşa lucrurile, Malory. Dar din moment ce am făcut-o, n-ar fi rău să am parte de un pic de ajutor în problema asta, în loc de îndoială totală. De ce crezi că n-am venit toată săptămână s-o văd pe Georgie? De ce crezi că i-am refuzat oferta să

mă mut acolo mâine, după ce pleacă fraţii mei? Mi-ar fi frică să dorm sub acoperişul tău, ca nu cumva Amy să se strecoare în patul meu…

Se feri tocmai la timp. Pumnul lui James izbi în peretele din spatele lui, trecându-i razant pe lângă ureche.

Auziră tustrei lemnul crăpând, şi pe tapetul de mătase apăru o pată de sânge de pe pumnul lui James.

— Ţi-am spus că face progrese, zise Anthony pe un ton sec.

Dar cum era neatent, uşa se deschise brusc, îndeajuns de mult ca Amy să se strecoare înăuntru. Şi n-avu nevoie de un glob de cristal ca să înţeleagă ce se întâmpla.

Aruncându-le o privire lui Warren şi lui James, îl întrebă pe unchiul ei:

— Nu l-ai rănit, nu?

— Ţi se pare că e rănit, drăguţă? zise Anthony.

— Doar avem o… discuţie, adăugă James dând drumul reverului lui Warren şi scuturându-l de praf ca şi cum doar asta făcuse. Nimic din ce te-ar putea interesa pe tine, draga mea. Aşa că fugi şi…

— Nu mă trata ca pe-un copil, unchiule James. Pentru ce vreţi să-l pedepsiţi de data asta?

— A pătat bunul nume al cuiva cunoscut. Dar se pregătea să-şi ceară scuze, aşa că, dacă te întorci la dansul tău, o s-o facă până la urmă.

Amy nu se clinti. Se uită la Warren şi riscă o presupunere,

— Le-ai spus?

Avea în ochi o privire rănită care-l străbătu pe Warren până-n rărunchi. Nu era de mirare că părea o trădare. Ea aşa o văzuse. Însă mască durerea aproape instantaneu, locul ei fiind luat de o decizie de neclintit.

— Foarte bine, nicio pagubă, zise ea. Oricum ar fi aflat destul de curând, când ne anunţam logodna.

— Ce? exclamară într-un glas ambii unchi.

— Ai uitat să precizezi că ne căsătorim, Warren? întrebă ea cu inocenţă în ochii larg deschişi.

— Nu ne căsătorim, Amy, scrâşni Warren, întunecându-se.

Ea se întoarse spre James.

— Vezi ce trebuie să suport? Respingere la fiecare pas. Dar o să fie de acord.

Şi apoi către Warren:

— Atunci ce le-ai spus? Sper că nu cea mai recentă idee absurdă a ta, cum c-aş fi însărcinată?

— Ce? ziseră din nou ambii unchi, în timp ce faţa lui Warren continua să se întunece.

— Aşa crede el, explică ea, din nou cu acel aer de nevinovăţie. Nu sunt, desigur, dar el este prea cinic pentru a-mi accepta cuvântul. În plus, ar prefera orice alt motiv decât purul adevăr, că-l vreau.

Văzând că cei trei arătau neîncrezători din pricina dezvăluirilor ei uluitoare, adăugă:

— Nici asta nu v-a zis? A, atunci pesemne că a mărturisit doar că am încercat să-l seduc.

— Amy! exclamă Anthony.

Iar James:

— Nu e amuzant deloc, neastâmpărato. De ce naiba vii cu absurdităţile astea copilăreşti?

La asta, Warren izbucni efectiv în râs.

— Din ce în ce mai amuzant. N-au să te creadă mai mult decât m-au crezut pe mine. Aşa că mai bine fugi de-aici, fetiţo, şi lasă-mi micul meu avantaj.

— Te-am rugat să nu-mi mai zici aşa, ticălosule, şi nu plec nicăieri.

Dar fu ignorată pentru moment, căci Anthony se interesă:

— Ce avantaj?

— Degetele rupte.

— Să ştii că are dreptate, îi zise Anthony fratelui său.

— Are pe dracu', fu răspunsul lui James.

În acel moment, Amy se implică iar în dispută, insistând:

— N-o să fie nicio bătaie, altfel vă spun mătuşii George. Şi nu cred că o să fie prea amabilă dacă îl calci în picioare pe fratele ei fiindcă spune pur şi simplu adevărul. Şi mătuşii Roslynn îi spun că n-ai făcut nimic ca să împiedici asta, unchiule Tony. Şi cred că unchiul Jason ar trebui avertizat…

— Primele două au făcut-o, împieliţato, zise Anthony sesizând amărăciunea de pe chipul fratelui său. De fapt, doar George a făcut-o. Şi când ai început să iei lecţii de manipulare de la Reggie?

— Asta n-a fost manipulare, a fost şantaj. Dar să nu uităm că e bărbatul cu care am de gând să mă mărit şi căruia voi îi puneţi sănătatea în pericol.

— Doamne sfinte, doar nu vorbeşti serios? zise Anthony temându-se brusc că aşa era.

Amy n-avu şansa să răspundă. Warren zise încă o dată:

— Ba nu. Şi către James, şi mai apăsat: Ba nu.

— Ba da, îl corectă Amy cu o încredere infinită, iar apoi rosti o avertizare fără ocoliş: Dar nu poate fi obligat. N-o să-l am dacă e obligat. El ştie asta, deşi nu-i ajută la nimic, din moment ce încă nu şi-a dat seama că suntem făcuţi unul pentru celalalt. Acum vă las, domnilor, dar ai face bine, unchiule James, ca mai târziu să nu văd vreun semn pe el.

— Doamne sfinte, Anderson! zise Anthony de îndată ce Amy se năpusti pe uşă afară. Te compătimesc, zău aşa.

— Eu nu, mormăi James. Ce naiba ai făcut de-a ajuns să vrea să te cucerească?

— Absolut nimic!

— Nu poţi s-o ai, yankeule.

— N-o vreau.

— Eşti un mincinos afurisit.

Warren fu pe punctul de a exploda din nou.

— Atunci lasă-mă să-ţi spun în felul următor. N-o să mă ating de ea. Şi o să continui s-o descurajez. Nu pot să fac mai mult de al atât.

— Poţi să pleci naibii din Anglia. Şi ea n-o să bage de seamă.

Lovitura pe care Warren o primi în stomac fu de-a dreptul neaşteptată şi rapidă ca să poată s-o blocheze. Se prăbuşi greu, având oarecum senzaţia că James îi scosese maţele afară. Rămase încovoiat, cu respiraţia tăiată.

Nici măcar nu observă plecarea celor din familia Malory.

Când ieşiră din sala de biliard, Anthony îl înghionti pe fratele lui.

— Mă gândesc acum că yankeul e mult mai mare şi mai solid decât a fost vreodată Eden. Cum se face că nu l-ai omorât pe tânărul maimuţoi cu lovituri ca asta?

— Fiindcă am fost blând cu bătrânul Nick. Aia a fost doar o chestiune de principiu. Şi la momentul ăla n-am ştiut că-şi face planuri cu una dintre nepoatele noastre.

— Aha, asta explică de ce cumnatul tău american n-o să fie atât de norocos.

— Cam aşa ceva, zise James înainte să se încrunte gânditor. Eu tot cred că draga de fată ne joacă feste la toţi. Nu se poate chiar să-l vrea pe nesuferitul ăsta. Sfidează orice logică. Şi să şi recunoască? Mai ales în faţa lui?

— Ştiu ce vrei să spui. Pe vremea noastră, femeile lăsau bărbatul să ghicească. Nu spuneau totul, ca să ştii exact ce părere aveau.

— Şi cât a trecut de când nu mai eşti tu disponibil? întrebă James, sec. Aşa e şi-acum, idiotule. De-asta e inexplicabil ce-a făcut Amy.

— Cu siguranţă n-a moştenit îndrăzneala asta de la

Eddie. Şantaj, şi asta fără să clipească. Şi puştoaica vorbeşte serios.

— Nu contează, răspunse James. Yankeul pare sincer?

Anthony chicoti.

— Părea sincer în efortul de-a te enerva.

— Tu faci asta cu efort. El n-a fost decât fermecător, ca de obicei.

— Atunci nu trebuie decât să aşteptăm şi să vedem, nu?

Capitolul 24

Restul serii, Warren făcu un joc de cărţi cu Clinton şi cu doi englezi. Nu prea înţelegea jocul. Asta, mai degrabă decât lipsa de concentrare, fu scuza lui după ce pierdu două sute de lire sterline. Fiindcă venise aici, în seara asta, ca să-şi găsească o amantă. Dar de cum sosise Amy, nu mai avusese ochi pentru nicio altă femeie.

Încă era acolo, dansând cu zecii ei de admiratori. Şi ei o invitau acum. Propria lui soră insistase în privinţa asta. El nu putea decât să spere ca ei să-i pice ochii pe vreunul dintre aceştia şi să-şi caute fericirea în altă parte.

— Iar, yankeule? se plânse cel din stânga lui Warren – nu pentru prima dată.

Warren se uită la cărţile mototolite din mână – din nou.

— Îmi pare rău, zise el şi se ridică de la masă.

I se adresă fratelui:

— Mă duc înapoi la hotel.

— Asta e cel mai înţelept, având în vedere starea ta de spirit.

— Nu-ncepe, Clinton.

— Nici n-am de gând. Ne vedem dimineaţă.

Planificaseră cu toţii ca de dimineaţă s-o viziteze încă o dată pe Georgina, înainte să plece pe mare, căci ea încă nu era în stare să coboare la docuri ca să-i conducă. Warren fusese inclus în aceste planuri. Cu toate acestea, acum avea de gând să ceară să fie exclus. Din moment ce el nu pleca, putea s-o vadă mai târziu pe sora lui. De fapt, de îndată ce se refăcea, urma să se ducă să le ia pe ea şi pe Jacqueline la o plimbare. Avea să fie drăguţ să le aibă doar pentru el, fără să fie nevoie să-şi facă griji că-i întrerup alţii de-ai casei. Dar altfel ar fi fost prudent să se ţină departe de Berkeley Square.

Warren se îndreptă spre ieşire pe marginea ringului de dans. Nu încercă să-i localizeze pe Amy şi pe cohorta ei de flăcăi îndrăgostiţi peste noapte, dar poate că ar fi trebuit s-o facă, fie şi doar ca să constate că ea nu era acolo. Îl aştepta în hol, pe jumătate ascunsă în spatele unei ferigi în ghiveci.

Îi atrase privirea tivul pelerinei albastre cu pantofii asortaţi. N-avea de gând să se oprească.

Ea nu-i dădu însă această posibilitate, sărind în faţa lui ca să-i blocheze drumul.

— Presupun că în clipa asta eşti şi mai supărat pe mine, corect? fu întrebarea ei introductivă.

În mod admirabil, sună, de fapt, un pic precaut. Dar asta nu-l îmblânzi.

— Ai dreptate. De fapt, ar fi în interesul tău dacă nu te-aş mai vedea niciodată.

Inexplicabil, răspunsul o făcu să renunţe la privirea îngrijorată şi puse din nou scânteia jucăuşă în ochii ei de cobalt.

— O, Doamne, cât de cumplit sună! Păi, cât timp ne recunoaştem deschis metehnele astea, ar trebui să ştii la de bine că şi eu sunt încă nemulţumită de tine. Nu trebuia

să le spui despre noi, Warren.

— Nu despre noi, despre tine.

— Acelaşi lucru, zise ea cu destulă vioiciune. Sper că ştii că aş vrea să se termine odată discuţia.

— Bine. Poate că ei pot să gândească rezonabil despre tine. Dumnezeu ştie că pe mine nu m-ai ascultat.

— Au să insiste că eşti cam nepotrivit, dar asta ştiam deja.

— Eu ştiam. Tu ai ignorat.

— Sigur că da. Bunul-simţ n-are nimic de-a face cu sentimentele pe care le trezeşti tu.

— Dumnezeule, nu-ncepe iar!

Se trase deoparte. Ea sări în direcţia opusă, până când îi blocă din nou drumul.

— N-am terminat, Warren.

— Eu da.

— Îţi dai seama că le-ai dat ocazia să stea de vorbă cu tata. Cât să nu-şi dea acordul?

— Vrei să spui că a ieşit, de fapt, ceva bun din seara asta? replică el.

— Nu fi atât de optimist. Asta înseamnă doar că s-ar putea să trebuiască să fugim.

— S-o crezi tu, Amy. Dar spune-mi, care e treaba cu trimiterea ta la ţară? Credeam că asta e principala ta preocupare.

Cel puţin nu mai arăta aşa de încrezătoare.

— Încă e o posibilitate, dar nu e cazul să-ţi faci griji. Vin imediat înapoi.

— Şi o să fii trimisă din nou?

— Probabil, dar tot o să mă întorc.

— Să sperăm că o să plec până la a treia oară.

Ea clătină din cap către el, cu un uşor dezgust.

— Ştiu că faci tot posibilul să mag ţii supărată pe tine, şi ai grijă, te descurci admirabil. Dar, din fericire pentru tine, o să te iert până dimineaţă.

— N-am să-ţi întorc favoarea.

— Ba sigur că o s-o faci.

În cele din urmă el oftă pur şi simplu exasperat.

— Când o să înţelegi pe deplin, Amy? Ar trebui să mă respingi, nu să mă încurajezi.

— Arată-mi unde scrie.

— Ştii foarte bine că ai un comportament neruşinat.

— Probabil, dar n-aş fi aşa îndrăzneaţă cu nimeni altcineva în afară de tine. Nu ţi-am spus asta?

Îi spusese, dar el tot nu credea. Şi dacă nu era însărcinată…

— Vrei să mă prinzi în cursă cu un prunc în pântece, nu? De asta eşti aşa de hotărâtă să ajungi în patul meu.

Doamne sfinte, ataca fulgerător.

— De ce trebuie să existe un motiv ascuns? Ar trebui să ştii cât eşti de dorit. De ce să nu te vreau doar pentru că eşti tu?

— Nu sunt deloc de dorit.

Şi îşi petrecuse ani învăţând ce este respectul de sine.

— A, dar am de gând să îndrept toate astea. O să fii o prepeliţă plăcută, la fel de fermecător ca Drew, la fel de răbdător ca Thomas. Cu firea ta nu prea putem să facem mare lucru, doar să nu-i dăm niciun motiv să iasă la iveală. Deci, vezi tu, acum poţi să fii cât de posac vrei, n-are nicio importanţă. Eu abia aştept să te văd aşa cum o să fii de îndată ce ne căsătorim.

Warren era un pic uimit de încrederea ei. Trebui să se descotorosească de senzaţia că era posibil ca ea să aibă ceva însuşiri magice ca să facă asemenea minuni.

— Nimeni nu poate să fie atât de optimist, Amy.

— Dacă ai putea să vezi, ca mine, partea bună a oamenilor, nu te-ai mai îndoi.

Se dădu la o parte, să-l lase să treacă. De data asta Warren nu avea de gând să încerce să aibă ultimul cuvânt. Ea reuşea tot timpul s-o facă mai bine.

Dar nu se îndepărtă mai mult de câţiva paşi, când ea strigă:

— Am venit aici în seara asta doar fiindcă ştiam că o să vii şi tu Nu mai sta iar atât de mult departe de mine, sau acum, că eşti singur la Albany, aş putea să vin eu la tine.

Gândul îl îngrozi. Amy, cu un pat la îndemână? Trebuia să caute alt hotel, a doua zi, la prima oră.

*

— Putem să plecăm acum, unchiule James, zise Amy când i se alătură acestuia lângă bufet.

— Slavă Domnului! răspunse James, apoi se gândi la propunere şi adaugă: De ce aşa devreme?

— Fiindcă Warren a plecat.

James îşi dădu ochii peste cap şi plecă să aducă paltoanele. Trebuia să aibă o discuţie cu neastâmpărata, iar drumul spre casă era un prilej la fel de bun ca oricare altul. Şi n-avea de gând să se lase şocat din nou, cum făcuse mai devreme, când el nu putuse să scoată o vorbă. Nu-şi dădea seama de unde avea ea o asemenea îndrăzneală.

Copiii lui Eddie se purtaseră mereu exemplar – Doamne sfinte, se întrebă dacă trebuia să dea vina pe recenta influenţă a lui Jeremy pentru abaterea lui Amy de la calea cea dreaptă. Desigur, asta trebuie să fi fost. Ei doi hoinăriseră cam prea des, şi apucăturile urâte ale tânărului neisprăvit o stricaseră pe fata sentimentală.

James zăbovea cu gândul asupra acestei idei când sosi trăsura, iar în momentul în care uşa se închise în urma lor, îi zise lui Amy:

— Jeremy o să plătească pentru asta, numai să vezi.

Desigur, Amy n-avea nicio idee despre ce vorbea el.

— Pentru ce?

— Pentru afişarea îndrăznelii indecente cu care ne-ai tratat în seara asta.

— Ce-are el a face cu asta?

— Ai învăţat de la el, evident.

Îi zâmbi cu drag unchiului ei.

— Prostii. Am avut mereu tendinţa să gândesc cu mintea mea. Doar că până acum m-am abţinut să vorbesc.

— Ar fi trebuit să te abţii în continuare.

— În mod normal aş face-o, dar situaţia asta cu Warren necesită sinceritate.

— Nu există nicio situaţie cu idiotul ăla necioplit. Recunoaşte că totul a fost de faţadă, doar ca să-i salvezi pielea, dintr-un motiv prostesc, cum ar fi că-ţi era milă de el. Dă-i drumul. O să înţeleg perfect. Nici n-o să mai pomenesc despre asta.

— Nu pot să fac asta, unchiule James.

— Sigur că poţi. Încearcă, zise el destul de disperat.

Amy clătină din cap.

— Nu ştiu de ce exagerezi aşa. Nu tu o să trebuiască să trăieşti cu el.

— Şi nici tu, insistă James. Nu-mi vine în cap acum unul mai nepotrivit…

— E destul de potrivit, întrerupse ea. Doar că tu nu-l placi.

— E de la sine înţeles, dar n-are nimic de-a face cu asta.

Şi era momentul pentru fapte clare.

— În plus, nu te vrea, draga mea. L-am auzit spunând asta.

— Întâmplător ştiu că nu-i adevărat.

James se aplecă în faţă, cu trupul încordat ca pentru o încleştare, deşi vinovatul nu era de faţă.

— De unde naiba ştii? întrebă el.

Amy ignoră atitudinea lui.

— Nu contează de unde ştiu. Ideea e că nu vrea povara care vine odată cu mine. Dar nimic nu o să-mi stea în cale ca să-l fac să se răzgândească şi să vrea să se

însoare cu mine. O să dau greş numai dacă vă băgaţi voi. Dacă dau greş va trebui să se întâmple numai fiindcă el pur şi simplu nu mă vrea. Numai posibilitatea asta o s-o accept. Altfel, n-o să mă dau niciodată bătută să încerc, nici chiar dacă ar fi să-l urmez în America. Aşa că nu încerca să mă opreşti, unchiule James. Chiar n-are rost.

Firea lui James nu reacţiona bine la genul acesta de descurajare. Cum o dădeai nu era bine. Desigur, ar fi putut să-l ucidă pur şi simplu pe nesuferit. Dar lui George nu i-ar fi plăcut asta. Era posibil să nu-l ierte niciodată. Drăcia dracului.

— Taică-tu n-o să-şi dea acordul, fată dragă, poţi să fii sigură.

— După ce vorbeşti tu cu el, sunt sigur că n-o s-o facă.

— Atunci ai face bine să uiţi de el.

— Nu, zise ea cu fermitate. E păcat, dar mă aşteptam.

— Las-o naibii, Amy, e prea bătrân pentru tine. Când o să fii tu de vârsta lui, el o să meargă cocoşat într-un baston.

Ea râse încântată.

— Zău, unchiule, e cu numai optsprezece ani mai mare. Peste optsprezece ani tu te aştepţi să mergi clătinându-te?

Cum James era în floarea vârstei, cu siguranţă nu se aştepta, De fapt, în optsprezece ani de atunci înainte Jack avea să înceapă să atragă bărbaţii şi de-abia aştepta să-l facă praf pe fiecare dintre ei.

— Bine, n-o să se clatine, dar…

— Nu începe iar cu diferenţa de vârstă, te rog. Am auzit destul despre asta de la Warren.

— Şi de ce nu asculţi de cei mai în vârstă ca tine?

Ea îi aruncă o privire dezgustată din pricina faptului că se ajunsese la asta. James era mai degrabă mândru de el însuşi. Dar ea îl puse la punct destul de repede.

— Vârsta e un criteriu minor, şi unul care nu poate fi

corectat. Prefer să mă concentrez asupra multelor defecte ale lui Warren care pot fi corectate.

— Eşti conştientă de defectele lui?

— Nu sunt oarbă.

— Atunci ce naiba vezi la omul ăsta?

— Fericirea mea viitoare, zise ea simplu.

— Unde ai găsit globul de cristal?

Amy râse.

— S-ar putea să-ţi placă să afli că şi Warren a zis aproape acelaşi lucru.

— Doamne sfinte, să nu mai spui asta! Eu nu gândesc la fel ca blestematul de nătărău.

— Sunt sigură că şi el ar zice la fel.

James miji ochii a neîncredere. Echilibrase ea oare scorul cu remarca despre cei mai în vârstă? Păi, era o Malory la urma urmelor. Adeptă a principiului ripostei fulgerătoare. Mai că îl compătimea pe yankeu – să dea naiba dacă nu!

— Foarte bine, draga mea, dar n-o să vrei acum să schimbi vorbe de duh cu mine, nu?

Ea îi aruncă o privire îngrozită.

— Doamne fereşte! M-ai face praf în câteva secunde.

— Cam aşa ceva.

Amy lăsă deoparte toate pretenţiile şi spuse cu convingere fermă:

— Dar la hotărâre semăn cu cineva din familie.

James gemu în sinea lui. Nu mergea deloc bine.

— Amy…

— Zău, unchiule James, n-o să te alegi cu nimic bun dacă o ţii aşa. De când i-am întâlnit prima dată pe fraţii Anderson, cu şase luni în urmă, am ştiut că Warren este bărbatul potrivit pentru mine. Nu e un capriciu care o să dispară. Ar fi fost preferabil, cu siguranţă, un englez, dar asta n-are nimic de-a face cu alegerea, ci numai şi numai cu sentimentele. Cred că sunt deja îndrăgostită de Warren.

— Drăcia dracului! fu tot ce zise James în replică.

— Aşa zic şi eu! O să mă treacă prin focurile iadului până să fie de acord.

— N-am să spun că îmi pare rău, mormăi James.

— Nu cred că ai face-o.

Şi apoi îi oferi unul dintre zâmbetele ei copilăreşti.

— Dar curaj, unchiule! Eu o să-l supun la mult mai multe chinuri.

Capitolul 25

— Amy şi Warren? zise Georgina neîncrezătoare.

— M-ai auzit bine din prima, zise repede soţul ei, continuând să măsoare podeaua din dormitorul lor.

— Dar Amy şi Warren?

— Exact, şi s-ar putea să ştii prea bine, George, că am de gând să-l omor şi dacă doar se mai uită în direcţia ei, promise James.

— Ba n-ai s-o faci, şi fă-mă să înţeleg, te rog. Ea îl vrea pe el, nu invers?

— N-am fost cât se poate de clar? Vrei să-ţi desenez?

— Zău, James Malory, nu folosi cu mine tonul ăsta tipic unui Malory. Dacă vrei să ştii, mi se pare un pic mai mult decât puţin şocant.

— Crezi că mie nu?

— Dar tu ai avut timp să înţelegi…

— Oricât de mult timp aş avea, nu-mi ajunge pentru blestemata asta de încurcătură. Cine naiba sunt eu să-i spun fratelui meu?

— Căruia dintre ei?

El îi aruncă o privire întunecată pentru exemplul acesta de îngustime deliberată.

— Cel cu care locuieşte ea de obicei? Taică-su? Pricepi

acum?

Ea îi ignoră replicile caraghioase.

— Nu înţeleg ce-are asta a face acum. Ai zis că ei nu-i pasă dacă are permisiunea sau nu. Deşi nu e ca şi cum a fost o pură întâmplare şi am putea să sperăm că nu e decât o fantezie temporară. De când l-a întâlnit prima dată? Nu-i de mirare că m-a tot îmboldit să vorbesc despre fraţii mei.

— Deci ai contribuit şi tu la nenorocirea asta?

— Cât se poate de nevinovat, te asigur. Chiar n-aveam nici o idee, James. Şi încă mi se pare incredibil. Scumpa Amy, să umble agresiv după Warren?

— Nu e cazul să o spui atât de frumos. Încearcă al naibii să-l seducă pe individ. A recunoscut chiar ea şi, cum zice frate-tău, „sare pe el” de câte ori se întoarce cu spatele.

— Atunci de ce eşti aşa de supărat pe el, dacă în cazul ăsta e spectator nevinovat?

— Fiindcă refuz să cred că n-a făcut nimic s-o încurajeze fată. Prea e sigură de reuşită.

— Optimismul tinereţii?

— Mi-ar plăcea să cred asta, dar nu.

— Atunci spui că s-ar putea ca ea să… ei să… ajungă, de fapt, la…

— Doamne sfinte, George, n-o spune până la capăt, i-o reteză el cu nerăbdare.

— Crezi că o să sfârşească în patul lui?

— Cam aşa ceva. Şi aş vrea să ştiu, o să se însoare cu ea dacă îi răpeşte inocenţa?

— În cazul lui Warren nu cred că ar conta la fel de mult ca dezgustul lui faţă de căsătorie.

— Păi, cel puţin e ceva la care merită să ne gândim.

Georginei i se tăie respiraţia.

— Sunt şocată, James. Dacă se ajunge la asta, sigur că va trebui să se însoare cu ea. O să am personal grijă de asta, dacă n-o să aibă familia ta.

— Nu-l vrea dacă-l obligăm noi.

— De ce nu? Aşa te-am luat eu pe tine, şi sunt foarte mulţumită de afacere.

— Păi, se întâmplă ca ea să nu-l vrea aşa, slavă Domnului.

Se opri brusc, începând dintr-odată să zâmbească răutăcios.

— Aşadar, poate că ăsta e răspunsul. O să-l obligăm.

Georgina se uită furioasă la el.

— Când el încă n-a făcut nimic?

James ridică din umeri la acest argument.

— Garantat a compromis-o cumva. Un pic de constrângere poate să dea la iveală un secret.

— O, nu, nu. N-ai să-l baţi din nou pe fratele meu.

— Doar un pic, George, încercă el s-o amăgească. O să scape cu viaţă.

— Da, şi vrei să-ţi vâri iar gâtul într-un laţ. Las-o baltă, James.

— Nu crezi că e vorba de justiţie poetică?

— Când, de fapt, nu te aştepţi să se ajungă la o căsătorie, nu consider că este. Cred că trebuie doar să ai încredere în Warren că o să continue să-i reziste lui Amy. În cele din urmă, va trebui să se lase păgubaşă.

— Vezi să nu. Are deja planuri să-l urmeze acasă, dacă se ajunge la asta.

— Să fugă pe cont propriu? O, Doamne, asta nu se face. Ar fi de folos dacă aş vorbi cu ea? La urma urmelor, eu îl cunosc cel mai bine pe Warren.

— Fără doar şi poate, dar n-o să rezolvi nimic.

*

— N-o să rezolvi nimic, mătuşă George, zise Amy în după-amiaza următoare, în timpul ceaiului.

Georgina se lăsă pe speteaza canapelei unde James

îşi aşezase soţia înainte s-o abandoneze în această sarcină neplăcută. Având în vedere că o văzuse pe Amy de patru ori mai devreme în acea zi, fără să dea vreun semn că are cunoştinţă de situaţia ei dificilă, fu oarecum deconcertant să audă asta, când doar se rezumase să spună: „Vrei să torni tu ceaiul?”

— Citeşti gândurile acum?

Amy râse.

— Cititul gândurilor? Globuri de cristal? Baghete magice? În ultima vreme am devenit o adevărată vrăjitoare, obişnuită cu isprăvile magice, nu?

— Poftim?

— Nu-i nevoie să citesc gândurile ca să ştiu ce-i acum în capul tău, de vreme ce te tot uiţi ciudat la mine încă de dimineaţă, ca să nu mai vorbim de faptul că eşti atât de caraghios de distrată. Acum, din moment ce nu mi-au crescut două capete peste noapte, este evident că unchiul James a dat totul în vileag, iar acum e rândul tău să încerci. Asta este treaba, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, Amy, zise Georgina uşor îmbujorată. Nu mi-am dat seama că mă uitam ciudat la tine.

— O, nu-i nimic. Desigur, lui Boyd i s-a părut destul de ciudat că l-ai sărutat pe nas şi ai zis: „Ne vedeam mâine”.

— N-am făcut aşa ceva! protestă Georgina uimită. Aşa am făcut?

— Cu adevărat amuzant a fost că a încercat să-ţi reamintească de trei ori că mâine o să fie în mijlocul oceanului, dar pur şi simplu nu i-ai dat atenţie. A plecat de-aici mormăind ceva despre climatul care face lumea s-o ia razna.

— O, încetează, te rog, nu-şi mai putu reţine râsul Georgina. Inventezi.

— Jur. De fapt, e bine că Warren n-a fost acolo să-l audă, altfel ar fi început să se îngrijoreze în legătură cu asta în felul lui pătimaş, şi probabil i-ar fi făcut să întoarcă

vapoarele, ca să vadă dacă de vină e climatul sau soţul tău.

Georgina nu mai era acum chiar atât de amuzată.

— Ăsta e modul tău de a-mi spune că ai impresia că-l cunoşti pe Warren la fel de bine ca mine?

— Deloc, dar e destul de previzibil în trăsăturile lui bune, iar grija pentru tine e una dintre ele. O să-ţi fie dor de fraţii tăi?

Două dintre cele trei corăbii cu care sosiseră erau pe mare de-acum.

— Desigur, dar mă aştept să se întoarcă în câteva luni cu administratorul biroului de la Londra.

— N-ai putut să-i faci să se răzgândească şi să angajeze un englez?

— Nu.

— Păi, Warren ar fi fost de acord cu ideea doar să poată să plece şi el acum.

— El nu e genul care se urcă pe pereţi când nu iese pe mare, zise Georgina.

— Mă bucur să aud asta, dar mă refeream la dorinţa de a scăpa de mine, nu la întoarcerea pe mare.

Expresia Georginei deveni destul de gravă.

— Amy, nu vreau să te văd suferind.

— N-o să mă vezi. Povestea mea de dragoste o să aibă un final la fel de fericit ca a ta.

— Cu soţul şi fratele meu sărind unul la gâtul celălalt, a mea n-a fost chiar un pat de trandafiri.

— Bineînţeles c-a fost, doar că a avut şi spini, zâmbi Amy. În ceea ce mă priveşte, prefer narcisele.

— O să te alegi cu gura-leului, proroci Georgina fără intenţia de-a o face pe Amy să se strâmbe de râs, fiind totuşi silită să aştepte un moment înainte să continue, din moment ce fata asta făcea. Vorbeam foarte serios.

— Ştiu. Amy continua să zâmbească. Dar, vezi tu, o să fie un pisoi când o să termin cu el… sau ar trebui să spun

salcie[1]?

Georgina îşi dădu ochii peste cap.

— Asta chiar e trăsătură de familie.

— Încerc doar să-ţi îmbunătăţesc starea de spirit, mătuşă George. N-ar trebui să-ţi faci griji pentru asta. Fratele tău e băiat mare. Poate să-şi poarte singur de grijă.

— Ştii foarte bine că pentru tine îmi fac griji. Amy dragă, îl cunosc pe fratele meu. N-are să se însoare cu tine.

— Nici chiar dacă mă iubeşte?

— Păi… nu… vreau să spun că… asta ar putea face o diferenţă, dar…

— Nu spune că n-o să se întâmple, mătuşă George, i-o tăie Amy. În privinţa asta chiar am un glob de cristal care spune că totul e posibil, şi deschiderea sufletului lui Warren ca să mă lase înăuntru e unul dintre acele lucruri. Sigur, încăpăţânat cum e, o să se împotrivească până la amarul final. Mă aştept la asta.

— Ei bine, ai înţeles corect partea asta. Finalul o să fie amar… pentru tine.

Amy plescăi dezaprobator din limbă.

— Ce previziuni sumbre. Presupun că sunt norocoasă că iubirea ascultă de inimă, nu de sfaturi, oricât de bine intenţionate ar fi.

— Sugerezi să-mi păstrez părerile pentru mine? întrebă Georgina un pic rigid.

— Sigur că nu, o asigură în grabă Amy. Vreau să arăt, totuşi, că sunt destul de mare ca să fac propriile alegeri în privinţa asta. E viaţa mea, la urma urmelor, şi vorbim despre viitorul meu. Şi dacă nu fac tot posibilul ca să-l câştig pe omul cu care vreau să-mi împart viaţa, atunci n-o să fie decât vina mea dacă dau greş, nu? Acum, aş prefera să trec în mod firesc prin curtatul ăsta şi să-l las pe el să facă toate mişcările, dar amândouă ştim că asta e imposibil

---

1 Joc de cuvinte în limba engleză: *pussycat* (pisoi) şi *pussy willow* (salcie) (n. tr.)

cu un om ca fratele tău. Aşa că o fac în felul meu, iar dacă nu merge, nu merge, dar cel puţin o să ştiu că am încercat.

— Un adevărat discurs, zise Georgina prudent.

Amy zâmbi.

— Deplorabil, nu-i aşa?

— Nebunatico, zâmbi şi Georgina. Nu ştiu niciodată când eşti serioasă şi când nu.

— Nici fratele tău. Asta îl menţine vigilent, te asigur.

— Bine, răspunde-mi la asta. De ce nu te-ai dat bătută în privinţa lui până acum? Am înţeles că te-a respins deja de mai multe ori.

Amy flutură nepăsătoare o mână la acea amintire.

— Asta nu înseamnă nimic.

— Ce te face să crezi asta?

— Felul în care mă sărută.

— Te sărută?

Georgina sări drept în picioare.

— Cu siguranţă, nu un sărut adevărat, nu?

— Sută la sută adevărat.

— Ei poftim, nemernicul!

— N-a putut să se abţină…

— Ticălosul!

— Eu l-am ademenit…

— Escrocul! Te-a compromis deja, nu, Amy?

— Păi… dacă vrei s-o iei tehnic…

— Asta rezolvă problema. Va trebui să se însoare cu tine, zise Georgina cu fermitate.

Amy se aplecă în faţă.

— Hei, aşteaptă, n-am vrut să spun în felul ăla tehnic, doar că vreo câteva situaţii în care ne-am găsit ar fi putut fi interpretate îndeajuns de greşit ca să conducă la bârfa cea mai groaznică, dar de fiecare dată a fost opera mea.

— Nu minţi ca să-l aperi, o avertiză Georgina încă clocotind de indignare.

— Nu mint.

Amy se gândi mai bine la asta şi zise:

— Cel puţin nu până nu suntem căsătoriţi. Apoi o s-o fac, desigur, dacă e nevoie. Dar asta e altceva. N-o să aibă loc nicio căsătorie cu forţa. Nu ţi-a spus unchiul James?

— A pomenit ceva, dar nu contează dacă fratele meu deja…

— N-a făcut nimic… încă. Dar când o s-o facă, şi o s-o facă – poţi să contezi pe asta –, o să fie între el şi mine. Şi, în plus, mătuşă George, trebuie să fiu cerută, altfel nu accept. Este foarte simplu.

— Nimic nu e atât de simplu când e vorba de fratele meu. O, Amy, tu chiar nu ştii ce faci. Georgina oftă. Este un om dificil, ursuz. N-o să te poată face fericită.

Amy doar râse.

— Zău, mătuşă George, tu te gândeşti la el cum e acum, dar n-o să mai fie la fel când termin eu cu el.

— Serios?

— Sigur că nu. Vreau să-l fac foarte fericit. Am de gând să readuc râsul în viaţa lui. Tu nu vrei asta pentru fratele tău?

Întrebarea o şocă pe Georgina şi o făcu să-şi reconsidere poziţia. De asemenea, îi readuse în minte conversaţia pe care o avusese cu Reggie a doua zi după ce se născuse Jacqueline, când decisese că Warren avea nevoie de propria familie căreia să-i poarte de grijă. Optimismul lui Amy deveni brusc molipsitor. Dacă cineva putea să arunce un fel de magie asupra lui Warren, asta era fata plină de viaţă, fermecător de neastâmpărată, frumoasă, care era gata să-i ofere genul de iubire de care avea el nevoie.

James urma să facă o criză groaznică, dar soţia lui tocmai trecuse în cealaltă tabără.

Capitolul 26

— Mişcă picioarele alea. Nu sta acolo aşteptând să-ţi sparg nasul.

Warren sări, mai mult sau mai puţin, din raza de acţiune a lui Anthony.

— Mai bine, bătrâne, dar trebuie să fii atent la chestiile de genul ăsta.

Anthony sprintă spre stânga. Warren se mişcă în consecinţă, dar tot ajunse în calea unei drepte iuţi. Clipi rapid când durerea i se urcă de la nas drept în creier. Nu chiar spart, dar foarte aproape. Şi acesta nu fusese primul pumn pe care Anthony îl plasase inutil, dar cu o precizie uimitoare. Warren încasase de ajuns.

— Dacă nu poţi să-ţi ţii sentimentele personale în afara lecţiei, poţi să te opreşti chiar acum, Malory. Ar fi trebuit să ştiu că apariţia ta de azi a avut un scop ascuns.

— Dar omul învaţă din experienţă, ştii, nu? răspunse Anthony inocent.

— Omul învaţă şi prin repetiţie, memorare, precum şi prin multe alte mijloace mai puţin dureroase.

— O, foarte bine, mormăi Anthony. Presupun că pot să-i las fratelui meu partea distractivă. Atunci, înapoi la elementele de bază, Anderson.

Warren ridică pumnii din nou, prudent, dar cel puţin acest Malory era un om de cuvânt. Lecţia tot fu extrem de istovitoare, dar acum trecuseră de la demonstraţii înapoi la învăţat.

Când Warren se întinse în cele din urmă după un prosop, era epuizat. Planificase ca în acea după-amiază să caute alt hotel, dar decise că asta putea să aştepte pentru altă zi. Avea nevoie doar de un pat şi o baie, nu-i păsa în ce ordine. N-avea nevoie de conversaţia voioasă a lui Anthony, deşi aceasta începuse destul de inocent.

— Cum merge treaba cu noul birou?

— Zugravii termină mâine.

— Cunosc pe cineva care ar fi un administrator splendid, îndrăzni Anthony.

— Aşadar, o să pot pleca mai devreme? ghici Warren exact. Îmi pare rău, dar Clinton a decis în ultimul moment că cel puţin pentru început o să aducem un american responsabil, aşa că sunt blocat până se întorc ei cu unul.

— Asta înseamnă că o să deschizi tu biroul de îndată ce este gata?

— Asta e ideea.

— Cumva nu pot să mi te imaginez în spatele unui birou plin de facturi şi chestii de genul ăsta. La unul cu un jurnal de bold în centru, da, dar nu cu toate nimicurile plictisitoare ale afacerii împrăştiate peste tot. Dar presupun că ai mai făcut asta.

— Cu toţii am avut câte ceva de făcut la birou, chiar şi George. Aşa ne-a cerut tatăl nostru fiecăruia dintre noi, ca să învăţam ambele aspecte ale afacerii.

— Nu mai spune. Anthony păru, de fapt, impresionat, însă doar ca să strice acest efect, adăugă: Dar aş paria că ţie nu ţi-a plăcut defel.

Era perfect adevărat, deşi până atunci Warren nu mărturisise asta nimănui, şi n-avea de gând s-o facă acum.

— Ce vrei să spui, Sir Anthony?

Anthony ridică din umeri.

— Nimic, bătrâne. Doar mă întrebam de ce vă bateţi capul să deschideţi biroul de la Londra înainte să aveţi un administrator pentru asta. De ce nu-l ţineţi închis deocamdată?

— Fiindcă noile programe au plecat deja de la sediul principal către toţi căpitanii noştri. Corăbiile Skylark o să înceapă să sosească luna asta. O să aibă nevoie de marfă pregătită, comercianţi pregătiţi să comande…

— Da, da, sunt sigur că întregul proces e fascinant, îi reteză Anthony vorba nerăbdător. Dar nu puteţi să aveţi

birouri în fiecare port unde ajung corăbiile voastre.

— De-a lungul rutelor noastre comerciale majore avem.

— Şi porturile care nu se află de-a lungul acestor rute? Sigur căpitanii voştri au experienţă în achiziţionarea de marfă pe cont propriu.

Warren îşi puse pe el cămaşa şi haina, fiecare durere şi muşchi ţipând să facă mişcări mai lente. N-o făcu. Auzise destul deja, ca să ghicească unde bătea Anthony, şi voia să-i pună capăt.

— Să trecem la esenţa acestei mici discuţii, da? sugeră. Nu plec din ţara voastră prea curând. E stabilit. Asta n-o să se schimbe. Zău aşa, v-am dat ţie şi fratelui tău toate asigurările în legătură cu nepoata voastră. Tocmai de-aia o evit chiar şi pe sora mea. Ce vreţi mai mult?

Cu acea căutătură întunecată, cumplită, încruntarea lui Anthony putea să pară de-a dreptul îngheţată când devenea atât de serios ca acum.

— Nu vrem s-o vedem pe puştoaică suferind, Anderson. Chiar nu ne-ar plăcea asta.

Warren ajunse la concluzia greşită.

— Îmi sugeraţi să mă însor cu ea? întrebă el îngrozit.

— Doamne sfinte, nici vorbă, se grăbi Anthony să-l asigure, la fel de îngrozit de idee. Dar e de la sine înţeles că o să te uite cu atât mai repede cu cât pleci mai repede.

Şi la fel de repede ar fi putut s-o uite şi Warren.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar nu pot.

Anthony capitulă pentru moment, bombănind:

— De ce naiba a trebuit să fii lăsat tu în urmă?

Warren ridică din umeri.

— Nici unul dintre noi n-a vrut sarcina asta, dar eu m-am oferit voluntar.

— De ce dracu’?

Să fie al naibii dacă ştia.

— Părea o idee bună la momentul respectiv.

— Păi, ai face bine să speri că decizia n-o să se întoarcă să te bântuie.

Această ultimă remarcă a lui Anthony fu cea care îl bântui pe Warren când se înapoie la Albany. De ce luase decizia aceasta? Nu-l caracteriza deloc. Îşi surprinsese toţi fraţii. Şi Amy îi făcuse declaraţii deja, deşi doar cu câteva minute înainte. Poate că n-o crezuse atunci. Poate că o crezuse.

Încă era îngrijorat în legătură cu asta când străbătu holul spre odaia lui şi se trezi faţă-n faţă cu dictatorul militar chinez pe care ultima dată îl văzuse într-un salon mizer de jocuri de noroc din Canton şi care mai târziu trimisese două duzini de slujitori după Clinton şi Warren, cu intenţia expresă de-a le pune capăt zilelor. Zhang Yat-sen la Londra? Imposibil, însă era acolo, îmbrăcat în hainele oficiale de mătase, de mandarin, pe care le purta mereu când făcea afaceri sau călătorea.

Şocul lui Warren dispăru exact când apăru cel al lui Zhang, omul recunoscându-l şi el în cele din urmă pe Warren. Instantaneu, Zhang întinse mâna după o sabie care nu era acolo. Warren fu bucuros că nu era, căci săbiile nu erau deloc specialitatea lui. Şi, având în vedere că, de câte ori apărea Yat-sen, gărzile lui de corp de temut nu erau departe, Warren decise că ar fi fost prudent să plece de-acolo, şi exact aşa făcu.

Avea să trebuiască să trimită pe cineva înapoi, ca să rezolve cu factura şi să-i ia lucrurile de-acolo, dar să fie al naibii dacă se mai întorcea la Albany cu nebunul de chinez acolo.

Dumnezeule, tot nu-i venea să creadă că Zhang Yat-sen era la Londra. Omul îi dispreţuia pe străini şi făcea afaceri cu aceştia în Canton doar fiindcă era extrem de profitabil, altfel n-avea nimic de-a face cu ei. Iar pentru cei puţini cu care făcea afaceri, dispreţul era vădit. Deci de ce se expunea contactului cu mii dintre aceştia, părăsind

izolarea lumii lui restrânse, unde deţinea puterea absolută – cât timp nu atrăgea atenţia împăratului?

Ar fi putut să-l atragă aici doar o sumă fabuloasă de bani – sau o problemă personală. Şi Warren n-avea decât să fie modest dacă dorea, dar avea sentimentul neplăcut că acea chestiune personală era blestemata de vază antică pe care el şi Clinton o aduseseră din Canton.

O moştenire de familie, aşa o numise Zhang când o pusese miză la jocul de noroc pe care-l jucase cu Warren. Warren pusese la joc corabia lui, care era exact ce urmărea Zhang să obţină şi motivul pentru care acesta se dusese în salonul pentru jocuri de noroc, pe care altfel nu-l frecventase niciodată. Zhang voia corabia lui Warren din două motive: în primul rând, fiindcă luase decizia să aibă propria flotă comercială, ca să nu mai fie nevoit să se înţeleagă personal cu străinii; în al doilea rând, fiindcă avea o antipatie personală faţă de Warren, care nu se deranja să fie îndeajuns de respectuos în prezenţa lui, şi spera că, pierzând corabia, Warren urma să pună capăt drumurilor spre Canton.

Zhang pierduse însă vaza, iar dacă Warren n-ar fi fost cam beat în acea noapte, ar fi putut să observe că pierderea nu-l afectase defel pe Zhang, fiindcă acesta era pe deplin convins că urma să şi-o recupereze de dimineaţă – cel mai probabil, împreună cu capul Warren. Nu primise nimic din toate acestea, echipajele lui Warren şi Clinton venindu-le în ajutor în acea noapte la docuri. Dar îşi făcuseră un duşman puternic în afacere, ceea ce pusese capăt brusc profitabilei lor rute comerciale chineze.

Warren şi Clinton, care făceau cel mai des această rută, nu regretau prea tare pierderea. Cursele de genul acesta erau prea lungi, ţinându-i cu anii departe de casă. Lui Warren nu-i plăcea nici comerţul cu englezii, care avea să le ia locul – anii de război şi amărăciunea generată de aceştia erau la fel de greu de uitat precum cicatricea de pe

obrazul lui, făcută de o sabie britanică. Dar Georgina era aici – din păcate –, şi câtă vreme oricum toţi aveau s-o viziteze periodic, puteau la fel de bine să beneficieze de profitul care putea fi făcut aici.

Oricum, Warren fusese în minoritate când se votase deschiderea unui birou la Londra. Dar fusese de-a dreptul o prostie să se ofere voluntar pentru a rămâne să-l pună pe picioare. Şi acum avea un duşman serios la Londra – pe lângă neamurile lui – căruia i-ar fi făcut o plăcere enormă să-i taie capul. Cum ar fi spus cumnatul lui, drăcia dracului.

Capitolul 27

Amy deveni destul de agitată. Trecuse aproape o săptămână de când îl văzuse ultima dată pe Warren, la acel bal spectaculos. Fusese atât de sigură că de data asta n-avea să stea departe de ea, dar el exact asta făcuse. Şi unchiul James nu mai suflase o vorbă despre el. Nici Georgina. Cei doi îşi vedeau de treburile lor, ca şi cum nu mai aveau nicio problemă cu hotărârea ei de a-l cuceri pe Warren, ceea ce pe Amy o îngrijora nespus. Ştiau ei ceva ce ea nu ştia? Îşi schimbase Warren deja planurile şi pleca din Anglia?

Ultima neliniştе o făcu să se ducă direct la sora lui Warren şi să întrebe:

— Unde e? Ai veşti de la el? A plecat corabia lui?

Georgina studia socotelile gospodăreşti în salon. Reluase deja multe dintre îndatoririle ei, ceea ce doar îi oferea lui Amy mai mult timp să-şi facă griji.

Puse jos tocul şi întrebă:

— Presupun că vorbeşti despre Warren, nu?

În loc de răspuns, Amy doar se încruntă.

— Da, a fost o întrebare stupidă, nu-i aşa? Şi nu,

Warren nu a plecat încă. E destul de ocupat însă cu angajarea şi instruirea personalului pentru noul birou.

Asta suna rezonabil, chiar mai mult de atât.

— Doar muncă? Nimic altceva?

— Tu ce crezi?

— Că mă evită.

— Îmi pare rău, dar probabil că face şi asta, zise Georgina.

— Ţi-a spus el?

— Îmi trimite câte un bilet din când în când.

Georginei i-ar fi plăcut să spună mai multe, să ofere nişte speranţe, dar ticălosul de frate-său o evita şi pe ea. Ea era de acord acum că Amy era alegerea perfectă pentru Warren, dar probabil că n-ar fi trebuit să recunoască asta în faţa lui James. Reacţia acestuia nu fusese plăcută. De fapt, îi zisese că, dacă o ajută în vreun fel pe Amy, el divorţează. Nu că îl crezuse vreun minut, dar dacă spusese asta, îşi închipuia că fusese furios, şi Georgina n-ar fi vrut să-l vadă aşa în cazul în care ar fi făcut ceva împotriva voinţei lui în chestiunea aceasta.

Prin urmare, n-avea de gând să facă nimic pentru moment. Amy trebuia să-şi continue campania cum începuse, pe cont propriu. Dar Georgina se ruga pentru ea.

— Dar unde e noul birou al companiei? întrebă Amy brusc.

— Lângă docuri, unde nu e sigur pentru tine să te duci, deci nici prin gând să nu-ţi treacă.

De fapt, Amy nu voia să-l vadă pe Warren în acel mediu, cu angajaţii lui în jur. Doar era curioasă. Însă răspunsul Georginei o făcu să se gândească la altceva.

Iar Georgina observă că era gânditoare.

— Nu te duci acolo, Amy, întări ea.

— Nu mă duc.

— Promiţi?

— Absolut.

Dar Amy nu promitea că n-are să încerce să-l caute pe Warren în altă parte, şi rămăsese un singur loc unde ştia să-l găsească: la hotel. Din fericire, nu era niciun pericol să se ducă acolo, spre deosebire de incursiunea la Iadul şi Dulăul. Warren era cazat la un hotel respectabil, într-o zonă foarte respectabilă a oraşului. Amy şi mama ei chiar luaseră acolo masa de prânz în mai multe ocazii.

Desigur, Amy nu fusese niciodată singură acolo, şi nici seara, când era logic să spere să-l găsească pe Warren. Dar tot nu era nimic scandalos în asta. Problema ei era să se strecoare afară din casă şi înapoi, mai ales acum, că Georgina nu-şi mai petrecea serile închisă în dormitor.

De fapt, mai era o problemă. Nu-şi amintea numărul camerei lui. Drew îl menţionase în noaptea când veniseră toţi la cină, când îl tachinase pe Boyd că-şi uitase propriul număr. Avuseseră toţi camere la etajul al doilea. Păi, dacă nu şi-l amintea până ajungea acolo, n-avea decât să bată la fiecare uşă. Fără discuţie, nu putea să întrebe la recepţie, căci asta ar fi transformat un lucru aparent nevinovat într-un scandal indiscutabil.

Nu trecu nicio clipă fără ca Amy să nu se frământe dacă ar trebui să se ducă sau nu. Luase decizia, şi n-avea să se răzgândească. Dar se gândi serios la ce avea să-i spună lui Warren când apărea la uşa lui. Un simplu salut nu era suficient. „Mi-am imaginat că ai altă aventură” părea oarecum nimerit, deşi ea înclina mai mult spre onestitatea simplă, reamintindu-i că îi făgăduise să vină la el dacă avea să continue s-o ignore complet.

Dedică o mare parte din timp înfăţişării sale, dar oricum avea destul la dispoziţie, aşteptând să se retragă unchiul şi mătuşa ei. Rochia de zi, cu sacou scurt asortat, într-o nuanţă marină, nu era deloc ostentativă, ca să atragă atenţia asupra ei, dar elimină inserţia de dantelă de la corsaj, oferind rochiei un decolteu mai adânc decât purta ea de obicei. Desigur, nu era ceva ce Warren nu mai văzuse

până atunci, dar nu la ea.

Era nevoie de arsenal suplimentar în acest scop, după părerea ei. Nu credea că Warren avea să fie de acord, dar trebuia să facă neapărat ceva ca să-i înfrângă încăpăţânarea. N-o voia. Trebuia doar să-l facă să uite pentru o vreme că era implicată ideea de căsătorie. Desigur, pregătirile ei s-ar fi dovedit inutile dacă nu reuşea să intre în odaia lui, şi exista o posibilitate foarte mare ca el să-i trântească, pur şi simplu, uşa-n nas de cum o vedea. Se întrebă dacă ar fi trebuit să poarte cizmele de călărie şi să-şi vâre piciorul în deschizătura uşii…

Sosi la hotelul Albany chiar după ora unu dimineaţa. Warren avusese, cu siguranţă, destul timp să se distreze oricât în timpul serii şi să fie deja în pat. Un gând neplăcut se asocie cu unul plăcut – şi le alungă pe ambele din minte şi se grăbi pe scări în sus, până la etajul al doilea.

Cei doi oameni care trecuseră pe hol, ambii angajaţi ai hotelului, abia o observaseră, presupunând, probabil, că era un oaspete care se întoarce în cameră, exact cum sperase ea. Fără întrebări. În doar câteva clipe avea să fie nevoită să răspundă la destule.

Îşi amintise numărul camerei lui. Se opri în cele din urmă în faţa uşii. Gândul că el avea să fie în pat, dormind, reveni încă şi mai puternic. Avea să fie asta în avantajul ei? Dacă ar fi putut să-l ispitească înainte să se trezească de tot… inima începu să-i bată de să-i iasă din piept. În seara asta, urma să se întâmple în seara asta…

Bătu tare în uşă, ca să se asigure că zgomotul îl trezeşte. Nu se aştepta ca uşa să fie deschisă brusc imediat, împreună cu alte patru uşi din apropiere. Obrajii începură să i se îmbujoreze puternic, fiindcă provocase o astfel de reacţie a oaspeţilor, dar jena se transformă brusc în confuzie plină de uluire, când se uită în stânga şi-n dreapta şi văzu doar orientali mici de statură îngrămădindu-se pe hol, iar în faţa ei un altul.

— Scuze, rosti chiar înainte să fie smucită în ceea ce fusese camera lui Warren.

Fu eliberată, dar uşa se închise în urma ei. Se întoarse să-l înfrunte pe micul vinovat – nu era mai înalt ca ea – şi descoperi că erau doi. Celălalt stătea pe partea opusă a uşii.

O păzeau? De aceea deschiseseră atât de repede? Şi celelalte uşi? Păzeau oamenii aceştia ceva? Doamne sfinte, în ce se băgase?

Oamenii trebuie că ocupau tot etajul, ceea ce însemna că Warren era, probabil, la alt etaj, că administraţia pesemne îi ceruse să schimbe camerele ca să găzduiască mulţimea asta. Cum era să-l mai găsească acum fără să întrebe la recepţie?

— Cred că am…

— Linişte, doamnă.

— Dar am făcut…

— Linişte, doamnă.

Fu întreruptă din nou, mai insistent, de acelaşi tip.

Indignarea îi crescu brusc. Amy era pe punctul de a-l ataca verbal pe tip, când din pat se auzi lătrat un dialect oriental pe un ton chiar mai indignat ca al ei. Amy se uită într-acolo şi văzu un alt bărbat, şezând în capul oaselor. Era tânăr – sau poate nu. Greu de spus. Purta o chestie albă, de mătase, ca o rochie-sac, ce-l acoperea de la gât până sub pătură. Pe un umăr îi cădea o coadă împletită neagră, extrem de lungă. Părea furios, dar ochii negri erau fixaţi asupra lui Amy cu interes vădit.

Ea îşi luă ochii de la el şi-i întoarse spre cel care fusese atât de grosolan.

— Uite, îmi pare rău că l-am trezit, şopti ea. Dar aş putea să plec acum? Am făcut, evident, o greşeală.

Răspunsul la cererea ei veni din pat, deşi ea nu putu să înţeleagă o vorbă. Şi era prea jenată ca să se uite din nou în direcţia aceea. Oricine ar fi fost respectivul, îl

deranjase din somn. Era încă în pat. Situaţia era, fără îndoială, extrem de nepotrivită.

Omuleţul care fusese atât de grosolan binevoi să-i vorbească din nou.

— Eu sunt Li Liang, doamnă. Vorbesc în numele stăpânului meu. Îl cauţi pe căpitanul american?

Amy clipi. Era posibil ca ei să facă parte din echipajul lui Warren, nu? Nu, ideea era prea absurdă. Dar poate că ştiau unde se mutase, ceea ce ar fi scutit-o de un drum la recepţie.

— Îl cunoaşteţi pe căpitanul Anderson? întrebă ea.

— Ne e cunoscut, da, răspunse Li Liang. Este cunoscut şi de tine?

Adevăr sau minciună, şi dacă era minciună, soţ sau logodnic?

Ei n-o cunoşteau. N-avea să-i mai vadă niciodată undeva unde ceea ce afirma acum putea să fie infirmat. O minciună, atunci, ca s-o scutească de şi mai multă jenă.

— E logodnicul meu.

Păi, avea să fie.

De la domnul din pat se auzi altceva, înainte ca Li Liang să zică:

— Ne place foarte mult să ştim asta. Ne poţi spune unde să-l găsim.

Amy oftă, gândindu-se că până la urmă trebuia să aibă de-a face cu recepţia.

— Tocmai aveam de gând să-ţi pun aceeaşi întrebare. Asta a fost camera lui, aşa cum sunt sigură că ştii. Presupun că s-a mutat la alt etaj.

— Nu mai doarme în hotelul ăsta.

— A schimbat hotelul? zise ea atunci, mai mult pentru sine. Zău, de ce nu mi-a spus soră-sa despre asta?

— Îi cunoşti familia?

Ea remarcă acum entuziasmul din vocea lui, dar nu putu să-i determine cauza.

— Sigur că-i ştiu familia. Sora lui e căsătorită cu unchiul meu.

Domnul din pat se făcu auzit din nou. Li Liang zise:

— Asta ne place şi mai mult.

— Bine, mă dau bătută. De ce vă fac aşa de fericiţi?

Nu primi niciun răspuns, ci, în schimb, o altă întrebare.

— Sora ar şti unde să-l găsească pe căpitan?

— Sunt sigură că da, mormăi Amy. Şi m-ar fi scutit de o grămadă de probleme dacă s-ar fi deranjat să menţioneze asta. Acum o să plec şi o să-l las pe stăpânul tău să se întoarcă la somn. Îmi cer scuze din nou că l-am deranjat.

— Nu poţi pleca, doamnă.

Amy se opri locului băţoasă. Asta o înălţă un centimetru peste mărunţel, iar înălţimea superioară atrase după sine aroganţa. Evident, omul nu ştia engleza atât de bine cum credea.

— Poftim?

El făcu o nouă încercare.

— O să rămâi aici până ni se alătură căpitanul.

Asta o luă prin surprindere.

— Îl aşteptaţi? Păi de ce nu spui aşa?

Li Liang păru furios acum.

— Ne aşteptăm să vină odată ce află că eşti aici. Mai întâi trebuie să i se spună.

— A! Păi, fugi şi spune-i. Cred că pot să aştept o vreme, îngădui ea.

Desigur, n-avusese de gând să-l vadă în asemenea înghesuială.

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că pot să aştept să-l văd altă dată.

Făcu un pas spre uşă. Amândoi mărunţeii se mutară în faţa acesteia.

Amy miji ochii.

— Am vorbit prea repede pentru voi? N-aţi înţeles?

— Îţi cerem să trimiţi un mesaj către sora căpitanului, astfel ca ea să-l informeze unde eşti.

— E, pe naiba. S-o deranjez pe mătuşa George la ora asta din noapte? Unchiului meu nu i-ar plăcea asta, iar el nu e genul de om pe care să-ţi doreşti să-l nemulţumeşti.

— Şi nemulţumirea stăpânului meu e de temut.

— Sunt sigură că e, dar asta poate să aştepte, cu siguranţă o oră decentă, zise ea rezonabil. Sau nu eşti conştient că este miezul nopţii?

— Ora n-are nicio importanţă.

— Ce noroc pe tine, însă noi, restul, ne trăim vieţile după ceas. Nici vorbă, domnule Liang.

El îşi pierdu răbdarea.

— Te supui sau…

Fu întrerupt de un potop din acel dialect oriental. Amy se uită din nou spre pat. Stăpânul era tot acolo, în aceeaşi poziţie pe jumătate aplecată, dar în expresia lui nu era nimic plăcut,

Amy zise ezitant:

— Poate cineva ar trebui să explice despre ce e vorba.

Îi răspunse stăpânul, dar vorbele fură tălmăcite de Li Liang

— Eu sunt Zhang Yat-sen. Americanul a furat o comoară de-a familiei mele.

— A furat? repetă Amy cu îndoială. Asta nu i se potriveşte deloc lui Warren.

— Indiferent cum a căpătat-o, eu sunt dezonorat până când e returnată.

— N-ai putut să i-o ceri pur şi simplu?

— Intenţionez s-o fac. Dar trebuie îmboldit să se conformeze.

Amy începu să râdă.

— Şi tu crezi că eu aş putea să fiu acel imbold? Nu-mi place să spun asta, dar am exagerat un pic cu informaţia că e logodnicul meu. Am toată încrederea că într-o zi o să fie,

dar acum se luptă din răsputeri să evite căsătoria. De fapt, ar fi, probabil, încântat dacă aş dispărea.

— Asta e o posibilitate clară, doamnă, dacă nu vine după tine, zise Li Liang ameninţător.

Capitolul 28

Când fu înghesuită într-un cufăr şi transportată la o corabie în port, Amy începu să aibă îndoieli serioase cu privire la refuzul de a le fi de ajutor noilor ei cunoştinţe. Cuvântul „dispariţie” începea să capete un nou înţeles. Desigur, trebuia să se întrebe dacă indivizii nu erau un pic mai serioşi în legătură cu asta decât fusese ea la început.

N-ar fi rezolvat nimic nici cu înşirarea titlurilor. Tâlharii englezi ar fi fost poate impresionaţi, dar orientalii nu păreau să înţeleagă că marchizul de Haverston era cineva pe care nu voiai să-l ai duşman. Şi ameninţările cu repercusiuni grave, dacă n-o lăsau să plece, fură ignorate, aşa că ripostă prin dispreţ când i se zise că ar putea fi folosite instrumente de tortură ca să-i dezlege limba. Asta ar fi fost strigător la cer, bice şi unghii smulse şi altele asemenea. N-ar fi îndrăznit. Desigur, nu se gândise că aveau s-o ţină toată noaptea şi apoi şi dimineaţa. Gata cu furişările în casă fără s-o vadă nimeni.

Din moment ce intrase în încurcătura asta în mod indirect, din cauza lui Warren, cel puţin ar fi putut să ia şi el parte la aventură, cum făcuse data trecută. Dar nu, el trebuise să schimbe hotelul după plecarea fraţilor lui. Însă chiar dacă era furioasă pe el fiindcă „o lăsase în gura lupului”, după cum vedea ea lucrurile, tot n-avea de gând să-l ajute pe Zhang Yat-sen să-l găsească.

Fie că furase comoara familiei lui Yat-sen, fie că nu, era posibil să refuze s-o dea înapoi. Atât de încăpăţânat

putea să fie. Şi Amy nu voia să afle cum ar fi reacţionat străinii aceştia dacă se înfuriau de-a binelea. Nu erau toţi aşa scunzi ca Li Liang, şi erau extrem de numeroşi. În plus, să-i conducă la Warren ar fi o trădare în ceea ce-o privea, şi nu putea s-o facă, deşi el nu-şi făcuse nicio problemă când o pârâse unchilor ei.

Nu, pur şi simplu trebuia să iasă din asta prin propriile forţe, fără ajutorul în-curând-logodnicului ei. Nici familia ei n-avea cum s-o ajute în cazul de faţă. Era posibil ca Georgina să-şi amintească discuţia lor din ziua precedentă şi să presupună că Amy plecase să-l caute pe Warren, dar din moment ce nu-l găsise, ei n-ar mai fi avut cum să-i ia urma.

În momentul respectiv, era închisă într-o cabină minusculă, cu nimic mai mult decât un pat de pături aspre pe podea, un felinar – nu existau ferestre –, o găleată pentru necesităţi şi cufărul, acum gol, care nu fusese îndepărtat după ce o eliberaseră din el. Fără îndoială, nu se afla în cea mai bună situaţie.

Dar era cât se poate de încrezătoare că putea să scape pe cont propriu, cât timp corabia nu ridica brusc pânzele şi se îndepărta. Avea chiar şi un plan, pe care tocmai intenţiona să-l pună în aplicare, când îi fu din nou adusă mâncarea.

Prima masă, un castron cu orez şi nişte legume cu aspect ciudat, într-un sos dulce-picant, îi fusese adusă de către un omuleţ vesel, care se recomandase Taishi Ning. Era un slăbănog în pantaloni largi şi tunică încinsă cu brâu, cu o coadă împletită neagră şi groasă aproape cât el de lungă. Ca şi Li, Taishi nu era mai înalt ca Amy. Cât de greu putea să fie să-l învingă cu ajutorul castronului cu orez? Absolut deloc.

Cu toate astea, pe măsură ce orele treceau cu încetineală chinuitoare, Amy începu să se îndoiască de şansa că avea să afle. Îşi pierduse săculeţul când se

zbătuse să nu fie îndesată în cufăr, dar încă avea ceasul de buzunar, care o ajuta să urmărească scurgerea timpului, şi trecu mult prea mult fără să vină cineva. Aveau să continue s-o hrănească, nu? Sau înfometarea era prima metodă prin care încercau să-i dezlege limba?

Se apropia seara când Taishi descuie, în cele din urmă, uşa şi veni cu alt castron de mâncare, dovedind că nu intenţionau să o înfometeze – încă. Dar pe Amy n-o interesă ce adusese el de data asta, în ciuda faptului că stomacul îi ghiorăia. Era mai interesată, să vadă că în faţa uşii ei nu era niciun paznic. Pesemne că se gândiseră că n-aveau decât s-o încuie, ca s-o aibă în mână, şi că ea n-avea să încerce nimic cu Taishi. Ei bine, se înşelau.

Era păcat însă, fiindcă el chiar era un om simpatic, cu zâmbetul lui radios şi engleza pompoasă, care suna caraghios. Dar Amy nu putea acum să se lase descurajată de asta. Poate că nu el o închisese acolo, dar lucra pentru cel care o făcuse, şi încheierea acestei aventuri şi înapoierea ei acasă, în siguranţă, trebuiau să aibă prioritate. Avea să închidă pur şi simplu ochii când îl lovea în cap cu bolul greu de orez şi să-şi ceară scuze ulterior.

— Ietiii ce aduce Taishi, donşoricîîî. Chestia a mai tare. Nu-ţi placiiii, eu taie mâna lu' bucătar ie-te aşa. A mai tare făgăduială.

— Sunt sigură că n-o să fie nevoie, răspunse Amy. Dar nu prea mi-e foame acum. Poţi să-l laşi colo jos.

Arătă spre cufăr, strângând la spate cu cealaltă mână castronul gol de orez. Nu trebuia decât să ajungă pentru o clipă în spatele lui. El urmă direcţia indicată de ea. Era prea simplu.

Amy îşi ţinu respiraţia până când Taishi trecu în faţa ei, apoi ridică bolul de orez, închise ochii şi lovi. Dar înainte ca bolul să atingă ceva, se trezi cu încheietura mâinii prinsă, fu aruncată în aer şi ateriză pe spate săltând de câteva ori.

Amy nu era rănită, ci extrem de uluită. Când întoarse capul să privească mânioasă la piticul slăbănog, văzu că acesta nici măcar nu pusese jos noul castron cu mâncare. Şi-i zâmbea.

— Cum naiba ai făcut asta? întrebă furioasă.

— Simplu. Ţi-ar placiiii să înveţi?

— Nu… eu… nu! pufni ea ridicându-se din nou în picioare. Mi-ar placiiii să mă duc acasă.

— Pare rău, donşoricîîî. Când vin omul, poate, sau poate nu.

Ridică din umeri, ca să arate că pe el nu-l interesa ce se întâmplă cu ea, în niciuna din situaţii.

— Dar omul nu… Warren nu vine.

— Stăpânul Yat-sen spune că vin, vin, insistă Taishi. Nu-ţi faci griji.

Amy clătină din cap exasperată.

— Cum poate să vină când nu ştie unde m-am dus, unde sunt acum, chiar că am dispărut? Stăpânul tău Yat-sen este un idiot!

— Şşşş, donşoricîîî, ori îţi pierzi capul a mai tare, zise Taishi alarmat.

— Prostii, luă ea în derâdere. Nimeni nu taie capete pentru o mică insultă. Acum pleacă. Vreau să fiu singură să-mi deplâng eşecul.

Dinţii lui Taishi sclipiră într-un alt zâmbet.

— Eşti a mai tare amuzantă, donşoricîîî.

— Ieşi afară, înainte să ţip ăl mai tare!

El ieşi, încă zâmbind. Amy îl opri înainte de a închide uşa.

— Îmi pare rău că am încercat să-ţi crăp capul. N-am nimic personal cu tine, înţelegi.

— Nu face griji, donşoricîîî. Omul vin curând.

Ea zvârli în uşa care tocmai se închidea castronul gol de orez pe care încă îl ţinea în mână. Vine repede? Când ea nu zisese absolut nimic ce ar fi putut să-i conducă la el?

Erau idioţi cu toţii. Şi chiar dacă ar fi găsit o cale să-l localizeze, Warren oricum n-avea să vină s-o salveze. Ar fi fost încântat să afle că fusese răpită, şi aşa dispăruse din viaţa lui.

Deci, acum ce era de făcut? Evident, ieşea din discuţie să-i atace pe omuleţii vicleni. Ar fi trebuit pur şi simplu să zdrobească felinarul de perete cât uşa era încă deschisă, însă cu tot zâmbetul lui strălucitor, nu putea să aibă încredere că Taishi n-ar fi închis uşa şi n-ar fi lăsat-o înăuntru să se prăjească, mai degrabă decât s-o ignore şi să stingă focul.

Ei bine, primul ei plan fusese, cu siguranţă, un eşec răsunător, fără nici cea mai mică îndoială. Dar nici vorbă să se dea bătută. Aşadar, nu reuşise să-l învingă pe Taishi. Acesta nu doar că vorbea amuzant, ci se şi bătea amuzant. Dar poate că ar fi putut să-l biruie. Era posibil să nu ajungă mai departe decât pe punte, dar un ţipăt „ăl mai tare” ar putea să atragă ajutorul cuiva – sau nu. Depindea de momentul din zi şi de zona docurilor unde era ancorată corabia. Oricum însă merita, cu siguranţă, o încercare când avea să sosească următoarea masă.

Capitolul 29

Se presupunea că Warren era singurul din familie cu fire iute, dar la ora cinci după-amiază, Georgina îşi ieşea din ce în ce mai rău din pepeni în timp ce bătea din nou în uşa camerei de hotel a fratelui ei. Deja fusese acolo de două ori în acea zi. Fusese de trei ori la noul birou. Fusese de două ori pe *Nereus,* dar echipajul lui nu-l văzuse. Se dusese chiar şi la sala lui Knighton, deşi nu intrase. James pusese întrebări acolo.

Se întâmplă ca James să fie cu ea toată ziua. Pur şi

simplu nu existase nicio modalitate pentru a-l determina s-o lase să facă asta pe cont propriu. Amy era parte a familiei lui, şi el era cel care avea să-i smulgă lui Warren membru cu membru – după ce termina Georgina cu el. Nu zisese nimic altceva, era prea furios ca să vorbească. Dar, cu siguranţă, nu fusese o plăcere prea mare să umble toată ziua cu el, căutându-i pe fratele ei şi pe Amy. Şi dacă asta era tot o fundătură…

Uşa se deschise, în sfârşit. Georgina ţâşni înăuntru, întrebând:

— Unde dracu’ ai fost, Warren… şi ea unde e?

O privire prin odaie îi dovedi că Warren era singur. Georgina se duse direct la pat, să se uite sub el. Warren era un pic amuzat.

— Te asigur că au făcut curăţenie sub pat, Georgie, zise el sec, Şi geamurile sunt impecabile, dacă vrei să arunci o privire.

În schimb, ea se îndreptă spre şifonier.

— Nu fi absurdă.

Şifonierul dădu la iveală numai haine. Se întoarse şi se uită sarcastic la fratele ei.

— Amy? Îţi aminteşti de ea?

— Nu-i aici.

— Atunci unde ai pus-o?

— N-am văzut-o, şi am făcut tot posibilul ca lucrurile să rămână aşa, răspunse Warren.

Apoi se uită la James într-un fel batjocoritor.

— Care-i treaba, Malory? N-ai avut încredere în cuvântul meu?

Georgina sări între ei.

— Nu vrei să vorbeşti cu el în clipa asta, Warren. Crede-mă, chiar nu vrei.

Warren vedea asta. Dacă James rămânea tăcut însemna că se întâmpla ceva foarte grav, iar dacă era implică Amy… începu să se alarmeze.

— Vrei să spui că Amy lipseşte?

— Da, şi, posibil, de aseară.

— De ce de aseară? Poate a plecat de dimineaţă devreme, nu?

— Aşa am presupus până acum, chiar dacă era aiurea, fiindcă îmi spune tot timpul unde se duce, răspunse Georgina.

— Dar dacă avea de gând să vină după mine, ţi-ar fi spus? întrebă Warren.

— Nu, dar tot mi-ar fi spus ceva. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai devreme, dar eram sigură că s-a dus să te caute la noul birou şi, din moment ce nu era acolo când ne-am dus noi, am crezut că ai plecat cu ea de-acolo. Dar dacă n-ai văzut-o…

Se întoarse spre soţul ei.

— Dacă a plecat azi-noapte să-l caute, pesemne că s-a dus la Albany. Nu i-am spus că te-ai mutat.

Warren se alarmă şi mai tare.

— Nu-mi ştia numărul de la camera de-acolo, nu?

— Din câte îmi amintesc, Drew l-a menţionat în seara aia, la cină. Ba da, îl ştia. De ce?

— Fiindcă Zhang Yat-sen e la Albany.

— Cine?

— Fostul proprietar al vazei Tang, clarifică Warren.

Ochii Georginei se măriră.

— Cel care a încercat să te omoare?

— Da, şi n-a călătorit singur. Are o mică armată cu el.

— Doamne sfinte, doar nu crezi că o are pe Amy?

— Ştia că stau acolo. O fi aflat în ce cameră şi a stat cu ochii pe ea. Era singura lui speranţă să mă localizeze într-un oraş atât de mare. Şi ştiu că încă e în oraş. Asta făceam azi, aflam cu ce corabie a sosit şi dacă încă e aici. Dar dacă ea a dispărut de noaptea trecută, de ce nu şi-au făcut încă apariţia?

— Unde? Aici? Ţi-am spus, ea nu ştie unde stai acum,

şi în afară de…

— Ar fi putut să-i trimită la tine. Ştie că tu ai putea să mă găseşti.

— Dacă m-ai fi lăsat să termin, ţi-aş fi spus că n-ar face asta. Te iubeşte, Warren. Şi fiindcă veni vorba…

— Nu acum, Georgie!

— Foarte bine, dar n-are să conducă pe nimeni la tine dar bănuieşte că ar putea să-ţi facă vreun rău.

— Nici ca să-şi salveze propria piele?

În acel moment interveni James, cu o voce foarte calmă:

— Pielea ei e în pericol?

— Probabil. Yat-sen nu se joacă atunci când vrea ceva. O să folosească orice mijloace ca să obţină. Dumnezeule, ar fi trebuit să-mi dau seama că n-am cum să evit asta.

— O să mai fie ceva ce n-o să poţi să eviţi dacă se întâmplă ceva cu ea, promise James.

— Va trebui să stai la rând, Malory. Ei pe mine mă vor. O s-o lase să plece de cum mă au.

— Atunci o să fie plăcerea mea să te predau lor. Mergem?

— Împreună? N-ai de ce să te implici tu în aşa ceva.

— O, n-aş lipsi pentru nimic în lume…

— Dacă ai fi fost atent, James, ai fi văzut că Warren n-are nici o vină aici, i-o tăie Georgiana iritată. N-avea de unde să ştie că Amy ar putea încerca să-l caute. Aşadar, pune-ţi gândurile în ordine şi ajută-l, în loc să dai vina pe el.

— Să dea naiba dacă n-o să dau vina pe cine e în ultimă instanţă vinovat, George.

— Eşti imposibil! izbucni ea.

— Mi-ai mai spus-o de multe ori, se rezumă el să replice.

Totuşi, Warren era de acord cu James. Ştia că Amy ar fi putut încerca să vină după el.

Îi spusese că aşa o să facă, şi el o crezuse, motiv pentru care decisese deja să schimbe hotelul chiar înainte să fugă de chinez. Ar fi putut să prevină răpirea ei, oprindu-se de câteva ori în Berkeley Square, ceea ce ar fi făcut dacă n-ar fi fost ea acolo, şi pur şi simplu să ignore starea asta de fapt. Dar nu, se temuse că n-o s-o poată ignora, aşa că se ţinuse departe. Blestemata de poftă trupească – dar asta n-avea nimic de-a face cu frica lui pentru ea din acest moment…

*

Douăzeci de minute mai târziu, Warren şi James intrau în Albany, lăsând-o pe Georgina afară, în trăsură. După încă cinci minute, Li Liang aduse un mesaj jos, în hol. Warren şi-l amintea pe acesta din cele câteva vizite la palatul lui Zhang din Canton. Se zvonea că dictatorul militar vorbea o engleză perfectă, dar nu catadicsea s-o dovedească, folosind, în schimb, tălmaci precum Li Liang.

Când ajunse lângă ei, Li Liang făcu o plecăciune formală.

— Te aşteptam, căpitane. Urmează-mă, te rog.

Warren nu se clinti.

— Mai întâi spune-mi ce vreau să aud.

Li Liang nu pierdu timpul făcând pe neştiutorul, ci răspunse direct:

— N-a păţit nimic… încă. Noi am considerat că… dispariţia ei… era singura necesară ca să te aducă aici, şi uite că am avut dreptate.

Aruncându-i o privire lui James, zise:

— Prietenul tău trebuie să aştepte aici.

— Nu sunt prietenul lui, răspunse James. Şi n-o să aştept nici de-al naibii nicăieri.

Li Liang se amuză.

— Te-ai gândit că un duşman ar fi de folos? îl întrebă

pe Warren.

— E unchiul fetei.

— Aha, cel care ţi-e şi cumnat?

Întrebarea aceasta dovedea că o aveau pe Amy, dacă alte răspunsuri ale lui Li mai lăsau vreo umbră de îndoială.

— Da. A venit s-o ia acasă.

— Asta o să depindă de cum cooperezi, desigur, îi zise Li.

— Vrei să spui de capriciul lui Zhang, nu? replică Warren cu amărăciune.

Li Liang doar zâmbi şi se puse în mişcare. Warren scrâşni din dinţi şi-l urmă.

James remarcă în spatele lui:

— Cu adevărat comunicativ omul, nu-i aşa?

— El e doar mesagerul lui Zhang. Şi, apropo, ţi-aş sugera să-ţi ţii gura şi să mă laşi pe mine să mă ocup de asta. Îi ştiu pe chinezii ăştia. În multe privinţe, ei încă trăiesc în Evul Mediu, iar una dintre chestiile pe care nu le apreciază e aroganţa, care ar putea să fie foarte bine al doilea prenume al tău.

— O, cât timp îndrepţi lucrurile până la urmă, o să te las pe tine să te tăvăleşti în asta, bătrâne.

Warren nu răspunse şi, câteva momente mai târziu, Li se opri la uşa fostei odăi a lui Warren. N-ar fi trebuit să fie surprins. Hristoase, Amy intrase, fără să bănuiască nimic, chiar în bârlogul lor.

— V-aţi asigurat de toate, nu? zise Warren arătând spre cameră.

Liang ridică din umeri.

— A fost o mişcare logică. Din păcate, când am avut noi acces, lucrurile tale deja fuseseră mutate.

— Dacă nici eu nu sunt rapid!

— Ai să-ţi doreşti, probabil, să fi fost altfel.

— Dacă asta e o ameninţare la adresa fetei, n-o să-i placă unchiului ei.

— O să înţelegi dacă asta nu provoacă nicio îngrijorare.

Singurul lucru care le marca superioritatea era numărul lor, şi nimeni nu putea să spună câţi paznici erau în încăpere. Ar fi dat orice să-l prindă pe Liang undeva singur, când toate astea aveau să se sfârşească.

— Ţi-a mai spus cineva vreodată că eşti un idiot infatuat, Liang? întrebă Warren nonşalant.

— Cred că ai mai făcut-o tu o dată, căpitane.

— Anunţă-mă când putem să punem capăt la toate astea, scrâşni Warren.

Chinezul dădu din cap şi se strecură în cameră. James păşi în faţă, sprijinindu-se cu un braţ de perete.

— A fost o ameninţare la adresa lui Amy? vru el să ştie.

Warren clătină din cap.

— Nu, oamenilor de genul ăsta de la Curte doar le place să-i întărâte pe străini, şi cred că acest individ e încântat s-o facă. Dar asul e la mine, Malory. N-o să pericliteze cooperarea mea înainte să ştie dacă o au sau nu.

Uşa se deschise din nou, punând capăt conversaţiei lor. Unul dintre paznici îi invită formal cu o plecăciune în încăpere. Warren îl reperă imediat pe Zhang, stând culcat lenevos pe pat, propriul lui aşternut din mătase fiind singura îmbunătăţire adusă odăii. Fără pipa de opium în mână, părea mai degrabă gol, şi n-avea cum să-i placă cadrul acesta nu-tocmai-somptuos. Lui Warren chiar i se frânse inima pentru el, cu adevărat.

— Unde e vaza mea, căpitane? întrebă Li imediat în numele stăpânului său.

— Unde e fata?

— Crezi că negociezi cu mine?

— Absolut. Deci, ce vrei? Viaţa mea sau vaza?

Liang şi Yat-sen vorbiră o vreme în chineză. Warren

prinsese destul de multe cuvinte în călătoriile lui în Canton, dar niciunul nu-l ajută să înţeleagă schimbul rapid de vorbe. Desigur, însăşi natura întrebării sale garanta că o să-l lase un timp în aşteptarea răspunsului. Lui Zhang îi plăcea să întârâte oamenii chiar mai mult decât tălmaciului său, şi în clipa aceea îl ura foarte tare pe Warren.

— Ambele, căpitane, zise Li în cele din urmă.

Warren râse.

— Sunt sigur de asta, dar nu aşa e înţelegerea.

— Vaza pentru fată, şi nu mai ai nimic de negociat.

— Bună încercare, dar ştii că n-am să accept. Aici e o singură înţelegere de făcut. Eliberezi fata, apoi te duc la vază, moment în care plec nevătămat, altfel fac ţăndări blestemăţia aia.

— Ţi-ar plăcea să vezi fata întorcându-se la familie bucată cu bucată?

Warren nu muşcă momeala, dar, cu siguranţă, James o făcu şi înaintă agresiv cu un pas. Braţul lui Warren ţâşni să-l oprească, dar prea târziu. Gărzile lui Zhang reacţionară imediat la potenţiala ameninţare cu violenţa în prezenţa stăpânului lor. În câteva secunde, James zăcea inconştient pe podea, îndeajuns de mult timp ca să fie legat de mâini şi de picioare şi rostogolit la o parte, Nu fu nevoie de arme, atât de abile în vechile arte marţiale erau gărzile lui Zhang.

Warren ştia că era mai bine să nu intervină, altfel sfârşea şi el în aceleaşi condiţii, şi cel puţin trebuia să pară în continuare că avea cărţile în mână. În plus, nu avea nevoie de ajutorul lui James. Forţa brută pur şi simplu nu era eficientă împotriva unora instruiţi să-şi folosească mâinile şi picioarele ca să ucidă.

O privire aruncată cumnatului său arătă că acesta îşi revenea, prin urmare nu fusese rănit grav. Warren şi-ar fi dorit al naibii să ştie cum făcuseră orientalii asta, cum răpuseseră atât de uşor un om cu potenţialul letal al lui James. Desigur, ca să fie sincer, fusese luat prin

surprindere. Altfel, poate că ar fi pricinuit pagube considerabile – înainte să fie doborât.

— Foarte distractiv, zise Warren sec, întorcându-se să-i înfrunte pe Zhang şi Li. Dar acum putem să revenim la afaceri?

— Desigur, căpitane, zâmbi Li. Vorbeam despre eliberarea fetei… într-o singură bucată… la schimb cu returnarea vazei. Nici mai mult, nici mai puţin.

— Inacceptabil, iar înainte să mai pierdem timpul, ar trebui să ştii că fata nu înseamnă nimic pentru mine, vaza chiar mai puţin, nu mai mult decât o antichitate drăguţă. Fratele meu mai mare o preţuieşte, dar mie nici că-mi pasă de ea. Deci, ajungem acum la cine vrea ceva mai mult, nu? Dacă mă omori, nu te alegi cu ce vrei. Fă rău fetei, şi nu te alegi cu ce vrei. Elibereaz-o, şi te duc la vază. Accepţi sau nu.

Li trebui să se consulte cu Zhang despre asta. Warren nu ştia, dar tocmai confirmase mărturisirea lui Amy, că el chiar n-o voia, ceea ce-i conferea un avantaj. Cu toate astea, Zhang încă voia şi răzbunare, şi vaza. Dar cum nu-i tratase niciodată cinstit pe străini, putea să cedeze acum şi să obţină mai târziu tot ce dorea.

— O să trăieşti, căpitane, zise Li în cele din urmă. Dar fata o n.1 rămână în posesia noastră, ca să ne asigurăm că îndeplineşti partea ta de înţelegere.

— Se întâmplă ca vaza să fie în America. Nu poţi să ţii fata închisă cât timp îmi ia să ajung acolo şi înapoi. Familia ei are puterea să vă dea de urmă, şi nu e decât o chestiune de zile.

— Chiar crezi că avem de gând să te lăsăm să pleci singur, ca să aduci vaza? întrebă Li, amuzat evident de idee. Nu, căpitane, o să călătorim împreună, pe corabia noastră, inclusiv fata. Poţi s-o restitui familiei după ce îţi respecţi partea de înţelegere.

— Nu eşti în toate minţile dacă îţi închipui că o să fiu

blocat pe o corabie cu acea… cu acea femeie.

— Ori aşa, ori fata moare. Şi cu asta încheiem discuţia. Vorba ta, accepţi sau nu.

Warren scrâşni din dinţi. Îşi juca el cărţile, dar, cât timp o avea pe Amy, Zhang încă deţinea mâna câştigătoare.

Capitolul 30

Când trăsurile începură să se alinieze în faţă la Albany, nu mult după ce intraseră acolo Warren şi James, Georgina începu să-şi facă griji. N-ar fi existat niciun motiv de îngrijorare, cu excepţia faptului că portarul le întâmpină sub îndrumarea unui bărbat care părea chinez. În curând, apărură mai mulţi orientali, care încărcară trăsurile cu lăzi şi bagaje. Graba lor era motiv de şi mai multă îngrijorare, sau chiar de panică în cazul Georginei, căreia începură să-i treacă prin cap cele mai sumbre scenarii.

Amy nu era acolo, nu fusese deloc acolo. Warren se predase degeaba acelui dictator militar răzbunător, pur şi simplu din cauza concluziilor fanteziste ale surorii lui. Stăpânul chinez nu voia cu adevărat vaza. Nu voia decât să se răzbune pe Warren, aşa că Warren n-avea nimic de negociat. Şi dragul ei soţ n-ar fi ridicat o mână să-l salveze. Fratele ei fusese ucis şi ucigaşii lui încercau să fugă din ţară.

Fir-ar al naibii, Georginei nu-i plăcea să nu fie informată. Doar fiindcă născuse de curând nu era un motiv s-o lase să aştepte în trăsură. Ar fi trebuit să fi fost acolo, să afle la prima mână dacă îşi trimitea fratele la moarte sau s-o salveze pe Amy.

Activitatea se domoli după sosirea celei de-a cincea trăsuri şi toţi chinezii reintrară în hotel. Georgina nu mai

putu să suporte. Trecuseră treizeci de minute bune, mai mult decât suficient ca să încheie orice înţelegere – sau să comită orice crime.

Ieşi din trăsură, dar chiar înainte să se întoarcă spre Albert, vizitiul lor, ca să-i spună ce avea de gând să facă, chinezii apărură din nou cu toţii. Pesemne că erau cel puţin douăzeci, dar dictatorul militar fu destul de uşor de recunoscut, în hainele lui de mătase colorată. Părea aşa de inofensiv, deloc asemănător cu un om capabil să-şi trimită slujitorii să ucidă, cum făcuse în Canton. Dar genul de putere pe care o deţinea în ţara lui era aproape absolută, şi acest gen de putere putea să cultive, cu siguranţă, cruzime şi un dispreţ total faţă de regulile de bază ale societăţii, cum ar fi să nu executi oameni doar fiindcă eşti tu slab la jocurile de noroc.

Când începură să se înghesuie în cele cinci trăsuri, Georgina încremeni în aşteptare încordată, dar asta nu fu nimic în comparaţie cu groaza care o cuprinse când văzu că, aparent, nimeni altcineva n-avea să plece din hotel. Dar apoi apăru Warren, cu alţi doi orientali după el, şi ea aproape râse de prostiile pe care şi le închipuise. Se părea că el pleca cu ei, dar cel puţin nu era mort.

Înainte să se urce în ultima trăsură, se uită în direcţia şi clătină discret din cap, ceea ce pentru ea nu însemna absolut nimic. Să nu-şi facă griji? Să nu părăsească trăsura? Să nu a tragă atenţia asupra ei? Ce?

Şi apoi uşurarea ei că el era bine – pentru moment – se trans formă din nou în groază, când îşi dădu seama că nu toată lumea era prezentă. Scrută intrarea hotelului, aşteptând, respiraţia întretăiată, dar când plecă prima trăsură şi celelalte o urmară, nu se văzu nici urmă de Amy, şi nici de soţul ei.

Înainte ca ultima trăsură să dispară din raza vizuală, luă decizia, singura pe care putea s-o ia.

— Albert, strigă la vizitiul de sus. Urmăreşti trăsurile

astea, în special pe ultima, în care e fratele meu, până când te asiguri că au ajuns la destinaţia finală. Apoi întoarce-te aici neîntârziat. Eu trebuie să aflu ce s-a-ntâmplat cu soţul meu.

— Dar, doamnă…

— Nu comenta, Albert, şi nu pierde vremea, altfel îi pierzi din ochi.

Se repezi ea însăşi direct sus, la etajul al doilea al hotelului. Bătăile în perete o conduseră drept în fosta odaie a lui Warren.

— Ei bine, era şi timpul, auzi când deschise uşa. Apoi: Drăcia dracului, ce faci aici, George?

Georgina se opri, cuprinsă de al doilea val de uşurare. Totuşi, când îşi găsi soţul întins pe podea, cu picioarele ridicate pe peretele în care bătuse, o apucă rapid hazul.

— Şi eu aş putea să te întreb acelaşi lucru, James… adică ce naiba faci acolo?

El scoase un sunet care îi trăda dar enervarea.

— Încercam să atrag atenţia cuiva. Vrei să spui că m-ai auzit din stradă?

Tonul acesta o făcu să-şi amintească faptul că ultimele lui cuvinte adresate ei fuseseră: „Nu părăseşti trăsura pentru nimic în lume”, exact ce încercase Albert să-i reamintească.

— Păi, nu, zise ea lăsându-se în jos şi începând să-l dezlege. Dar i-am văzut plecând pe toţi până la ultimul, cu excepţia ta, şi asta schimbă situaţia, nu crezi?

— Nu, nu. E dificil când o nevastă nu face ce i se zice.

— Las-o baltă, James, pufni ea vehement. Când am făcut vreo dată?

— Irelevant, mormăi el.

— Ai fi preferat să-i urmăresc? Cu trăsura, desigur.

— Doamne sfinte, nu!

— Atunci fii bucuros că l-am trimis doar pe Albert să facă asta… sau ştii unde s-au dus?

— La docuri, dar n-am deloc idee la care docuri. Pleacă în America.

— Toţi?

— Inclusiv Amy.

— Ce?

— Exact aşa ziceam şi eu, zise el.

— Dar de ce n-ai obiectat?

— Ţi se pare că n-am făcut-o?

— O! Dar, cu siguranţă, Warren…

— A încercat, George, ce-i al lui e-al lui. Treaba e că a fost al naibii de îngrozit la gândul că o să fie blocat pe aceeaşi corabie cu fata. Trebuie să recunosc că s-ar putea să-l fi judecat greşit pe nesuferit… în privinţa asta. Chiar nu vrea să aibă nimic de-a face cu ea.

— Eşti sigur?

— Pentru Dumnezeu, nici să nu îndrăzneşti să fii dezamăgită!

— O să fiu, dacă vreau, răspunse ea cu încăpăţânare. Dar nu idila lor sau lipsa ei e acum problema. Presupun că pleacă la Bridgeport, unde e vaza. Oamenii aceia o să le dea drumul odată ce o primesc?

— Asta a fost înţelegerea la care s-a ajuns.

Georgina se încruntă.

— Am auzit cumva un „dar” în tonul tău?

— Măi să fie, dar auzul ţi s-a îmbunătăţit remarcabil, George, zău de nu.

Sarcasmul se referea la gluma lui de mai devreme, legată de faptul că îi auzise bătăile din stradă. Încruntarea Georginei deveni mai profundă.

— Nu evita întrebarea, James Malory.

El oftă în timp ce se ridica în picioare şi se slăbea ultima frânghie.

— Înţelegerea e înţelegere.

— Că Warren şi Amy o să fie eliberaţi după ce este înapoiată vaza?

— Da.

— Dar?

— Mă îndoiesc că domnul ăla chinez o să onoreze înţelegerea. Prea a încercat din greu să obţină vaza la schimb doar cu Amy. Vrea vaza şi recompensă în sânge.

— Păi, nu poate să le aibă pe amândouă.

La insistenţa ei fermă, James o privi încruntat.

— Sunt sigur că o să fie devastat că nu permiţi tu asta, draga mea.

— Tu şi umorul tău sec, lua-l-ar naiba. Vorbesc serios.

El îşi puse un braţ în jurul ei, s-o conducă afară din odaie.

— Ştiu. Şi fratele tău a ajuns, probabil, la aceeaşi concluzie ca mine. O să aibă timp să găsească o cale să se protejeze pe el şi pe Amy.

— De ce încă aud un „dar”?

— Fiindcă să dea naiba dacă am încredere în el c-o să facă ce trebuie. N-are decât s-o facă lată cât îi place în ceea ce-l priveşte, dar nu şi când e Amy implicată.

— Întâmplarea face ca Warren să fie mai priceput decât crezi tu.

— Nu e cazul să te simţi ofensată, George. Nu te învinovăţesc nicicum că provii dintr-o familie de…

— N-o spune, îl avertiză ea brusc. N-am niciun chef de discreditările tale obişnuite împotriva familiei mele. Spune-mi ce ai tu de gând să faci.

— Să-i împiedic să plece, desigur.

Asta era mai uşor de zis decât de făcut, după cum aflară când se întoarse Albert şi ajunseră în cele din urmă la docuri. Dana pe care o indică acesta era cât se poate de goală. James nu avu o părere prea bună despre această nouă evoluţie a evenimentelor.

După ce înjurăturile conteniră, el se lamentă:

— Nu era momentul să n-am o corabie la dispoziţie. Ar fi trebuit s-o ţin pe *Maiden Anne* doar pentru astfel de

situaţii de urgenţă,

Georgina nu se aşteptase la asta.

— Vrei să spui că te-ai fi dus după ei?

— Încă m-aş duce, dar o să coste o avere să găsesc un căpitan dispus să navigheze fără întârziere, dacă e de găsit vreunul. Şi asta dacă ştie unde să-şi găsească echipajul, dacă are destule provizii disponibile…

Se opri pentru o nouă rundă de înjurături.

— Ar fi un miracol să găsesc o corabie pregătită să navigheze până dimineaţă.

Georgina ezită doar o clipă înainte să menţioneze:

— Avem corabia lui Warren, *Nereus.* Echipajul o să lucreze pentru tine, dacă le spui ce s-a întâmplat, dar e puţin probabil să fie toţi la bord.

Şi extrem de puţin probabil ca Warren s-o aprecieze că a dat corabia lui celui mai mare duşman al său.

Dar, cu siguranţă, James se învioră la acea idee.

— Dacă-şi conduce corabia cu mână de fier, o să găsim pe cineva care ştie unde să găsească echipajul.

— De fapt, toate corăbiile Skylark ţin un jurnal de port cu exact genul ăsta de informaţii.

— În cazul ăsta, doar alimentele o să fie o problemă. Dumnezeule mare, George, cred că mi-ai oferit un miracol. Tot nu pot să plec din port mai devreme de mâine-dimineaţă, dar odată ajuns pe mare, o să pot să reduc destul de uşor decalajul de jumătate de zi.

— N-o să le ataci corabia, nu?

— Cu Amy la bord? răspunse el, şi cu asta spuse totul.

— Atunci o să trebuiască să-i urmăreşti tot drumul, până la Bridgeport.

— Asta e ideea, George. Dacă vremea permite, plus o mică manevră iscusită, pot să navighez cu *Nereus* în spatele lor şi să-i împiedic să părăsească portul până o să-mi accepte condiţiile.

— Condiţiile tale o să-l includă şi pe fratele meu, nu?

În lipsa vreunui răspuns, îl înghionti în coaste.

— James?

— E neapărat necesar?

Părea atât de descumpănit, că ea îl bătu pe obraz.

— Nu te gândi la asta ca şi cum te-ai duce în ajutorul lui…

— Doamne fereşte!

— Gândeşte-te că faci o faptă bună veritabilă, demnă de un sfânt, iar eu am să încetez să mă plâng de cât de prost l-ai tratat în alte ocazii. Ne-am înţeles?

El îi zâmbi.

— Păi, când mă iei aşa…

— Nu-i de mirare că te iubesc. Mă înţeleg aşa de uşor cu tine.

— Muşcă-ţi limba, George. Încerci să-mi strici reputaţia?

Îl sărută, ca să arate că nu asta voia.

— Acum, există ceva anume pe care ţi-ar plăcea să-ţi împachetez cât timp pregăteşti tu *Nereus?*

— Nu, dar dacă e Connie pe-acolo, poţi să-l trimiţi pe el cu bagajele mele. Mai încolo o să mă cicălească rău cu plângerile lui, dacă nu-l invit în urmărirea asta.

— O să-ţi facă plăcere asta, nu-i aşa? rosti ea acuzator.

— Nici vorbă, când o să-mi fie tot timpul dor de tine.

Privirea suspicioasă sugera părerea ei despre răspunsul acesta lipsit de sinceritate.

— Atunci ai noroc, fiindcă vin cu tine.

El dădu să-i interzică, se gândi, că ar fi inutil, aşa că în schimb zise:

— Şi Jack?

Georgina gemu.

— Am uitat pentru o clipă. Presupun că s-au sfârşit zilele mele aventuroase… până când o să mai crească. Dar o să ai grijă de tine, James?

Poţi să contezi pe asta.

Capitolul 31

Cabina lui Warren nu era mai mare decât a lui Amy şi, din păcate, era chiar lângă a ei. O auzea plimbându-se. Era supărată foc în acel moment, fiindcă el nu-i adresase o vorbă când insistase să vadă că era bine. Pur şi simplu îi ceruse lui Liang să deschidă uşa ei, văzuse că era bine şi lăsase ca uşa să fie închisă la loc. În niciun caz nu voise ca ea să ştie că primul lui impuls fusese să intre şi s-o strângă în braţe, s-o asigure că avea s-o scoată de-acolo – în cele din urmă. Al doilea impuls fusese să-i tragă una la fund fiindcă îl băgase în încurcătura asta. Nu se lăsase pradă nici unuia, altfel ar fi făcut ca Amy să pară mai importantă pentru el decât voia să le dea de înţeles.

Ea începuse să strige imediat ce uşa se închisese la loc, cerându-i să vină înapoi, cerând să-i vorbească. Când presupusese că el nu mai putea s-o audă, strigă în schimb pe cineva pe nume Taishi. Acum, la aproximativ fiecare zece minute, lovea în uşă şi continua să-l cheme pe Taishi.

Warren presupunea că putea să fie mulţumit de faptul că ea nu ştia că fusese plasat în cabina de lângă ea, altfel ar fi încercat să-i vorbească prin peretele despărţitor, iar el nu ştia cât ar fi putut să îndure asta. Era destul de rău că-i auzea vocea, cel puţin atunci când striga. Bombănea şi vorbea o grămadă singură, dar nu se auzea aşa de clar. Doar câteva cuvinte, cum ar fi „nenorocit”, „blestemat” şi „lasă-lasă”, răzbăteau până la el.

Spera sincer că se referea la el, mai degrabă decât la necunoscutul Taishi. O Amy furioasă era mult mai uşor de

imaginat decât o Amy seducătoare, mai ales după ce tocmai o zărise cu părul despletit şi cu o rochie mult prea decoltată pentru ca amintirea să fie confortabilă pentru el. Ar fi trebuit să fie furios că ea purtase aşa ceva când venise să-l vadă. N-ar fi avut nicio şansă dacă ar fi ajuns destul de aproape cât să se uite în decolteul ei. Nu se îndoia că micuţa neruşinată ştiuse asta, de aceea se îmbrăcase aşa.

Warren gemu. Nu avea să meargă. Ştia asta. Să fie închis o lună întreagă ştiind că Amy Malory era foarte aproape, dar inaccesibilă avea să-l înnebunească ca şi în situaţia în care ar fi fost închis cu ea. Trebuia să-şi distragă atenţia, să se implice în manevrarea acelei corăbii, în ceva.

La naiba, chiar ar fi măturat punţile. Nu era loc de mândrie aici. Doar echilibrul lui mintal era important.

Mişcarea corăbiei care părăsea dana îl trimise pe Warren spre uşă, cu o izbitură serioasă. Nu se aşteptase să plece aşa curând… Pesemne că Zhang fusese pregătit din momentul în care pusese mâna pe Amy. Dar acesta era momentul perfect pentru a scăpa, toţi având acum mâinile ocupate. Şi cât de greu ar fi fost să răpună pe oricine i-ar fi deschis uşa, să spargă uşa lui Amy şi să sară din corabie cu ea? Ar fi stat în compania ei doar destul de mult cât s-o ducă acasă, nu-i aşa? Şi foarte curând ocazia urma să se năruie, după ce corabia avea să iasă în larg.

Uşa se deschise înainte să fi ajuns la ea. Un bărbat nu mai mare decât Amy sări înapoi când văzu pumnul ridicat al lui Warren. Văzând castronul cu mâncare pe care îl aducea, Warren avu senzaţia că-l mai întâlnise pe necunoscutul Taishi.

Coborî pumnul, ca să-l liniştească pe om – cel puţin până intra în încăpere.

— Eram pe cale să trag una în uşă, asta-i tot. Intră.

Era greu de spus, dar părea că ochii chinezului se măriră enorm.

— Tu ăl mai tare, căpitane. Nu încerci să scapi, bine?

Taishi nu placiii încurcă cu tine.

— Ţi-e frică, micuţule? întrebă Warren cu îndoială, perfect conştient de cât de mortală putea fi aparenta imagine inofensivă – dacă venea din China. Ia să vedem!

Warren întinse mâna şi-l apucă pe Taishi de pieptul tunicii, apoi îl ridică în sus cu un braţ. Cât ai clipi, degetul mare îi fu dat peste cap într-atât încât atacul îl puse în genunchi şi-l readuse pe Taishi în picioare.

— Aşa cum m-am gândit, scrâşni Warren. Abilitatea ta de gardian bine ales a fost demonstrată din plin, aşa că acum poţi să-mi dai drumul.

Warren îşi recăpătă degetul mare, dar Taishi se trase rapid din calea lui, încă vigilent. Asta fusese o glumă, dar în avantajul lui, considera Warren. Probabil că omuleţul nu era obişnuit cu nimeni cu mai bine de treizeci de centimetri peste înălţimea lui. Taishi fusese antrenat de bărbaţi de statura lui, şi cineva cu înălţimea lui Warren şi nicidecum slăbănog avea să-l facă prudent, indiferent cât de capabil se ştia.

Dar, cu siguranţă, Warren nu lăsă să i se ridice asta la cap, Aflase deja pe propria piele că bărbaţii mai scunzi decât el puteau să-l facă harcea-parcea.

James Malory îi dovedise asta fără să se forţeze decât pe jumătate.

Gândul la James îi dădu lui Warren o idee căreia nu putu să-l reziste.

— O să fac o înţelegere cu tine, Taishi, zise el ridicându-se în picioare şi scuturând mâna care încă îl durea. Eu nu-ţi fac nicio problemă, şi tu, în schimb, mă înveţi abilităţile tale de luptă.

— Ca să foloseşti contra Taishi? La fel de amuzant tu eşti ca doamna din Anglia, căpitane.

Aducerea în discuţie a lui Amy îl făcu pe Warren să devină aproape disperat să încheie înţelegerea. Lecţiile aveau să-l ţină îndeajuns de ocupat şi de epuizat ca să şi-o

scoată pe neastâmpărată din cap, cel puţin pentru o vreme, şi data viitoare, când aveau să se întâlnească, i-ar da asupra lui James un avantaj la care englezul nu s-ar aştepta.

Asta presupunând, desigur, că Warren putea să scape întreg din nebunia asta.

— Nu mă amăgesc crezând că o să mă înveţi tot ce ştii, aşa că de ce să-ţi faci griji? întrebă Warren. Dar întâmplarea face că nu vreau să-mi atac profesorul, şi ai cuvântul meu în privinţa asta.

— Atunci de ce vrei să înveţi?

— Aş vrea să folosesc abilitatea pe care o ai tu împotriva unuia cu ochii rotunzi, când o să se sfârşească totul. Gândeşte-te la asta, Taishi, şi ia în considerare. Pe mine m-ai face fericit şi stăpânul Zhang o să fie mulţumit de tine. În caz contrar, s-ar putea să încerc să te dau de pereţi şi să te strâng de gât cu coada aia a ta cel puţin o dată pe zi, şi dacă o să am noroc, s-ar putea să vina o zi în care să reuşesc.

În acel moment Taishi pufni, nu foarte dispreţuitor, şi nu mai intră în cabină să pună mâncarea pe cutia de lumânări care îi servea drept masă lui Warren. Lăsă vasul pe podea, lângă uşă şi plecă.

Warren nu terminase cu el încă.

— Cere voie dacă vrei. Garantez că stăpânul tău o să fie încântat de ideea că-mi tăbăceşti zilnic fundul. Probabil o să vrea să privească.

Cu posibilitatea asta, îi stârni interesul lui Taishi.

— Ca să distreze stăpânul Yat-sen este lucru bun.

Warren ar fi preferat ca nemernicul să nu asiste, dar se mulţumea cu ce putea să primească.

— Noaptea e un sfetnic bun, aşa că spune-mi mâine-dimineaţă ce decizie ai luat. Dar, în orice caz, am o înţelegere cu stăpânul tău, care nu include încarcerare pe durata călătoriei. Ai putea să-i aminteşti de asta. Sunt gata

să muncesc, dacă nu altceva… îl întrerupse bătaia care veni prin peretele despărţitor se auzi un strigăt furios:

— Cine-i acolo? Taishi? Dacă eşti tu, ai face bine să-ţi mişti fiinţa pipernicită încoace înainte să dau foc la corabie!

Amândoi se holbară pentru un moment la peretele despărţitor, înainte ca Taishi să întrebe în şoaptă îngrozită:

— Chiar ar da foc?

— Sigur că nu, îl luă Warren în râs, dar vorbi pe un ton mult mai scăzut decât o făcuse până atunci. Totuşi, face destul tărăboi acolo. Încă nu te-ai dus să vezi ce vrea?

— Ordine nu vizite, numai hrană, dar ştiu ce vrea doamnă. Mâine repede să las la ea să spargă capul meu din nou.

Warren făcu un pas ameninţător înainte.

— N-ai rănit-o, nu, când ţi-ai salvat capul?

De data asta Taishi sări înapoi, aterizând în afara uşii.

— N-am rănit doamnă ta, îl asigură Taishi rapid. Poate mică vânătaie, aici. Arătă spre propriul fund. Dar nu plânge de asta. Plânge de orice, dar nu asta.

Warren îşi dădu seama prea târziu de greşeala comisă, totuşi încercă s-o dreagă.

— Nu e doamna mea.

— Dacă spui tu, căpitane.

— Nu mă lua în râs, omule, zise Warren iritat. Chiar nu este. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, dacă întreabă, nu-i spune că sunt chiar alături de ea. O să mă facă s-o iau razna cu pălăvrăgeala ei fără sfârşit, şi să dea naiba dacă nu mă răzbun pe tine dacă se întâmplă aşa.

Warren nu era sigur dacă îl convinsese pe chinez, dar cel puţin Taishi părea un pic confuz înainte să închidă şi să încuie uşa. Cu toate astea, Warren era furios pe el însuşi pentru scăparea aceea, şi o făcuse fără ca măcar să-şi dea seama. Cât de prost putea să fie? Ultimul lucru de care avea nevoie era ca paznicul să-l asigure pe Zhang că era fără doar şi poate preocupat pentru binele lui Amy. Warren

doar şi-ar fi dorit din tot sufletul să nu fie adevărat.

Capitolul 32

Amy se îndepărtă de peretele despărţitor, se duse la patul ei improvizat şi, abătută, se ghemui. O durea urechea de cât o presase de lemnul dur, dar şi mai rău o durea în zona inimii.

Aşadar, Warren nu voia să-i vorbească. Nu voise niciodată să-i vorbească, aşa că n-ar fi trebuit s-o doară să-l audă spunând-o. Dar o durea.

De fapt, îi venea să plângă. N-avea s-o facă, desigur. Ştiuse de la început că n-avea să fie uşor să-l câştige pe Warren, care trebuia să lupte cu multă amărăciune şi neîncredere. El era un bărbat care îşi stabilise căile prin care ţinea femeile la o distanţă sigură. Nu voia să fie fericit. Îi plăcea să fie nefericit. Atât de multe de depăşit…

Dimineaţa următoare îi readuse încrederea lui Amy, cel putin în privinţa lui Warren. Încă mai credea din toată inima că răspunsul consta în a face dragoste cu el, miracolul care să schimbe relaţia lor, sau, mai degrabă, s-o facă să înceapă.

În ceea ce priveşte seara trecută şi îndoielile ei, situaţia respectivă şi incertitudinea acesteia o deprimau.

Nu se îndoia nicio clipă că n-ar fi venit dacă ar fi avut de ales. Unchiul ei, James, îşi dăduse, probabil, seama ce se întâmplă şi insistase ca Warren s-o salveze. Asta încă nu părea chiar o salvare, dar ea era destul de optimistă să presupună că Warren ştia ce face.

Totuşi, n-ar fi stricat câteva asigurări, ba chiar ar fi fost bine-venite. Numai că Warren nu era dispus să-i vorbească îndeajuns, nici chiar prin perete, să i le transmită. Afurisitul ar fi putut să facă o excepţie şi sa

renunţe la atitudinea glacială măcar de data asta, dar nu, Doamne fereşte să trebuiască să arate cel mai mic semn de compasiune sau grijă.

Cum, în cazul acesta, ea ar putea să creadă că lui chiar îi pasă, iar lui nu i-ar plăcea asta deloc.

Mişcarea corăbiei îi dădu de înţeles că sunt în larg. Lumina de sub uşă îi spuse că era, într-adevăr, ziua următoare. Liniştea din cabina de alături nu-i spuse nimic. Şi efectul asupra ei fu o altă furie grozavă, care avea s-o aducă în stare să bată din nou în peretele despărţitor al lui Warren, dacă nu se stăpânea.

Nu voia să facă asta. Dacă el dorea tăcere, tăcere urma să primească, şi ea spera că asta avea să-l scoată din minţi.

Dar Taishi primi o doză completă din enervarea ei, când apăru iar cu orez şi legume pentru micul dejun. Ea aruncă o privire la mâncare şi zise:

— Iar? Cred că e timpul să-i tai mâna bucătarului tău. Pesemne că e cel mai lipsit de imaginaţie om în viaţă.

— Foarte săţios, asta, o asigură Taishi. Pune carne pe oase, a mai tare.

— Fix asta mi-am dorit toată viaţa, i-o întoarse ea sec. Şi stai pe loc, adăugă ea când el începu să se retragă cu spatele spre uşă. Înainte să dispari din nou, spune-mi cum a reuşit domnul Zhang să-l captureze.

— Pe cine?

— Hai să nu ne prostim. Bărbatul de alături? Cel pe care îl hrăneşti tot tu? Cel care ţi-a cerut să nu-mi spui unde e? Acela?

Taishi îi zâmbi.

— Aşa cuvinte multe ca să spui aşa puţin. Asta fac doar englezi, donşoricîîî, sau şi căpitani americani?

— Ce-ai zice să răspunzi la prima întrebare?

El ridică din umeri.

— Nimeni nu spune lui Taishi despre căpitan. Îi zice

doar să hrănească şi să aibă grijeee. Trebuie să întrebi la el, donşoriciîîî.

— Cum să nu, convinge-l.

El chicoti, clătinând din cap către ea.

— Tu doamnă amuzantă. Ai auzit că nu placiii vorbeşte cu tine. Ordine să fac fericit, şi văd că tu nu faci fericit, şi Taishi se gândeşte.

— Deci fericirea lui are prioritate faţă de-a mea, nu?

Iritarea îi creştea clar.

— Presupun, fiindcă e singurul care ştie unde e blestemata de vază. Aţi aflat de vază?

— Toată lumea ştie de vază, donşoriciîîî. E a împăratului, nu a stăpân Yat-sen. Stăpân Yat-sen are ăl mai tare necaz dacă n-o ia înapoi.

Amy se întrebă dacă Warren ştia asta, dar nu prea putea să-l întrebe, când el refuza să-i vorbească.

— Nu cred că şi-a dat cineva seama că Warren e foarte necooperant, iar acum este cooperant doar din cauza mea. Deci, ce se întâmplă dacă eu nu sunt aici? Cât de cooperant crezi că o să fie atunci?

— Unde vrei să duci, donşoriciîîî?

— O să mă gândesc la ceva, zise ea nerăbdătoare, apoi, dându-şi seama că el nu fusese deloc impresionat de capacităţile ei, adăugă: Nu contează acum. Dar ar trebui să ştii că în ceea ce priveşte faptul că nu vrea să mă vadă, căpitanul e doar încăpăţânat. Am avut o ciorovăială între iubiţi, asta-i tot, minţi ea făţiş, din moment ce nimic altceva nu mergea. Sunt sigură că ştii cum e. Nu crede că o să-l iert, de-asta nu vrea să vorbească cu mine sau să mă vadă acum, dar l-am iertat deja. Am nevoie doar de o şansă ca să-l conving de asta, dar cum s-o primesc, dacă voi, oameni buni, nu mă lăsaţi să-l văd?

El clătină din nou din cap către ea, arătându-i că n-o crede. Mă rog, fusese o încercare bună, şi poate că dacă rămânea la povestea asta, putea să-l convingă în cele din

urmă. Între timp, era prea dezamăgită, fiindcă nu ajungea niciunde ca să continue să fie agreabilă cu omuleţul.

— Cum tot eşti atât de grijuliu, Taishi, am nevoie să-mi schimb hainele, şi n-ar strica o perie de păr, zise ea cu o urmă de sarcasm. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nişte apă pentru spălat. Dacă se presupune că ai grijă de noi, ar trebui să începi să-ţi faci treaba mai bine. Sunt ostatică, nu prizonieră, şi de-asta cer să ies din când în când la aer curat. O să ai grijă de asta, nu?

— Ce e permis o să ai, donşoricîîî.

Sesiză ceva din demnitatea lui rănită. Aşadar, acum adăugă şi vina la alte emoţii neplăcute cărora trebuia să le facă faţă. Dar nu-şi ceru scuze. Ea era partea vătămată aici, una reţinută împotriva voinţei sale, dusă de la casa ei Dumnezeu ştie unde. Oricum, unde o fi ascunsă vaza aia? În America?

Ei bine, zisese oricum că o să se ducă acolo dacă devenea necesar în campania ei de a-l câştiga pe Warren, dar asta chiar n-o plănuise.

Ziua trecu greu, cu sentimentul crescând de zădărnicie, care până seara se transformă în deprimare. Amy se trezi presându-şi din nou urechea de peretele despărţitor, dar nu auzi nimic, probabil din cauză că de data asta Warren avea şi el urechea presată de perete, şi respiraţia lor pur şi simplu nu-l străbătea. În cele din urmă, ea cedă şi rosti uşor:

— Warren.

El auzi. Fruntea i se propti de peretele despărţitor. Scrâşni din dinţi. Nu putea să răspundă. Ar fi început ceva ce n-ar fi putut să oprească. Ea s-ar fi aşteptat să vorbească zilnic cu el. În scurtă vreme, urma să înceapă din nou să facă aluziile ei sexuale sau şi mai rău, cu un perete între ei care să-i ascundă ruşinea, şi l-ar fi scos din minţi.

Dar nota asta jalnică din vocea ei îl ucidea.

— Amy, răspunse în cele din urmă.

Ea plecase de lângă peretele despărţitor, aşa că nu-l auzi.

Capitolul 33

Pentru Amy trecură două săptămâni lungi, exasperante, timp în care Warren încă nu vorbise cu ea prin peretele despărţitor care separa cabinele lor, nici nu fusese de acord s-o vadă, nici chiar pentru câteva minute. I se dăduse un schimb de haine ca alternativă la rochia ei, o tunică neagră cu cordon şi pantaloni ca ai lui Taishi, care-i veneau foarte bine, conturându-i aproape fiecare rotunjime a trupului. Dar numai Taishi o văzuse îmbrăcată aşa, iar el nu era interesat de ea în felul acela, aşa că nu conta. Primise şi un pieptene, cu toate că, fără oglindă, încetase să-şi aranjeze părul, lăsându-l în cea mai mare parte desfăcut sau împletit.

Cu o săptămână înainte i se dăduseră două găleţi cu apă în plus, ca să se spele şi să-şi spele hainele. În ziua respectivă se aştepta să aibă parte de o nouă baie. Şi ajunsese să fie lăsată pe punte o dată la două zile, pentru nu mai mult de-o oră.

Cu ocazia asta, purta rochia ei albastră-verzuie, cu taiorul scurt încheiat până-n gât. Dar nimeni nu-i dădea prea mare atenţie. Jumătate din echipaj era chinez, şi constată că ei o considerau urâtă, cu ochii ei rotunzi, deşi îi admirau bogăţia părului negru. Cealaltă jumătate a echipajului era de origine portugheză, precum căpitanul şi corabia, şi nu ştiau o boabă de engleză.

Văzuse corabia lui Warren, Nereus, ultima dată când fusese la Londra, în ziua în care el plecase, cu acele luni în urmă. Aceasta nu era nici pe departe atât de mare, dar ea se bucura de scurtele ei plimbări şi le aştepta cu nerăbdare,

dar nu pentru aerul curat, ci pentru speranţa pe care o nutrea de fiecare dată că poate avea să-l vadă pe Warren undeva pe punte. Nu-l văzu niciodată, desigur. Pesemne că aranjase cu bunul lui prieten, Taishi, să-i spună exact când era ea afară, ca să rămână de fiecare dată în cabină.

Primise, de fapt, tot ce ceruse, cu excepţia singurului lucru pe care-l voia cel mai mult şi pe care se părea că n-avea să-l obţină îi nici un chip. Warren intenţiona, în mod evident, s-o evite tot drumul până în America, să predea vaza, ca să obţină eliberarea ei, apoi s-o îmbarce pe prima corabie înapoi în Anglia, singură.

Era un plan sigur, menit să-i ţină pe el şi viaţa lui nefericită exact cum erau, şi Amy încă nu putea să se gândească la vreo modalitate să schimbe acest plan, cu excepţia unei discuţii directe, pline de erotism, care să-l facă să doboare paravanul dintre cabinele lor. Dar ea nu era îndeajuns de experimentată ca să-i reuşească aşa ceva, şi nu avea chef să se facă de râs încercând, mai ales printr-un blestemat de perete.

Apropo de perete, urechea avea să i se aplatizeze de cât de des asculta prin el. Warren învăţa să lupte în stilul amuzant al lui Taishi. Era pedepsit din plin în acest proces, dar ea avea sentimentul că, în timp ce ea icnea şi strângea din dinţi la fiecare geamăt al lui, el se bucura de fiecare moment în care făcea asta.

În acea zi, avea parte de plimbarea afară, precum şi de o baie. Ar fi trebuit să fie încântată, sau cel puţin întru câtva mulţumită, în condiţiile date. Dar la fel cum la orizont se adunau norii de furtună, şi în ea se dezlănţuia o furtună, una care de data asta n-avea să mai fie calmată.

Fusese o ostatică model în ultimul timp, care nu-i oferise lui Taishi niciun motiv să se plângă. Dar nu-i stătea în fire să îndure pur şi simplu fără a face nimic. Doar că nu mai era nimic de făcut, îşi epuizase toate opţiunile, şi când înţelese asta, ceea ce nu-i dăduse pace de mai multe ori în

acea zi, se stârni firea Malory.

Se înfurie pe Taishi că n-o lua în serios, pe Warren pentru încăpăţânarea şi pentru tăcerea lui, pe Zhang, fiindcă o târâse în încurcătura asta, când ar fi putut foarte bine s-o elibereze odată ce-l avea pe Warren. Şi se săturase să stea liniştită în privinţa asta, să accepte tăcerea lui Warren şi controlul arbitrar al lui Zhang asupra ei.

Taishi constată asta când îi aduse mâncarea în acea seară. În momentul în care deschise uşa, ea îi smulse castronul cu mâncare, adună cu două degete un cocoloş de orez şi-l ţinti în dreptul gurii.

— Nu sunt moartă de foame, prostănacule, zise ea în replică la expresia din ochii lui larg deschişi. Dar mi-am găsit arma.

— Ai de gând să arunci cu mâncare în mine?

Fu cât pe ce s-o facă pentru acea deducţie genială. Taishi avea un foarte ascuţit simţ al umorului, care nu era mereu lipsit de echivoc. De cele mai multe ori putea fi interpretat ca prostie pură. Amy începuse să suspecteze că se pretindea ignorant doar ca s-o scoată din sărite, ceea ce de obicei se întâmpla, şi acea zi nu făcea excepţie.

— Sunt tentată, fără îndoială, zise ea, păstrându-şi cu efort vocea scăzută.

Nu voia ca Warren să audă ce avea de gând, nu că el ar fi ascultat în perete, dar nu voia să rişte.

— Dar din moment ce s-ar putea să fie ultima mea masă, treacă de la mine de data asta.

Asta îl făcu să se încrunte.

— Taishi nu lasă mori de foame, donşoriciîîî.

— Ba da, dacă-ţi porunceşte Zhang, nu? Şi nu te deranja să negi. Probabil o să poruncească de îndată ce-o să audă ce pot face cu un pic de mâncare.

— N-are sens ce spuiii.

— Sunt gata să-ţi explic, aşa că fii atent. O să-i spui stăpânului tău că dacă nu-mi dă voie să-l văd imediat pe

căpitanul Anderson, o să mă înec cu mâncarea şi-o să mor. Şi-atunci ce stimulent are să mai folosească împotriva lui Warren ca să-şi ia blestemata de vază înapoi?

Taishi ridică o mână rugătoare.

— Stai, donşoricîîî! Taishi află. Vin înapoi cât ai clipi.

Amy se uită uimită la uşa închisă. Chiar mersese? Micuţul o luase măcar o dată în serios? Dar ea nu contase pe asta. Şi dacă Zhang o lua şi el în serios şi-i dădea ce voia… Nu era pregătită! Nu se pieptănase, nu purta rochia ei seducătoare, şi, la naiba, îi era foame.

Amy înfulecă jumătate din mâncare şi apoi fugi după pieptene. Era bine că se grăbea, căci Taishi nu se dusese cu mica lui dilemă la Zhang, care lua şi el cina, şi niciodată, dar absolut niciodată, nu trebuia deranjat când mânca.

Taishi nu se duse mai departe decât alături, ca să-l întrebe pe Warren:

— Poţi să îneci din greşeală cu mâncarea?

Warren stătea rezemat de peretele despărţitor, terminându-şi propria cină.

— Vrei să spui dinadins?

— Da.

— Cred că e posibil, dacă încerci să respiri mâncarea, dar n-am de gând să încerc, dacă asta te-a făcut să vii înapoi.

Taishi nu răspunse, ci doar închise uşa la loc. Primise ordine să-i ţină pe cei doi prizonieri fericiţi pe durata călătoriei, să facă tot posibilul să se asigure de asta. Era, cu siguranţă, posibilă mutarea femeii dintr-o cabină în alta. Şi părerea lui Taishi era că americanul probabil avea să obiecteze la început, dar nu pentru mult timp. Dacă se înşela, pentru o vreme avea să trebuiască să suporte un american furios.

Putea să confirme mai târziu, cu Li Liang, înţelepciunea faptei, dar deocamdată…

Când uşa se deschise din nou, Warren ridică privirea,

apoi rămase complet nemişcat când Amy fu împinsă în cabină şi uşa se închise în spatele ei.

Hristoase, era mai rău decât îşi imaginase. Trupul îi reveni imediat la viaţă la vederea ei în tunică şi pantaloni negri, strânse pe corp, în picioarele goale şi cu părul căzându-i în dezordine splendidă. Nu credea că mai văzuse vreodată ceva aşa frumos şi irezistibil – şi el nu putea s-o aibă. Nu putea s-o aibă. Îi venea să urle. Îi venea să omoare pe cineva. Şi Taishi era cel pe care Warren avea de gând să-l omoare, fiindcă îi pusese în cale genul acesta de ispită.

Ea nu zise nimic, dar nu părea sfioasă sau precaută – când fusese vreodată? îl mânca din ochii de un albastru intens, făcându-l să-şi dea seama că, de fapt, el nu purta nimic în afară de perechea de pantaloni de schimb care fusese găsită pentru el. Erau atât de scurţi şi de strâmţi în jurul pulpelor, că-i tăiase deasupra genunchilor. Dar până în acel moment nu se simţise gol în ei.

Tăcerea se aşternu între ei. Warren era sigur că vocea lui nu avea să sune altfel decât ca un croncănit, dar în cele din urmă încercă. Nu fu un croncănit. Mai mult un mârâit, având în vedere prima întrebare care-i veni în minte.

— Cu ce l-ai mituit? Nu contează, ai un singur lucru de oferit, şi mă uit acum la el.

— Asta a vrut să fie o bădărănie, nu-i aşa? răspunse ea cu obişnuita-i îndrăzneală infatuată. Nu-i rău, dar e inutilă. Pesemne că ai uitat cât de greu este să mă jigneşti, din moment ce ştiu de ce încerci. De fapt, ameninţarea cu sufocarea l-a determinat s-o facă.

— Ce?

Warren se ridică de pe salteaua pe care stătea ca să se uite furios la ea.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— I-am spus lui Taishi că o să mă înec cu mâncarea dacă nu sunt invitată aici. De obicei nu e aşa naiv. Mă întreb de ce m-a crezut.

Fir-ar al naibii de chinez micuţ, că nu explicase despre ce înecare fusese vorba! Warren ar fi trebuit să adauge că dacă încerci să te îneci dinadins, probabil nu obţii mai mult decât un acces de tuse.

— Pleacă de-aici, Amy.

— Nu pot, răspunse ea, şi păru încântată să poată să spună asta. Taishi nu e chiar atât de neglijent. N-ai auzit că a încuiat uşa?

Nu auzise, dar nu se îndoia că uşa era încuiată. Prin urmare, cât timp trebuia să treacă prin acest iad înainte să fie dusă înapoi în odaia ei? Încă cinci secunde ar fi fost prea mult.

— N-ai de gând să mă inviţi să mă aşez? întrebă ea în continuare.

Pe patul lui, care era singurul disponibil? Forţa nota, chiar asta făcea, şi probabil nu-i păsa, probabil o făcea în mod deliberat.

— Scopul este să stăm de vorbă, zise când el nu făcu decât să se holbeze la ea. Crezi că am venit pentru altceva?

O, Doamne, aluziile, din nou. Nu putea să le îndure acum, nu cât timp ea stătea acolo arătând atât de fermecător, cu trupul lui dur şi pregătit să ia ce-i pusese ea la picioare de atâtea ori până atunci. Din ce naiba credea ea că e făcut?

Amy vedea destul de clar din ce era făcut. Din muşchi puternici şi un trup care nu s-ar fi dat bătut. Domina micuţa cabină cu statura lui, copleşind-o, la fel ca pe ea. Amy voia atât de mult să atingă toată acea piele aflată la vedere, s-o guste, să alerge spre el, să-l strângă în braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată.

Nu se mişcă. El era furios la culme de intruziunea ei, dându-i puţine motive de îndoială că nu ar fi respins-o dacă ar fi fost îndeajuns de îndrăzneaţă ca să facă ce voia. De data asta însă, ea nu avea îndrăzneala necesară.

— Trebuie să vorbeşti cu mine, Warren.

În vocea ei se strecură o notă de disperare.

— Dacă n-ai fi fost atât de încăpăţânat, dacă te-ai fi deranjat să-mi spui ceva, orice, când ţi-am cerut, poate că n-am fi aici acum.

— Ce vrei să spui?

Cedase la începutul săptămânii şi încercase să vorbească cu el, practic implorându-l să-i răspundă. Nu ştia că el n-o aude, ci era ziua în care Zhang decisese să se amuze urmărind antrenamentul lui Warren. Taishi era bun, un expert în apărare, motiv pentru care fusese ales să le fie gardian şi îngrijitor. Abilităţile lui de atac erau, totuşi, doar mediocre.

Dar gărzile personale de corp ale lui Zhang erau dintr-o cu totul altă categorie, experţi atât în apărare, cât şi în atac, şi Zhang decisese că ar fi fost distractiv să se uite cum unul dintre ei îi punea la încercare abilităţile lui Warren. Încă mai avea vânătăi şi dureri care stăteau mărturie cât de neplăcut fusese.

Uimitor, nu simţea una acum.

— Când ţi-am bătut în perete acum câteva zile…

— N-am fost aici să te aud, Amy.

— N-ai fost?

După ce se făcuse singură de râs în acea noapte, era încântată să ştie că numai ea era conştientă de asta.

— Păi, nu mai contează. Mă bucur, de fapt, că din cauza tăcerii tale mi-am pierdut în cele din urmă cumpătul. Aşa e mult mai bine decât să vorbeşti prin perete.

— E pe dracu’. Amy, vreau să te întorci, să baţi în uşa aia şi să pleci de-aici. Acum!

— Dar abia am venit…

— Amy, i-o tăie el ameninţător.

— Şi n-am vorbit încă…

— Amy!

— Nu!

Cuvântul căzu între ei ca o mănuşă aruncată, o

provocare s-o facă să i se supună – dacă putea. Nu era momentul potrivit ca îndrăzneala lui Amy să se reafirme.

Capitolul 34

Warren porni spre Amy cu intenţia clară să-i dea două la fund. Ea văzu asta în ochii lui, în expresia furioasă, dar nu încercă să fugă. Cabina era oricum prea mică pentru aşa ceva – dar nici nu încercă să-l împiedice. Rămase neclintită, încercându-şi şansa, imensa şansă că el nu avea s-o facă.

Totuşi, ce se întâmplă fu foarte asemănător cu un atac, dar unul pe placul lui Amy. O atingere, şi Warren o strângea în braţe în loc s-o bată, deşi avea să sfârşească zdrobită, aşa de tare o ţinea. Şi gura, Doamne sfinte, era de-a dreptul înfometată, scăpată de sub control. Ar fi trebuit să se teamă. Asta depăşea pasiunea pe care o ceruse, era mai mult decât putea să facă faţă. Cu toate astea, nu l-ar fi oprit pentru nimic în lume.

O împinse deoparte de două ori, cu expresia încă furioasă, dar cu gesturi de indecizie, de durere, dar mai ales de pasiune. Amy era cuprinsă de fiecare dată de disperare, dar şi de mânie, că el continua să lupte împotriva a ceva ce ea considera inevitabil. Dar apoi el gemu şi o trase înapoi, cu gura la fel de lacomă, şi ea se bucură. În cele din urmă, după atât de mult timp şi atât de multe îndoieli, încăpăţânatul avea să fie al ei.

— O să se aleagă praful înainte să ajung să te bag în pat.

Ea ar fi râs de bucurie sinceră dacă ar fi avut ocazia, însă el o sărută din nou, profund, şi ea nu putu decât să se lase dusă pe aripile furtunii. Cu toate astea, spusele lui dovedeau că renunţase la luptă. Indiferent că luase decizia de bunăvoie sau fiindcă pur şi simplu nu mai putuse să

reziste, Amy nu mai avea de ce să-şi facă griji.

Ajunseră cumva la salteaua băgată într-un colţ. Nu era prea mare, dar nu se aflau acolo ca să doarmă sau să stea fiecare deoparte. Ea nu purta rochie, să-i împiedice mişcările. De data asta putea să depărteze picioarele ca să primească greutatea lui unde îşi dorea mai mult, iar senzaţiile pe care şi le amintea de ultima dată când stătuse aşa pe ea fuseseră reale. Erau acolo din nou, uimind-o şi excitând-o.

El nu se putea opri s-o sărute, căci nevoia de-a o gusta era prea puternică. Ea nu se putea opri să-l atingă, împinsă de nevoia de a-i cunoaşte pielea la fel de bine ca pe-a sa. Dar în curând nu mai fu de-ajuns. Ca şi înainte, când stătuse pe ea pe acel drum de ţară şi o înnebunise cu mişcările trupurilor lor, ea ştia că mai erau multe de experimentat, şi abia aştepta să cunoască tot.

Trebui să-i spună asta cu trupul ei, din moment ce el abia dacă-i dădea şansa să respire, cu atât mai puţin să vorbească.

Dar nu era prea sigură cum să comunice ce voia, în afară de a-l apuca de fese şi a se sălta să le întâlnească.

Era sigură că-i provoca durere, căci geamătul lui era atât de sonor. Dar el vârî brusc mâna între ei.

Din fericire pentru ei, ambele ei brâuri de bumbac erau legate cu o fundă, în loc de un nod puternic, deci se desfăcură fără niciun efort, la fel ca şi cordonul mai mic de la pantaloni. În câteva secunde, hainele ei căzură, pantalonii lui tăiaţi doar se lăsară în jos şi pătrunse în ea dintr-o singură mişcare.

Pătrunderea violentă nu produse o durere severă. Trupul lui Amy era prea dornic şi pregătit pentru asta.

Dar fu perceptibilă, îndeajuns s-o facă să se crispeze uşor. Pesemne că şi el observă, fiindcă se înălţă până ajunse să se uite la ea, şi expresia lui trăda clar uimire.

Se temu că el avea să plece acum, tocmai când ea

deja se adapta la căldura şi plinătatea lui atât de adânc în interiorul ei. Simţea că dacă el ar făcea asta, ea s-ar face fărâme şi s-ar dizolva într-o mare de amărăciune.

— Nu gândi, doar lasă-te în voia simţurilor, şopti ea, trăgându-l înapoi şi sărutându-l cu pasiune.

Asta se întâmplă cu un moment înainte ca el să cedeze la sugestia ei şi să-şi alăture limba dansului ei erotic.

Îşi îngropă o mână în părul ei. Cealaltă se duse în jos, ca să-i ghideze ei picioarele în jurul lui, ridicând-o, provocând o penetrare mai profundă, care aprinse febra în amândoi. El împinse tare, rapid. Ea deschise, luă şi dădu înapoi.

Acel vârtej de plăcere intensă care veni după furtună era mai pasionant decât orice şi-ar fi putut imagina ea, apoi erupse într-un extaz de neegalat. Şi el era acolo, s-o ţină în braţe, să împărtăşească asta cu ea, să prelungească şi s-o ghideze delicat înapoi.

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne, îl auzi vag gemând pe gâtul ei.

Nici ea n-ar fi putut s-o spună mai bine.

*

— Tot nu mă însor cu tine.

Amy săltă capul de pe pieptul lui Warren, ca să se uite la el. Era tăcut de ceva timp, iar ea ştia că fierbea în sinea lui din pricina a ceea ce făcuseră. Cu toate astea, n-o împinsese deoparte, ci o ţinu, de fapt, foarte aproape, ceea ce o făcu să fie mulţumită să tacă la rândul ei.

Dar pesemne că acel clocot interior îl copleşise, fiindcă tonul şi spusele lui declarau război.

Amy n-avea chef să-i facă pe plac.

— Zău, de ce nu mă surprinde? fu tot ce zise ea.

— De-asta ai făcut-o, nu? o acuză el. Ca să mă faci să

mă însor cu tine?

— Am făcut dragoste fiindcă am vrut amândoi.

— N-am făcut dragoste, asta a fost poftă trupească.

Ar fi putut să-l pocnească pentru asta. În schimb, îi zâmbi şi zise:

— Bine. Tu ţi-ai satisfăcut pofta trupească, eu am făcut dragoste.

Apoi, fără să-şi ia ochii dintr-ai lui, se aplecă şi-şi trecu limba peste sfârcul lui.

Warren sări instantaneu cât colo de pe saltea. Amy aproape râse. Omul intrase, cu siguranţă, în încurcătură, acum, că ea putea să facă chestii de genul ăsta, şi putea. N-avea de gând să-l lase s-o mai ţină la distanţă.

Dar el încă făcea eforturi să păstreze lucrurile cum erau.

— Lua-te-ar naiba, Amy, ai fost fecioară!

Asta era, asta îi rămăsese în gât. Îi zâmbi strengar.

— Ţi-am spus.

— Ştiai ce cred.

— Da, şi a fost urât din partea ta să mă calomniezi aşa în mintea ta. Dar, după cum vezi, nu ţi-am purtat niciodată pică pentru asta, nu?

— Aş fi vrut al naibii de mult s-o fi făcut.

Ochii ei străbătură lent trupul lui prelung, ajungând să zăbovească pe o splendidă etalare a masculinităţii. Se uită la el cu o sprânceană neagră ridicată şi nu putu să-şi reţină zâmbetul pe care el îl considera poznaş.

— Eşti sigur?

El gemu de frustrare că în clipa aceea nu putea să ascundă nimic de ea. Lui Amy i se făcu milă de el pentru moment, căci nu voise decât să-l facă să se întoarcă în pat, ca să-i poată explora mai bine trupul magnific.

— Recunosc, am sperat că asta are să îmbunătăţească relaţia noastră, dar dacă nu vrei să fim decât amanţi, aşa să fie.

Prin asta nu obţinu rezultatele dorite de ea. El nu se simţi deloc uşurat şi, în schimb, atacă din nou.

— La naiba, izbucni el. Când ai de gând să te comporţi normal?

— Când ai de gând să-ţi dai seama că sunt normală… eu aşa mă consider.

Se întinse sub privirea lui, ispitindu-l în mod păcătos. Avea asta în sânge? se întrebă el. Cum putea să facă toate mişcările potrivite, să spună exact ce trebuia, când n-avea, de fapt, nicio experienţă cu aşa ceva? Şi cum ar fi putut el să reziste, când ea era întinsă acolo, pe pat, goală şi stârnindu-i pasiunea din nou, deliberat? Nu putea.

Se lăsă în genunchi lângă ea, întinzând mâinile direct spre acei sâni cu sfârcuri mari care-l tentau. Ea se arcui sub palmele lui, cu un sunet de plăcere auzindu-i-se torcând adânc în gât, cu un picior venind să se frece senzual de spatele lui. Warren închise ochii să înveţe s-o cunoască doar prin atingere, şi fiindcă altfel n-ar fi rezistat niciodată, căci era atât de frumoasă lipsită de inhibiţii.

Netedă ca mătasea, aşa de delicată, aşa de feminină. Nu era copil. Ochii lui Warren se deschiseră să privească fix cârlionţii negri dintre picioarele ei, curba amplă a şoldurilor, plinătatea sânilor, expresia erotică de pe faţa ei când îl privea uitându-se la ea…

Se folosise de vârsta ei ca de-o scuză, ca să-şi ţină mâinile departe de ea. Dar asta fusese tot, doar o scuză, una care, cu siguranţă, nu mai era valabilă. Cu toate astea, nu încăpea îndoială că fusese inocentă în tot acest timp, deşi o inocentă tare provocatoare. Şi nu încercase niciodată din greu să-l convingă de faptul acesta evident, nu?

Degetele lui Warren se retraseră în căldura dintre picioarele ei, în timp ce se apleca deasupra ei să-i spună lângă buze:

— O să te bat după asta, fiindcă m-ai indus în eroare.

— Nu te-am…

— Taci, Amy. Mai întâi o să te iubesc cum trebuie, aşa cum ar fi trebuit cu cineva de inocenţa ta.

Ea oftă în sărutul lui, deloc îngrijorată de ce avea să urmeze. De fapt, avea să-l iubească până la sfârşitul zilelor pentru latura tandră pe care era pe cale să i-o arate.

Amy nu se putea opri să-l atingă şi să-l mângâie pe Warren, Uimitor era că el o lăsa, chiar dacă acum era pe deplin satisfăcut şi probabil ar fi vrut să se culce. Ea nu era obosită deloc, dar cum putea să fie după experienţa din acea seară?

I se confirmase certitudinea că a face dragoste cu el avea să schimbe lucrurile. Urmau să înceapă o nouă relaţie acum, deja începuseră. Încă nu conducea spre căsătorie, dar în cele din urmă acolo avea să ducă. Ea încă era optimistă în această privinţă. Şi, între timp, Warren avea să se obişnuiască atât de mult cu iubirea ei, că n-avea să mai fie capabil să trăiască fără ea. Va avea ea grijă de asta.

Taishi venise cu ceva timp în urmă s-o recupereze, dar Amy nu făcuse nicio mişcare să plece cu el, iar Warren nu făcuse nicio mişcare s-o lase să se ridice de pe saltea. De fapt, îi aruncă omuleţului o privire aşa răzvrătită, că acesta se retrase fără un cuvânt şi-i încuie la loc. Amy chicoti timp de cinci minute. Warren îi închise gura în cele din urmă sărutând-o din nou.

Acum, ea se întrebă cu voce tare:

— Poţi să-mi spui ce faci pe corabia asta?

— Asta aş putea să te întreb şi eu.

— Aveam de gând să-l seduc pe bărbatul ăsta, pe care-l ador, dar nu s-a deranjat nimeni să-mi spună că s-a mutat.

— Nu e amuzant, Amy.

— Adevărul e rareori amuzant, replică ea sec. Aşadar, tu ce scuză ai?

— Unchiul acestei fete a insistat s-o salvez dintr-o situaţie de care i s-a părut lui că sunt vinovat.

Amy oftă.

— Ar fi trebuit să ştiu că a fost mâna unchiului James. Cred că-ţi datorez scuze pentru asta.

— Nu, nu-mi datorezi, răspunse el, simţindu-se vinovat c-o lăsase să creadă că acesta fusese singurul motiv, deşi el nu recunoscuse deschis adevărul.

— Eşti supărat rău că este nevoie să renunţi la afurisita aia de vază?

— La începutul anului aş fi fost. Acum nu mai pare aşa de important.

— Şi cu asta o să se sfârşească totul?

— Mă tem că nu. O să ne omoare de cum primeşte vaza.

Ea se uită surprinsă la el.

— Chiar crezi asta?

— Da.

— Păi, nu e prea cinstit din partea lor, nu-i aşa? rosti ea mânioasă.

O trase înapoi la pieptul lui.

— Cum de nu eşti speriată?

— Sunt sigură că o să fiu când o să vină momentul, dar nu pot să gândesc când sunt speriată, aşa că evit să fiu.

El o strânse în braţe, spunându-i în felul lui că aprecia atitudinea ei de a nu ţipa şi a nu plânge pentru ceea ce nu putea fi împiedicat.

Dar, după o clipă, în mintea ei se trezi o suspiciune.

— Sper că n-ai de gând să-mi spui că ai cedat până la urmă şi m-ai lăsat să te seduc, fiindcă nu te aştepţi să mai trăieşti mult.

— Nu m-ai sedus tu. Eu te-am atacat.

— Prostii. A fost o seducţie bine planificată… mă rog, pe jumătate planificată, oricum, căci n-am prea crezut c-o să ajung aici… şi răspunde la întrebare.

— Nu intenţionez să mor prea curând. Ţi-ajunge răspunsul ăsta?

— Cum plănuieşti să eviţi asta?

— Vaza e singura mea pârghie, explică el. Aşa că trebuie şi găsesc o cale s-o restitui, şi totuşi să fiu stăpân pe situaţie.

— Ai găsit-o?

— Nu încă.

— Zhang susţine că ai furat vaza, remarcă ea aproape cu nonşalanţă.

— E un mincinos, zise Warren furios. Ticălosul a pariat-o contra corăbiei mele la un joc de noroc. A pierdut, dar asta nu făcea parte din planul lui. Chiar în acea noapte a încercat să mă omoare, ca să ia vaza înapoi.

— E cam necinstit, nu crezi?

— Un om ca Yat-sen nu crede în corectitudine. Crede doar în a obţine ce-şi doreşte. Aduce un pic cu tine, nu?

Amy roşi furioasă, căci atacul fusese atât de neaşteptat. Presupunea că n-ar fi trebuit să aducă în discuţie un subiect de natură să stârnească indignarea lui Warren, când acea indignare putea să se transforme atât de uşor într-o reacţie împotriva ei, cum tocmai se întâmplase. Şi el nu încheiase.

— Ar trebui să fii bătută la fund că ai picat în ghearele lui Zhang. Dacă ai fi rămas acasă, ca o tânără lady cum se presupune că eşti, n-ar fi pus mâna pe niciunul din noi.

— Posibil să fie adevărat, zise ea ezitant, şi îşi încercă norocul, rostogolindu-se pe el. Dar n-ai să mă baţi la fund când, în schimb, poţi să faci din nou dragoste cu mine.

— Nu, încuviinţă el calm, în timp ce ea se poziţiona să-l primească. Nu cred că am s-o fac.

Capitolul 35

Furtuna, care toată ziua precedentă rămăsese la sud-

vest de corabie, se întoarse cu mai multă forţă şi în ziua respectivă o lovi din plin. Warren n-avu parte de antrenamentul zilnic. De fapt, Taishi arăta extrem de tras la faţă, dar şi ud leoarcă atunci când veni cu celelalte bunuri ale lui Amy şi cu nişte resturi de la bucătărie rămase din dimineaţa respectivă.

Amy începu să se plângă de mâncarea insuficientă, dar Warren o oprise, perfect conştient de faptul că pe o vreme ca aceea cuptoarele aveau să fie oprite. Ar fi vrut să dea şi el o mână de ajutor, să facă ce ştia mai bine. Şi şi-ar fi oferit serviciile, fără să creadă însă că aveau să fie acceptate, dacă lui Amy nu i-ar fi fost teamă de furtună.

Era pentru prima dată când Warren o vedea speriată, cu adevărat speriată. Făcea faţă doar trăncănind neîncetat despre cele mai ridicole lucruri, plimbându-se nervoasă şi gemând din când în când:

— Nu-mi place asta deloc. De ce n-o faci să se oprească?

Ridicol şi destul de amuzant, deşi el nu râse nici măcar o dată de ea. De fapt, constată că nu-i plăcea s-o vadă speriată, că îşi dorea să poată să oprească blestemata de furtună pentru ea. Dar tot ce putea să facă era s-o liniştească, deşi ştia foarte bine că aveau de-a face cu genul de intemperii care puteau să avarieze o corabie, şi cum nu erau nici la jumătatea drumului spre destinaţie, asta putea să-i aducă în situaţia să moară de foame – dacă nu se scufundau între timp.

Desigur, nu-i vorbi partenerei lui de cabină despre toate acestea. Şi poate că ar fi preferat să înfrunte stihiile naturii, dar să fie ascuns cu Amy avea propriile avantaje, acum, că cedase ispitelor ei. De asemenea, ea îi scosese din minte furtuna tocmai din nevoia de a nu se mai gândi la aceasta, şi părea că putea să realizeze asta într-un singur fel.

Dar le era imposibil să stea tot timpul în pat, oricât de

plăcut ar fi fost timpul petrecut acolo, mai ales după ce deveni din ce în ce mai complicat să rămână efectiv acolo fără să se ţină de saltea.

Amy, care cântărea mai puţin, se rostogolea din pat pentru a doua oară când Taishi se întoarse pe neaşteptate, lăsând să intre şi ploaia odată cu el. Nici măcar nu observă goliciunea ei, ochii lui îngroziţi îndreptându-se direct spre Warren.

— Trebuie să vii pe loc, strigă Taishi acoperind vuietul vântului, înainte să ajungă să închidă uşa în urma lui. Nimeni nu la cârmă.

Warren îşi şi trase pantalonii şi cizmele, în timp ce întrebă:

— Unde-i cârmaciul?

— A fugit la Londra, norocosul coleg bun de nimic.

— Atunci cine ţine cârma?

— Căpitanul şi primul secund.

— Şi ce s-a-ntâmplat cu ei?

— Valul trântit pe căpitan de cârmă, crăpat capul. Nu poţi trezi la el.

— Şi primul secund?

— Nu pot găseşte. Posibil căzut şi el peste bord.

— Şi el?

— Alţi trei de care ştiu, explică Taishi. Văzut eu singur unul căzând.

— Dumnezeule! exclamă Warren încheindu-şi cureaua, deja îndreptându-se spre uşă.

Amy se puse brusc în calea lui, alergând pe după el.

— Nu te duci acolo, Warren!

Bineînţeles că se ducea. Ştiau amândoi că nu avea de ales. Dar ea nu avea starea sufletească să accepte asta acum.

Şi faptul că se temea acum pentru el, nu pentru ea era evident şi un pic descurajator. Warren nu avusese niciodată familia alături când trăise situaţii de genul acesta,

aşa încât nu era obişnuit să fie îngrijorat pentru asta. De fapt, nu-şi amintea când se temuse ultima dată cineva pentru el – cu excepţia lui Amy, când îi înfruntaseră pe hoţii aceia. Asta îi dădu un sentiment ciudat, plăcut însă, pe care nu avu timp să-l analizeze.

Îi cuprinse feţişoara palidă între palme şi zise cât de calm putu:

— Am mai făcut asta de zeci de ori, Amy. Aş putea, probabil s-o fac şi în somn, aşa că n-ai niciun motiv să te temi pentru mine.

Ea nu acceptă argumentul.

— Warren, te rog…

— Gata acum, zise el cu blândeţe. Corabia asta trebuie condusă de cineva care ştie ce face, iar eu ştiu îndeajuns şi o să mă leg de cârmă, ca să nu se întâmple accidente. O să fie bine, îţi promit.

O sărută o dată, tare.

— Acum îmbracă-te, fixează-te între saltea şi perete şi încearcă să dormi. N-ai prea dormit de când ai venit aici.

Să doarmă? Omul era, cu siguranţă, nebun. Dar el nu mai zise nimic şi ieşi pe uşă înainte ca ea să-l tragă înapoi. Rămase acolo, în mijlocul cabinei, cu mâinile împreunate, ca să le oprească din tremurat, şi suspinând încet. Asta nu se întâmpla. Warren nu ieşise în coşmarul furios care arunca vasul încolo şi-ncoace ca pe nişte resturi plutitoare.

Dar el ieşise, şi n-avea să-l mai vadă niciodată. Avea să fie aruncat peste bord ca primul secund, îngropat sub oceanul învolburat.

Odată ce gândul prinse rădăcini, Amy intră într-o panică totală. Zbură la uşă şi începu să bată în ea, ţipând după Taishi s-o lase să iasă. În adâncul ei, ştia că el n-avea s-o audă nicicum, că nimeni nu putea s-o audă de mugetul valurilor şi ploaia torenţială, dar continuă să bată în lemn, până când mâinile îi ajunseră zgâriate şi amorţite.

Desigur, nu veni nimeni să descuie uşa. Erau toţi prea

ocupaţi în sforţările lor de a menţine corabia pe linia de plutire cât mai intactă posibil. Dar lui Amy puţin îi păsa de problemele lor. Ea avea acea certitudine iraţională că Warren ar fi fost bine numai dacă ar fi putut ca măcar să-l vegheze. Şi, cât timp putea să-l vadă şi să-l ştie în siguranţă, ar fi fost bine şi ea. Dar n-avea cum să facă asta dacă nu putea să iasă de-acolo.

În cele din urmă, fu atât de deznădăjduită din pricina neputinţei sale, că atacă literalmente uşa, lovind-o întruna, şi chiar zgâlţâind clanţa. Dar în timpul acestei ultime încercări, fu aruncată în genunchi, iar vântul pătrunse brusc deschizând uşa. Cu toate astea, acolo nu era nimeni. Blestemăţia nu fusese încuiată. Taishi fie uitase, fie presupusese că ar fi trebuit să fie nebună să vrea să iasă chiar în acele momente pe punte.

— Drăcia dracului, murmură ea ridicându-se de jos.

Faptul că obţinuse pe neaşteptate ceea ce dorea o readuse un pic în simţiri, îndeajuns ca să realizeze că încă era goală. Dar, cu siguranţă, asta n-o făcu să se răzgândească sau să-şi schimbe convingerea că Warren nu putea să fie în regulă dacă nu era ea acolo să-l vegheze. Apucă primul lucru care-i veni la îndemână, cămăşuţa ei, şi o trase pe ea chiar în timp ce fugea pe uşă.

Asta era tot ce-o acoperea. Uşoară cum era, vântul o împinse înapoi de peretele cabinei, atât de tare, că abia se putea mişca. Şi apoi veni valul, spărgându-se de ea înainte s-o tragă de lângă peretele despărţitor şi s-o care drept pe buza corăbiei.

Capitolul 36

Warren trebuia să manevreze corabia doar după cum simţea vântul, căci avea parte de scurte intervale de

vizibilitate sau deloc, în ciuda faptului că nu era mai târziu de jumătatea după-amiezii. Ploaia puternică îi biciuia pieptul gol aidoma unor ace, părul lui lung îi intra întruna în ochi, iar valurile care se năpusteau asupra lui şi-l împingeau în frânghia groasă cu care era legat de cârmă erau îngheţate.

Se gândise deja de mai multe ori că ar fi fost bine să mai fi zăbovit câteva momente ca să îmbrace o cămaşă, şi nu doar din cauza frigului. Frânghia care îl ţinea prins de cârmă îi tăia spatele în carne vie.

Îi spusese lui Taishi ca, de îndată ce vântul mai contenea, să-i aducă un impermeabil, dar încă nu se întâmplase asta. Îşi imagină că aveau să fie nevoiţi să-i desprindă cu greu degetele de pe cârmă, dacă furtuna asta continua în timpul nopţii, când era şi mai frig.

Era una dintre cele mai năprasnice furtuni cu care avusese de-a face vreodată, şi trecuse prin unele cumplite. Erau norocoşi că principalele catarge erau încă în picioare, dar velele fuseseră coborâte înainte să înceapă vântul cel mai rău. Şi doar unul dintre butoaiele cu apă scăpase din legături, deşi când se rostogolise peste bord, luase cu el o mare parte din balustrada corăbiei.

Warren era încrezător în abilitatea lui, dar nu ştia această corabie cum o ştia pe-a lui, aşa că n-avea nicio idee cât putea să reziste. Şi furtuna nu dădea semne că s-ar potoli, deşi nici nu se înrăutăţea. El nu credea că se putea şi mai rău.

Şi apoi inima aproape i se opri. Vântul spulberase ploaia preţ de doar câteva secunde, îndeajuns pentru el ca s-o vadă pe Amy împinsă spre balustradă – balustrada ruptă. Şi doar câţiva centimetri lipseau până să ajungă direct în mare.

Amy n-avea să ştie niciodată cum de se apucase de balustradă, şi încă se ţinea de aceasta când se retrase valul care o cărase.

Dar se ţinea din toate puterile. Din când în când, câte un val trecea peste ea, astfel că se scurseră multe clipe terifiante înainte să poată respira din nou. Dar nu se gândi nici măcar o dată să se zbată să ajungă înapoi în cabină.

Când furtuna se mai domoli, se trase cumva spre puntea superioară, sau cel puţin se apropie de aceasta, ca să poată să-l vegheze pe Warren fără ca el să ştie. Asta dacă ar fi putut să vadă ceva.

Nu se aştepta ca ploaia să cadă atât de tare cât să nu-i permită să vadă la o jumătate de metru în faţă, de aceea nu-l zări pe Warren venind şi ţipă când fu smulsă brusc din poziţia precară în care se prinsese. Dar braţele puternice care o striviră de un piept tare erau robuste, gâtul de care se apucă, mai liniştitor decât lemnul rupt, iar vocea care-i striga în ureche „De data asta am să te învineţesc în bătaie” era cea mai dulce din câte auzise vreodată.

El era încă în viaţă. Ea nu mai avea niciun alt motiv pentru care să-şi facă griji – pentru moment.

Prin simplă voinţă şi echilibru, şi printr-un noroc miraculos, care ţinuse temporar valurile departe din calea lui, Warren se întoarse la puntea principală fără a se prinde de ceva. Nu se gândi s-o ducă pe Amy înapoi în cabină, din moment ce n-avea cheia ca s-o încuie înăuntru, şi se temea că ea era îndeajuns de nesăbuită să încerce asta din nou.

Nu-i venea să creadă ce furios era acum, că o avea, sau cât de îngrozit fusese până ajunsese să pună mâna pe ea. Ce fusese în capul ei să plece din cabina unde era în siguranţă, îmbrăcată doar într-o blestemată de cămăşuţă?

Şi n-avea timp s-o pedepsească pentru asta. Abia o împinsese sub frânghia ataşată de cârmă şi o strânsese cu ea, că un alt val se rostogoli peste ei, frecându-i din nou spatele în coardă.

Nu avea timp nici s-o liniştească. Blocase cârma, dar corabia îşi tot schimba poziţia, şi avu nevoie de toată forţa

şi concentrarea ca s-o readucă în direcţia vântului.

Când avu în cele din urmă un moment pentru Amy, nu se mai gândi s-o pedepsească. Trupul ei mic apăsat cu atâta încredere de al lui îl calmă mai mult decât orice altceva. Nevoia pe care o avea ea de căldura lui, de forţa lui îi satisfăcea o nevoie proprie pur masculină.

Warren fu silit să strige ca să-i spună:

— Bravo, micuţo! Ţine-te de mine în continuare, indiferent ce se întâmplă.

— Aşa fac, mulţumesc, crezu el că o aude strigând drept răspuns, dar nu era sigur, căci acum nu părea deloc speriată.

Braţele ei îi înconjurau trupul, faţa ei îi apăsa tare pieptul. Cel puţin jumătate din părul ei se revărsa peste umerii lui. N-avea cum să se simtă confortabil în cămăşuţa subţire, fără mâneci, udă până la piele, dar nu putea s-o ajute cu nimic până nu apărea Taishi cu impermeabilul.

Amy se simţea mai confortabil decât îşi imagina el. Noua ei poziţie era, cu siguranţă, mult mai bună decât să-l vegheze din vreun colţ izolat, cum intenţionase. Nici chiar valurile care continuau s-o izbească în spate şi s-o ţină mai lipită de el nu mai erau atât de înfricoşătoare. Le auzea venind, şi doar îşi ţinea respiraţia pentru o vreme, până când apa se revărsa peste ea. Căldura lui Warren continua să alunge mare parte din frig, şi ea era uimită de forţa lui. În timp ce el se lupta să controleze corabia în oceanul învolburat, îi simţea încordându-se fiecare muşchi de la picioare.

N-avea nicio îndoială acum, când Warren era la cârmă, că urmau să scape nevătămaţi din furtună. Încrederea ei în el era de nezdruncinat, mai ales acum, că instinctul i-o confirma. Dar vântul se potoli şi ploaia se transformă în burniţă abia după mult timp, spre seară, apoi încetă.

Uralele echipajului fură cele care îi spuseră lui Amy că

nu era doar o perioadă de acalmie în furtună, ci aceasta încetase complet. Nu-i dădu drumul Warren, totuşi, nici chiar când îi sugeră el.

În schimb, ridică privirea la el să spună:

— Am să rămân aici, dacă ţi-e totuna.

El nu obiectă. Se uitase, în repetate rânduri de când ploaia încetinise îndeajuns cât să vadă puntea, la acea porţiune a balustradei de care se agăţase Amy mai devreme, care acum dispăruse. Habar n-avea ea cât de aproape fusese de moarte, iar el n-avea să-i spună. Dar în acel moment, prefera să n-o lase să-i scape din ochi.

Mai trecu o oră înainte de a fi găsit cineva care să-l înlocuiască, întâmplarea făcu ca, dintre toţi, acesta să fie bucătarul, întrucât se dovedi că el era singurul membru al echipajului cu ceva cunoştinţe de cârmaci. Chinezii nu ştiau decât să îndeplinească sarcini minore la bord. Ei nu erau marinari, ci făceau parte dintre servitorii de casă ai lui Yat-sen. Căpitanul portughez pe care-l angajase stăpânul, împreună cu corabia lui, încă nu-şi revenise, deşi viaţa nu părea să-i fie în pericol, şi se spera că a doua zi avea să fie din nou la cârmă.

Când toate acestea îi fuseseră relatate de către Taishi, de data aceasta foarte recunoscător, Warren doar remarcă:

— E al naibii de păcat că Zhang n-a căzut şi el peste bord cu primul secund.

Taishi nu răspunse, ci doar zise:

— Aduce mâncare cât ai clipi şi pături, multe pături, şi apă caldă numai ce cuptoarele merg din nou.

Omuleţul fugi să facă întocmai. Warren nu plecă imediat spre cabină, căci Amy era încă înfăşurată în jurul lui, cu toate că acum îşi slăbise strânsoarea.

— N-ai adormit, nu? se aplecă el să întrebe.

— Nu încă, dar nici mult nu mai am.

El zâmbi pe deasupra capului ei.

— Poţi să-mi spui acum ce te-a adus azi aici?

Ea se foi pentru o clipă înainte să răspundă:

— Doar am avut senzaţia că dacă nu stau cu ochii pe tine o să se întâmple ceva groaznic.

— Presupun că îţi închipuiai că poţi să faci ceva ca să împiedici să se întâmple ceva groaznic?

— Dar am făcut, zise ea pe un ton care sugera că el ar fi trebuit să-şi dea singur seama de asta. Simpla mea prezenţă a făcut să nu se întâmple nimic.

El clătină din cap la acest raţionament ilogic.

— Ar trebui să-mi dai drumul dacă vrei să ajungem înapoi în cabină.

— Dacă trebuie, oftă ea şi se trase încet înapoi.

Aruncând o privire în jos, adăugă:

— Cred că mi s-a imprimat pe burtă catarama de la cureaua ta.

Aşa era, şi sfârcurile, şi fiecare linie a corpului ei erau foarte vizibile. Deşi părul începuse să i se usuce în briză, cămaşa încă îi era lipită de corp în partea din faţă.

— Altceva? întrebă el, în prima încercare de-a o tachina.

— Păi, acum, că ai adus vorba…

El dădu capul pe spate şi râse. Era incorigibilă, de nedescurajat, o neastâmpărată imposibil de stăpânit. Tocmai trecuse printr-o experienţă infernală, care s-ar fi putut încheia cu uşurinţă atât de diferit pentru amândoi, dar ea deja o lăsase în urmă de parcă n-ar fi stat încă acolo, uzi până la piele.

Îşi puse braţul în jurul taliei lui, ca să se întoarcă împreună în cabină. La geamătul lui brusc, se răsuci în jurul lui, să vadă ce făcuse. Evident, ea nu făcuse nimic. I se strânse stomacul, imaginându-şi durerea pe care o îndurase el în tot acest timp fără să sufle o vorbă.

— Care-s pagubele? o întrebă el, ghicind cam ce ar fi putut să vadă.

Ea aşteptă să-şi recapete calmul, apoi se răsuci şi zise simplu:

— Vreo cinci locuri în care s-a jupuit pielea şi câteva zgârieturi minore. Aş spune că are să fie mai confortabil să dormi pe burtă câteva zile, dar cred că pot să rezolv asta.

El fu un pic dezamăgit că ea nu se agita mai mult din pricina asta.

— Ce-ai de gând să faci? Şi întâmplător nu-mi place să dorm pe burtă.

— O să-ţi placă, cu mine sub tine.

Uitase să menţioneze că era şi lacomă?

Capitolul 37

Vremea rămase blândă şi prietenoasă pe durata restului călătoriei, dar cu cât navigau mai aproape de coasta de est a Americii, cu atât Warren devenea mai agitat. Nu avea încă un plan lipsit de pericole ca să predea vaza fără să fie executat în momentul în care făcea asta.

Exista o serie de posibilităţi care ar fi mers foarte bine, dar fiecare depindea exclusiv de situaţia pe care o găseau la Bridgeport când soseau: dacă vreunul dintre fraţii lui era încă acolo, dacă vreo corabie Skylark era în port, dacă Ian MacDonell, sau Mac, aşa cum era cunoscut de toţi, încă le mai păstra vaza în siguranţă sau dacă Clinton îi schimbase locul în urmă cu câteva săptămâni, când se înapoiase în oraş.

Ultima posibilitate era puţin probabilă, dar ar fi fost o reală surpriză ca după toate astea Warren să nu găsească blestemăţia.

Destul de firesc, Zhang n-ar fi acceptat o asemenea scuză, şi ce-ar fi făcut atunci?

Amy, pe de altă parte, avea toată încrederea că

Warren urma să-i salveze pe amândoi. Era aproape enervantă siguranţa ei, şi din cauza asta nu era deloc îngrijorată.

De asemenea, era într-o dilemă de fiecare dată când se gândea la Amy. N-avea nicio idee ce să facă cu ea – dacă scăpau vii din asta şi avea posibilitatea să facă ceva. Ea se comporta ca şi cum mica lor aventură nu avea să se încheie când urmau să ajungă pe uscat, unde aveau să se sfârşească, de fapt, toate astea. Şi ar fi trebuit să se ţină din nou departe de ea, foarte departe, căci chiar dacă i-ar fi ajuns la saturaţie farmecele ei, ca să spunem aşa, tot n-ar fi reuşit să-şi ţină mâinile acasă când s-ar fi pus la încercare.

Dacă crezuse că fusese greu să-i reziste înainte, asta nu însemna nimic în comparaţie cu momentul prezent, când ştia sigur, din experienţă, cât de unic, de special fusese să facă dragoste cu ea. Şi nu era sigur nici măcar de ce a face dragoste cu Amy nu semăna cu nimic din experienţele lui anterioare.

Desigur, era unică ea însăşi. Nu nega că nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea. De fapt, ea era tot ce-şi putea dori un bărbat care voia o soţie. Dar Warren tot nu voia.

De asemenea, îl deranja faptul că nu ştia de ce îi fusese acordat tot acest timp cu ea. Într-o zi, pe când lua lecţiile pe care Warren încă insista să le solicite, în ciuda faptului că Taishi nu ştia nimic despre predare şi îl învăţa strict prin exemplu – care nu era cel mai simplu mod de a învăţa astfel de mişcări complicate –, îl întrebase pe Taishi de ce Zhang fusese de acord s-o lase pe Amy să stea cu el.

— Am zis la stăpânul meu că tu nu poţi să suferi pe donşoriciîîî, că tu ăl mai tare furios că ea a fost dusă alături, de unde poţi s-o auzi. Deci, a zis încuie aici cu tine.

Apoi, cu asprime:

— Ar ajuta, căpitane, dacă nu arăţiii aşa încântat de aranjament nou.

Warren nu s-ar fi aşteptat la un astfel de ajutor din

partea omuleţului şi îşi exprimase recunoştinţa sugerându-i lui Taishi:

— Dacă te saturi vreodată să lucrezi pentru tiranul ăla, vino să-ţi dau o slujbă.

*

— Îmbracă-te, zise Warren zgâlţâind-o pe Amy s-o trezească. Zhang a fost viclean şi a sosit noaptea. Îşi închipuie probabil că e cu atât mai uşor pentru el să plece de îndată ce obţine ce vrea, cu cât mai puţini îi observă prezenţa aici.

— Să înţeleg că am ajuns la Bridgeport? răspunse Amy somnoroasă.

— În sfârşit.

— Dar cum au găsit oraşul fără ajutorul tău? întrebă ea.

— Am uitat să pomenesc că au fost aici luna trecută?

Ea miji ochii la el.

— Mai mult ca sigur.

Warren ridică din umeri.

— Taishi a pomenit. Zhang a ştiut de ce port aparţin. Şi a ştiut despre linia Skylark. Asta a fost singura pistă pe care a avut-o ca să mă găsească, aşa că aici m-a căutat prima dată.

— Crezi că a mai rămas ceva din casa ta?

Tonul ei sec îi aduse lui un zâmbet pe buze.

— Adică după ce au jefuit-o? Oamenii lui sunt un pic mai meticuloşi de-atât, şi, desigur, vaza n-a fost acolo. Dar a aflat că am navigat spre Anglia. De-asta a venit acolo.

— Şi vaza unde e?

— I-am dat-o unui vechi prieten de familie, s-o păstreze în siguranţă.

Primind răspuns la majoritatea întrebărilor ei, Amy începu să se îmbrace. Mai avea o singură întrebare pe care

o considera destul de pertinentă.

— Ce plan ai?

— O mică piesă de teatru din partea ta, pentru început.

— Sună interesant.

— Sper să mai crezi la fel şi când o să auzi despre ce e vorba. Vreau să insişti să ţi se permită să mergi cu mine.

— Aş fi făcut-o oricum.

— Dar eu am de gând să insist să stai aici…

— Las-o naibii, Warren…

— Ascultă-mă doar! Zhang adoră să nu-mi facă pe plac. Este mai mult decât dispus să vadă că primesc tot ce nu vreau, aşa că o să creadă că nu te vreau lângă mine, că-mi stai în cale. Dar indiferent ce spun eu, tu trebuie să te lupţi din răsputeri să ţi se permită să mergi cu mine. Acum, grăbeşte-te. Mă îndoiesc că avem prea mult timp.

— N-ai spus ce se întâmplă dacă mica noastră piesă de teatru nu funcţionează.

— Dacă se ajunge la asta, va trebui să-ţi accept prezenţa în silă, dar nu cred că o să fie nevoie. Dacă Zhang rămâne consecvent regulii, o să insiste că trebuie să mă însoţeşti.

— Şi apoi?

— Apoi… încă nu ştiu.

Se aştepta ca ea să se supere în acel moment, dar Amy doar zâmbi şi zise:

— Nu-ţi face griji pentru asta. Îţi vine ţie vreo idee.

Avură la dispoziţie doar câteva minute înainte ca Taishi, cu o faţă destul de gravă măcar de data asta, să deschidă uşa. Chiar în spatele lui stătea Li Liang. Şi când ieşiră din cabină, descoperiră că Zhang binevoise să-şi părăsească adăpostul luxos ca să-i conducă. Desigur, presupunea, fără îndoială, că era ultima oară când îl vedea de Warren, şi voia să savureze personal răzbunarea pe care i-o plănuise.

— Sper că recuperarea vazei n-o să dureze mult, căpitane, nu? întrebă Li în numele lui Zhang.

— Depinde cât o să-mi ia să-l găsesc pe cel la care e. Mă duc singur sau cu escortă?

— O să fii însoţit, desigur. Americanii nu sunt de încredere.

— Şi voi, chinezii, sunteţi? Glumeşti, zise Warren cu un rânjet dispreţuitor.

Amy interveni în acel moment, înainte să fie întărâtaţi amândoi să-şi destăinuiască planurile. Cum Warren trebuia să conteze acum doar pe încredere, era păcat să admită că n-avea deloc.

— Ce-ar fi să ne vedem de drum, domnilor, şi să lăsăm jignirile pe altă dată?

Warren se întoarse spre ea.

— Să ne vedem de drum? Unde naiba crezi că te duci tu?

— Cu tine, desigur.

— Niciodată în viaţa ta, zise el şi se întoarse spre Liang. Destul, gata, am avut parte al naibii prea mult de compania ei enervantă. Dacă nu mi-aş pune-o în cap pe soră-mea, i-aş fi tăiat gâtul ăla sfrijit. Dar acum am ajuns la destinaţie şi nu vreau s-o mai suport, aşa că ţineţi-o naibii departe de mine.

Amy presupuse că el spusese toate astea pentru urechile lui Zhang, dar tot o duru să le audă.

— Vin cu tine, căpitane, altfel ţipătul pe care o să-l auzi o să facă autorităţile să vină în câteva momente, ca să facă investigaţii. Şi întâmplător ştiu că în oraşele mici ca ăsta sunt postaţi poliţiştii la docuri, ca şi pe celelalte corăbii din jurul nostru, deci nu cred că n-o să m-audă.

Zhang scuipă câteva cuvinte, şi în clipa următoare Li zise:

— Ea merge cu tine, căpitane. Trebuie să înţelegi că nu vrem să atragem atenţia asupra noastră.

Sigur că înţelegea, din moment ce planificaseră să lase doi morţi în urmă, iar corabia asta nu era tocmai echipată pentru război sau apărare. Chinezii nu aveau să fie în siguranţă până nu părăseau apele teritoriale americane.

Fără Amy, era posibil ca Warren să nu fi avut parte de atât de mulţi oameni trimişi împreună cu el, dar din pricina prezenţei ei, aveau şase escorte, inclusiv Li Liang şi două gărzi de corp personale de-ale lui Zhang. Warren nu se înşela gândindu-se că putea să se bată cu ei, cu toate lecţiile pe care le luase de la Taishi. De aceea fu mai bucuros ca niciodată în viaţa lui să vadă o corabie Skylark în dana de lângă ei, şi nu oricare. Era *Amphitrite,* corabia Georginei, iar situaţia tocmai lua o întorsătură favorabilă lui,

— Avem noroc, zise el pentru urechile lui Li, oprindu-se sub pasarela corăbiei surorii lui, ca să strige: Ahoi, *Amphitrite.*

Liang se duse lângă Warren şi întrebă:

— Prietenul tău e pe corabia aia?

— S-ar putea să fie, răspunse Warren evaziv, în timp ce aşteptă să apară matelotul de la cart.

Trecură câteva momente tensionate, timp în care Liang ar fi putut să-i facă nevăzuţi. Dar n-o făcu. Norocul îi surâdea nespus lui Warren. Chiar îl cunoştea pe cel care apăru în cele din urmă la balustradă.

— Tu eşti, căpitane Anderson?

— Chiar eu, domnule Cates.

— Auzisem că eşti în Anglia.

— M-a adus înapoi o schimbare de planuri. Ai observat corabia care tocmai a ancorat lângă voi?

— N-aveam cum s-o ratez, căpitane.

— Dacă nu mă întorc într-o oră şi nu vin la bord să mă alătur vouă, arunc-o în aer. Aşadar, uită-te la ceas, domnule Cates. Fix o oră.

Abia dacă se făcu o pauză înainte ca domnul Cates să

răspundă:

— Aye, aye, căpitane.

Dar în spatele lui Warren şuierară nişte ordine furioase, iar el se întoarse şi-l văzu pe unul dintre oamenii lui Zhang alergând spre corabia lor ca să-şi avertizeze stăpânul.

— Cheamă-l înapoi, Li, zise Warren, altfel schimb ordinul chiar acum.

După un alt şuierat furios, omul veni alergând înapoi. Warren îi zâmbi lui Li.

— Doar mă asiguram, înţelegi. O să primeşti blestemata de vază, dar n-ai să te atingi de mine şi de fată.

— Şi ce garanţie avem că n-o să dai din nou ordinul, odată ce sunteţi în siguranţă la bordul corăbiei? vru Li să ştie.

— Îţi dau cuvântul meu.

— Inacceptabil.

— Dar e tot ce ai.

Lui Amy îi venea să-l pocnească pe Warren. Nu le dădea de ales, trebuia să facă ceva extrem.

Îi zise lui Li:

— Întâmplarea face să ştiu că mândria i-a fost rănită de toată încercarea asta grea, şi n-are de gând să se ştie, mai ales în oraşul lui natal, că a fost forţat să vină aici împotriva voinţei lui, ceea ce cu siguranţă se va afla dacă va trebui să explice de ce a împânzit portul cu cadavre şi resturi de corabie. O să vă lase să plecaţi cu vaza, domnul Liang, puteţi conta pe asta. Acum, mergem?

Warren îi aruncă o privire dezgustată că-i năruise propria răzbunare, oricât de puţin ar fi durat aceasta. Dar Li fu convins de vorbele ei şi făcu semn că ar trebui să plece.

Acum sincronizarea era totul, şi din moment ce erau mai puţin de douăzeci de minute până acasă la Ian MacDonell în linie directă, Warren îi duse într-acolo indirect, printr-un labirint de străzi laterale şi alei dosite. Asta pentru

a câştiga zece minute, rămânându-le doar treizeci ca să revină la doc. Avea să le fie greu acum să găsească drumul înapoi fără el, mai ales dacă Li se gândea să încerce o mişcare necugetată şi să plece cu corabia înainte de expirarea orei stabilite.

Casa lui Mac nu era atât de departe de-a lui Warren. Dacă Amy n-ar fi fost cu el, ar fi putut să încerce câteva trucuri ca să scape de escortă îndeajuns cât să-l arunce pe Zhang în aer. Era, cu siguranţă, un gând care merita savurat, având în vedere planurile pe care le avea Zhang pentru el. Dar Warren nu i-ar fi riscat în felul acesta viaţa lui Amy.

Întâmplarea făcu să fie nevoie de încă cinci minute ca să bată în uşa din faţă a lui Mac, înainte ca scoţianul să se ridice din pat să răspundă.

— Ai habar, hăi, cât îi ceasul? fură primele cuvinte de nemulţumire care-i ieşiră din gură, până să observe cine îi deranja somnul.

— Ştim, Mac.

— Eşti chiar tu, hăi, Warren?

— Da, şi am să-ţi explic mai târziu. Acum suntem un pic în grabă, aşa că ai putea să-mi aduci vaza Tang?

Mac se uită la Amy, care stătea lângă el, apoi la chinezii din spatele lui.

— Întâmplarea face că am pus-o la bancă. M-am gândit că ar fi mai sigur acolo.

Warren zâmbi.

— Întâmplarea face că mă temeam că aşa s-ar putea să fi făcut… dar văd acum că n-ai făcut-o. E-n regulă, Mac. Adu-mi-o.

— Eşti sigur, hăi, că voieşti să fac asta, puştiule?

— Da. Blestemăţia a adus mai multe probleme decât merită. O trimit înapoi proprietarului de drept. Şi ai grijă cu timpul, Mac. Grăbeşte-te.

Mac dădu din cap şi se îndepărtă în hol.

Ei aşteptară în foaier. Uşile din jurul acestuia erau toate închise. Mac lăsase doar o lumânare aprinsă, suficient ca să vadă că Li trecea prin nişte stări de indecizie.

Nu se terminase încă, îşi dădu seama Warren. Li dăduse ordine precise pentru două execuţii, iar chinezii erau fanatici în îndeplinirea ordinelor. Încerca frenetic să găsească o modalitate de-a o face, totuşi, şi să-şi salveze stăpânul de la moarte.

— Nu se poate, remarcă Warren firesc, atrăgând privirea furioasă a chinezului. N-ai mai făcut-o niciodată. Chiar crezi că Zhang vrea să moară pentru un pic de răzbunare… când importantă aici e vaza?

Li nu răspunse, şi în acel moment Mac se întoarse cu vaza. Li întinse mâna după ea, dar scoţianul o ţinu sus, deloc la îndemâna lui, până când putu să i-o predea lui Warren.

Amy se apropie, ca să se uite mai bine la antichitatea care-i pricinuise călătoria peste mare, pe care nu putea s-o regrete în acel moment, în ciuda tensiunii pe care o simţea în încăpere şi a certitudinii că ea şi Warren nu depăşiseră încă acea dilemă. Această piesă veche de porţelan era, însă, o operă rafinată de artă. Atât de delicată, că era aproape translucidă, cu o scenă orientală în detaliu, fin lucrată în aur pe alb. Pesemne că valora o avere, dar acum valora vieţile lor.

Warren se gândea la acelaşi lucru, şi îşi aminti dintr-odată ce făcuse Georgina cu acea vază când se întorsese din Anglia. O ţinu în mâini, întorcând-o încet pe toate feţele. Şi apoi se uită la Liang şi zise cu seriozitate totală:

— Ar fi păcat s-o scap brusc, nu?

Chinezul se albi complet la faţă.

— Ai muri pe loc, promise el.

— Ăsta era planul oricum, nu-i aşa? răspunse Warren, iar apoi fără să se uite la ea, zise: Amy, du-te în odaia de-acolo, din spatele lui Mac, şi încuie-te înăuntru. Du-te!

Şi către Liang, care încercă s-o oprească:

— Las-o pe ea. Ea n-a făcut niciodată parte din povestea asta, cu excepţia faptului că sora mea ţine destul de mult la ea. Capeţi vaza, dar ne întoarcem la docuri fără fată.

Ceea ce şi făcură. Şi Amy, care se închise într-o debara fără încuietoare la uşă şi în care nu era nimic cu care să se baricadeze – era sigură că Warren ştiuse că aşa avea să se întâmple, că fusese doar o cacealma ca s-o dea la o parte din drum –, era furioasă că sărise să-i îndeplinească ordinul fără să se gândească înainte.

Mac deschise uşa în spatele ei.

— Poţi să ieşi acum, copilă.

— Chiar aveam de gând să fac asta, răspunse Amy. Şi nu mai sta acolo, omule. Pune mâna pe-o armă, pe mai multe dacă ai. Trebuie să ne întoarcem la docuri, ca să ne asigurăm că nu încearcă nimic în ultimul moment.

— Lui Warren n-o să-i placă asta, mă gândesc, zise Mac cu îndoială.

— Şi eu mă gândesc că nu-mi pasă ce-are să-i placă în momentul ăsta. Să mă bage într-o debara, zău aşa, adăugă ea bombănind, apoi: Ce mai aştepţi? Hai să mergem!

Capitolul 38

Întâmplător, Amy şi Mac ajunseră prea târziu ca să mai fie de vreun ajutor, dar nu era nevoie de vreunul. Sosiră la *Amphitrite* tocmai la timp ca să-l vadă pe Warren părăsind vasul.

Corabia portugheză nu pierduse niciun moment ca să plece, deja o înghiţise întunericul dincolo de luminile portului.

Amy nu era deloc dezamăgită că nu fusese necesar

ajutorul ei. Se aruncă direct în braţele lui Warren, ca să-i împărtăşească uşurarea că se sfârşise. Nu observă că el nu-i răspunse la îmbrăţişare.

Warren îl întrebă pe Mac peste capului ei:

— Ce-i cu ea aici?

— Ţi-aş spune că-i autoritară ca soră-ta, fu răspunsul posac al lui Mac.

Amy se retrase din braţele lui Warren, uitându-se indignată la scoţianul cel roşcovan.

— Cu siguranţă nu sunt, şi dacă sunt ce? Poate avea nevoie de ajutorul nostru, şi dacă avea, cum l-ar fi primit dacă nu eram aici să i-l dăm? Spune-mi, de ce taci?

— Lasă, Mac, oftă Warren. Crede-mă, nu vrei să încerci să înţelegi asta.

Şi lui Amy îi zise:

— Hai să te băgăm în pat. S-a sfârşit. Mâine o să găsim o corabie să te ducă acasă.

Ea se înmuie numai fiindcă el pomenise de „pat” şi fiindcă pornea de la ipoteza că avea să continue să-l împartă cu el. În privinţa găsirii unei corăbii a doua zi, urma să-l facă să se răzgândească destul de repede. Ar fi vrut să vadă ceva din oraşul lui natal, înainte să se întoarcă în Anglia.

În timp ce îşi potrivea pasul cu el, întrebă:

— Aşadar, ce s-a-ntâmplat? Ţi-a crezut Li cacealmaua cu aruncatul în aer?

— N-a fost nicio cacealma, Amy.

— A, zise ea oarecum surprinsă.

— Şi, din moment ce aveam vaza, n-aveau de gând să rişte încercând să mi-o ia, continuă Warren. Ne-am întors aici şi doar l-am întrebat pe domnul Cates dacă tunurile au fost încărcate şi sunt pregătite. Când el a răspuns afirmativ, i-am aruncat vaza lui Liang.

— I-ai aruncat-o? zise ea uimită. Nu te cred.

— Să dea naiba dacă n-am făcut-o, iar expresia lui

înainte s-o prindă aproape a făcut să merite toată povestea asta.

— Mă gândesc la alte câteva chestii care au făcut să merite.

— Nu începe, fu tot ce zise el.

Apoi mări pasul, aşa că ei îi fu greu să continue orice conversaţie în timp ce încerca să ţină ritmul cu el. Nimic nou pentru ea. Se miră, totuşi, de starea lui de spirit. O puse pe seama urmărilor confruntării şi a faptului că el nu se alesese cu nimic din situaţia respectivă, pierzând, de fapt, o antichitate nepreţuită. Se alesese cu ea, dar nu credea că el punea asta la socoteală, mai ales că o avusese deja la dispoziţia lui.

Acasă la el o prezentă foarte scurt menajerei lui, care trebui trezită din pat ca s-o ajute pe Amy să se instaleze. Fu condusă în vechea odaie a Georginei şi i se dădu o cămaşă de noapte a acesteia. Erau acolo nişte rochii vechi, pe care ar fi putut să le încerce a doua zi dimineaţă.

Când fu întrebată dacă vrea ceva de mâncare înainte de culcare, Amy răspunse că orice, cât timp nu era orez. Nu se deranjă să dea explicaţii, mai ales că i se pregătise o baie fierbinte şi tot ce avea în gând era să intre în ea.

Dar odată pregătită de culcare, nu era deloc gata să se bage în pat, cel puţin nu singură. Îl aşteptă pe Warren să i se alăture, şi avu foarte de mult de aşteptat, fiindcă el n-avea intenţia să facă asta. Când îşi dădu seama de asta în cele din urmă, Amy reuşi să găsească nişte scuze pentru absenţa lui, dar niciuna nu rămase în picioare până la final, aşa că plecă în căutarea lui. Al treilea dormitor în care verifică se dovedi a fi al lui.

Totuşi, el nu era în pat încă. Stătea pe un scaun, ţinând în braţele încrucişate o sticlă de whisky, holbându-se la un şemineu fără foc. N-o auzi intrând, şi ea ezită să atragă atenţia asupra sa, fiindcă îşi dădu seama că el nu voia, de fapt, să vină la ea în seara respectivă. Nu ştia ce să

creadă despre asta, dar, cu siguranţă, nu credea că era ceva definitiv. Asta nu-i trecuse niciodată prin minte.

În cele din urmă zise:

— Warren?

Era hotărâtă să afle ce greşise.

El abia întoarse capul s-o localizeze.

— Ce faci aici?

— Te căutam.

— Păi, acum, că m-ai găsit, du-te înapoi în pat. S-a terminat, Amy.

— Neplăcerile, da, sigur, dar noi nu.

— Ba da.

— Nu poţi să vorbeşti serios.

El sări de pe scaun s-o înfrunte. Nu se legăna pe picioare. Sticla nu era prea goală. Fusese prea ocupat cu gândurile negre care-l năpădiseră ca să bea.

— La naiba! mai că strigă acum. Când ai de gând să pui capăt speranţei pentru ceva care n-o să se întâmple?

Amy se crispă la atacul brusc.

— Dacă te referi la căsătorie, pot să trăiesc fără asta, dacă tu poţi.

— Sigur că poţi, mârâi el. Şi poate şi blestemata ta de familie.

Avea dreptate, desigur. N-avea să reuşească niciodată să trăiască în păcat cu el.

— Atunci continuăm ca amanţi, sugeră ea, deşi în acel moment era destul de greu să se mulţumească cu asta. Nu va trebui să ştie nimeni.

— Ascultă măcar o dată, Amy, zise el rar, cu precizie. M-am săturat de tine rău de tot. Nu-mi mai trebuie ce ai tu de oferit.

Era crud în mod deliberat, aşa cum fusese de multe ori înainte. Doar că de data asta ea se înfurie şi se răzbună amintindu-şi ce-i spusese Jeremy odată.

— Chiar aşa? zise ea ieşind din rochia pe care o purta

şi lăsând-o să alunece pe podea.

Îl auzi cu satisfacţie trăgându-şi brusc respiraţia.

— Atunci aruncă o ultima privire, Warren Anderson, ca să-ţi aminteşti exact la ce renunţi.

Era, desigur, complet goală. Şi asta îi înfrânse voinţa. Făcu un pas spre ea, se poticni, de fapt, şi căzu în genunchi în faţa ei. Îi îmbrăţişă şoldurile, presându-şi obrazul de pântecul ei. Geamătul lui era sincer.

Amy uită repede de răzbunare. Warren uită repede de deciziile lui. Rămase doar focul care izbucnea de fiecare dată când se atingeau. Regretele aveau să fie cernute a doua zi.

Amândoi urmau să le aibă, deşi, din păcate, nu pentru motivele pentru care s-ar fi aşteptat.

Capitolul 39

— Se pare că am ajuns prea târziu, constată Connie.

— Păi, nu te uita la mine, zise Anthony. Nu sunt eu cel care ne-a băgat în furtuna aia care ne-a aruncat până la jumătatea drumului spre Groenlanda. Fratele meu drag are onoarea asta.

— Asta le întrece pe toate, maimuţoiule. Fratele tău drag e pe cale să facă măcel.

Asta nu era chiar adevărat, dar pe-aproape.

James stătea de cealaltă parte a patului, privind în jos, la cuplul adormit, şi şi-ar fi dorit nespus ca furtuna să nu fi intervenit între el şi prada lui.

Avusese nevoie de două săptămâni pline ca să reducă din nou diferenţa, dar tot fusese cu vreo opt ore în urma lor, de aceea corabia lui nu andocase până în acea dimineaţă, motiv pentru care nu era nici urmă de cealaltă corabie. Nu mai rămăsese nimic din planurile lui de a-i

încolţi pe ticăloşii vicleni.

Nu luase în calcul că *Nereus* ar fi ajuns primul. Presupusese corect că Warren reuşise să se ocupe cu succes de chinezi şi că acum putea fi găsit acasă. Cei doi fraţi şi Connie plecaseră într-acolo imediat, incapabili să-şi alunge grijile până nu erau siguri că Amy era bine. Menajera familiei Anderson îi asigurase de asta, şi le spusese că cei doi, căpitanul şi oaspetele lui, încă dormeau.

Ea plecă să le aducă micul dejun. Ei se duseră direct la etaj, ca să găsească perechea lipsă. Nu se aşteptaseră să-i găsească împreună.

Acum, James stătea lângă ei, furibund, dar conştient că nu putea să-l ucidă pe bărbatul care furase inocenţa lui Amy, de vreme ce el însuşi făcuse la fel cu Georgina, propria soră a lui Warren, şi o lăsase însărcinată. Îl înfuria mai mult decât putea să rabde că asta îl lega de mâini. Acum nesuferitul trebuia să fie bine-venit în familie, şi nu doar ca un cumnat, care putea să fie cu greu tolerat şi ignorat, dacă se ajungea la asta, ci ca nepot prin alianţă al lui James. Nepotul lui! Un blestemat de iad veşnic.

— Cred că am putea să fim generoşi şi să presupunem că s-au căsătorit, zise Anthony, însă sugestia îi atrase două priviri fulgerătoare, dezgustate. Păi, nu e chiar exagerat.

Connie se trase înapoi, ca să nu fie în drum înainte să spună:

— De ce nu-l întrebi?

— N-ai grijă, aşa o să fac.

Iar ghiontul pe care i-l dădu lui Warren nu fu blând. Fiind cel mai aproape de el, Anthony se aplecă şi-i trase nonşalant un dos de palmă, ca să-l atenţioneze. O făcu destul de repede. Şi astfel abordat, Warren se trezi lovind cu pumnii în stânga şi în dreapta.

Anthony se dăduse deja la o parte din calea primejdiei, dar pe el îl văzu Warren mai întâi.

— De unde naiba ai apărut?

— Am o întrebare mai bună pentru tine, bătrâne, răspunse Anthony. V-aţi căsătorit?

— Ce dracu' întrebare e asta?

— Una pertinentă în clipa de faţă. A, văd că-ţi aminteşti acum că nu dormi singur. Deci?

— Nu m-am însurat cu ea, izbucni Warren.

Anthony plescăi dezaprobator din limbă.

— Ar fi trebuit să minţi, yankeule, sau cel puţin să fi adăugat „încă" la declaraţia asta. Al naibii de prost mai eşti dacă nu-ţi dai seama de asta.

— Cine a zis că e deştept?

Warren se răsuci să se uite la Connie, care stătea la picioarele patului, apoi la cumnatul lui, pe care tocmai îl auzise.

— Doamne, Dumnezeule! şuieră căzând înapoi pe pernă. Spune-mi că visez.

Răspunse Amy, al cărei umăr fusese înghiontit de Warren îndeajuns ca s-o trezească în cele din urmă.

— Ce…

— Avem companie, zise Warren scurt, cu o voce plină de dezgust.

— E, avem pe nai…

Dar se opri, zărindu-l lângă pat pe unchiul ei, Tony, şi, cu ochii mari, încheie într-o notă îngrozită:

— … ba.

— Mă bucur să văd că eşti bine, drăguţă, zise Anthony, apoi adăugă: Cel puţin în cea mai mare parte.

Amy gemu şi-şi îngropă faţa în umărul lui Warren. Dar coşmarul luă amploare.

— Nu-i nevoie de asta, fată dragă, zise James în spatelui ei. Ştim cine e de vină aici.

— E un vis, îl asigură ea pe Warren. O să dispară de îndată ce ne trezim.

Warren doar oftă.

— Măcar de data asta aş vrea să nu te amăgeşti, Amy.

— O, ce drăguţ.

Se aplecă să se uite la el.

— Este pur şi simplu splendid. Şi să nu crezi că nu-mi amintesc că ai încercat să mă alungi aseară. S-a terminat, nu? Cine pe cine amăgeşte?

— Îşi asumă vina destul de bine, nu? remarcă Anthony.

— Cumva îmi aminteşte de Regan şi de înclinaţia ei pentru manipulare în absolut orice situaţie, observă Connie.

— Şi, din păcate, au acelaşi gust mizerabil la bărbaţi, concluzionă James.

— Foarte amuzant, domnilor, zise Warren. Dar, de dragul doamnei, de ce nu ieşiţi dracului de-aici ca să putem să ne îmbrăcăm înainte să continuăm asta?

— N-ai de gând să sari pe fereastră, nu? replică Anthony primul.

— De la etajul al doilea? contră Warren. N-am chef să-mi frâng gâtul, mulţumesc.

— Asta-i amuzant, yankeule, chicoti Anthony. Gâtul să-ţi fie cea mai mică grijă în clipa asta.

— Ajunge, Tony, zise James.

Şi către Warren, cu înţeles clar:

— Din câte îmi amintesc, biroul e odaia preferată pentru astfel de discuţii. Nu pierde timpul.

Warren sări din pat în secunda în care se închise uşa şi începu să-şi caute hainele. Amy se ridică mai lent, ţinând cearşaful în faţa sânilor. Roşeaţa nu-i părăsise încă obraji. Şi nu credea că avea să-i părăsească vreodată.

N-ar fi putut să fie mai umilită de-atât decât dacă o găseau părinţii ei. Să vorbească despre cum să seducă un bărbat era una, să fie surprinsă în fapt, cu totul altceva. Nu voia să mai dea niciodată ochii cu unchii ei. N-avea de ales.

— Dacă n-aş şti prea bine, aş crede că ai plănuit asta,

zise Warren îmbrăcându-şi haina.

Amy înmărmuri la auzul intonaţiei pline de amărăciune. Nu putea să suporte acum unul dintre atacurile lui, chiar nu putea.

— Nu te-am forţat să faci dragoste cu mine noaptea trecută, punctă ea.

— Zău?

Acuzaţia era reală, dar, mai mult, o făcu să se vadă pe sine cu ochii lui. Avea perfectă dreptate.

Îşi amintise ce-i spusese Jeremy şi folosise asta împotriva lui Warren. De altfel, de la bun început fusese cu totul concentrată pe sine însăşi în campania de a-l câştiga, neluând niciodată în considerare sentimentele lui prezente, ci doar pe acelea de care era sigură că el urma să le aibă mai târziu. Dar să fie sigură nu era o dovadă, oricât de puternice îi erau instinctele în privinţa aceasta. Fusese nedreaptă.

Ridică privirea, ca să-şi exprime regretul, că n-avea să-l mai manipuleze, dar el deja ieşea din odaie.

— Aşadar, aici te-au pedepsit? îi zise Anthony fratelui său când intrară în biroul mare de la parter. Păi, a fost, cu siguranţă, destul spaţiu pentru asta.

— Tacă-ţi gura, Tony!

Dar Anthony nu fusese niciodată omul care să asculte un sfat dacă nu-i convenea. În aceeaşi ordine de idei, zise:

— Trebuie să-mi arăţi şi pivniţa scârboasă cât suntem aici, ca într-o zi să pot să-i spun lui Jack totul despre astea. Sunt sigur că o să fie fascinată să audă cum unchiu' aproape l-a spânzurat pe tata.

James făcu un pas în faţă. Connie sări între ei. Iar Warren intră, întrebând:

— N-aţi putut să mă aşteptaţi?

Cei doi fraţi se îndepărtară brusc unul de altul. Connie îşi îndreptă haina şi zise agreabil:

— Bună sincronizare, yankeule. Erau gata să uite că

pe tine le-ar plăcea să te sugrume.

— Deci, cine vrea să aibă plăcerea? întrebă Warren trecându-şi privirea de la unul la altul.

— Eu nu, bătrâne, răspunse Anthony. Am trecut şi eu prin asta, habar n-ai tu, deşi n-am avut rudele prin alianţă cu ochii pe mine. N-avea deloc rude, din fericire. A trebuit să fac singur pe onorabilul.

Warren se întoarse spre James.

— Tu ai de gând să faci pe ipocritul, atunci?

Trecu o clipă înainte ca James să răspundă:

— Nu. Cât timp aţi stabilit lucrurile, îmi ţin mâinile departe de tine. Şi date fiind condiţiile, prins asupra faptului, cum s-ar spune, n-ai nici de-al naibii de ales, nu?

Warren era conştient de asta, de aceea era aşa de furios pe el însuşi. Una era să se bucure de farmecele lui Amy, dacă familia ei nu afla, dar era cu totul altceva acum, că ei ştiau despre asta.

— Am să mă însor cu ea, scrâşni el. Dar al naibii să fiu dacă o să trăiesc cu ea şi al naibii să fiu dacă o să mai accept vreun amestec din partea voastră, ticăloşilor.

— Ei, Doamne, omule, nu trebuie să fii aşa de curtenitor, zise Anthony. Am stabilit doar partea cu căsătoria.

— Vrei să te însori cu mine?

Warren se întoarse şi o văzu pe Amy stând în pragul uşii. Nu făcuse decât să-şi pună pe ea rochia, în mare dezordine. Era desculţă. Degetele lui contribuiseră la dezordinea splendidei coame de păr negru. Şi îi lipsea efervescenţa care o caracteriza atât de mult.

El era prea furios ca să observe gheara care îi strânsese pieptul, prea furios să vadă că ea era pregătită pentru răspunsul lui.

— Ştii deja răspunsul. N-am zis niciodată altfel, nu?

Poate că Amy fusese pregătită pentru răspunsul acesta, dar, de fapt, auzindu-l după tot ce împărtăşiseră

recent… după noaptea precedentă… Durerea fu aproape insuportabilă, invadându-i pieptul şi gâtul. Dar el stătea acolo, furios şi încăpăţânat ca întotdeauna, şi ea ar fi preferat să moară decât să bage el de seamă cât de mult o rănise acum.

— Atunci s-a stabilit, zise ea simplu.

— Nici vorbă, fată dragă, îi zise James. Nu contează ce vrea el.

— Ba contează, bineînţeles. N-o să mă mărit cu el.

Neîncrezător, James întrebă:

— Ştii ce are să spună taică-tu despre asta?

Dar Amy doar răspunse:

— Nu mă mărit cu el până nu mă cere.

— E prea încăpăţânat, drăguţă, zise Anthony, atrăgându-i atenţia spre el.

Şi James adăugă:

— Să dea naiba dacă n-o să te ceară, Amy. Garantez.

— Nu intră în discuţie felul ăsta de-a mă cere. N-ar vorbi serios, şi eu vreau să ştiu că vorbeşte serios. Ţi-am mai spus, unchiule James, că nu-l vreau dacă vine la altar cu forţa. Cu asta, am încheiat discuţia. Aş vrea să mă duc acasă cât mai curând posibil, dacă unul dintre voi poate să aranjeze asta.

Nu se mai uită la Warren. Plecă pur şi simplu, la fel de liniştită cum apăruse. Dar exasperarea pe care o lăsă în urmă fu reală pentru cel puţin două persoane din încăpere.

— Drăcia dracului, mârâi James.

— Păi, asta te scapă din cârlig, yankeule.

Asta veni de la Anthony, cu o doză completă de dezgust.

— Dar asta înseamnă şi că o să te ţii naibii departe de ea, altfel şterg pe jos cu tine cu mâna mea.

Warren nu fu deloc îngrijorat de ameninţare, căci nu avea intenţia să se mai apropie vreodată de Amy.

Dar nu era sigur dacă ceea ce simţea acum era

uşurare, şi dacă nu, ce naiba îi sfredelea măruntaiele şi-l făcea să-şi dorească să fugă după ea? Nu că avea să capituleze în faţa acestei emoţii de nedescris.

Se întoarse spre James şi puse întrebarea care îi stăruia în minte:

— În orice caz, cum aţi ajuns aici atât de repede?

— Cu corabia ta.

În mod normal, Warren ar fi explodat auzind aşa ceva, dar din fericire, fu încântat să-şi aibă chiar în acel moment corabia la dispoziţie. Urma să se mute imediat în cabina de acolo.

— Mă scuzaţi, atunci, domnilor. Simţiţi-vă bine în casa mea. Eu mă duc pe *Nereus,* să văd ce-a mai rămas din ea.

Era o înţepătură care ţinti direct în inima experienţei de marinar a lui James. James spuse drept răzbunare:

— Nu măre lucru.

Warren nu muşcă momeala.

— O să înţelegi, în aceste condiţii, de ce n-o să mă ofer să vă duc înapoi în Anglia.

— De parcă noi v-am pune pe tine şi pe Amy pe altă corabie împreună, mormăi Anthony.

Warren nu muşcă nici de data aceasta momeala.

— Atunci poate n-o să ne mai vedem unii cu alţii.

Aşa sperau cu toţii.

Capitolul 40

Fraţii lui Warren plecaseră înapoi în Anglia la începutul săptămânii, împreună cu noul administrator. Dacă pleca neîntârziat, avea o şansă să-i întâlnească pe mare şi să evite astfel să revină în Anglia pentru explicaţii.

Nu plecă imediat. Află ce alte corăbii era posibil să plece spre acea parte a lumii. Una era programată să plece

în trei zile. Se aştepta ca Amy să fie la bordul acesteia. Şi, cât timp ea şi unchii ei plecau atât de curând, întoarcerea lui la Londra chiar nu mai avea niciun rost. Puteau să le explice ei fraţilor lui. Noul administrator avea să fie instalat în biroul Skylark. El n-avea nimic altceva de făcut la Londra – în afară de a fi din nou prea aproape de Amy pentru liniştea minţii lui.

Ultimul argument îl convinse să evite Anglia cu totul timp de câţiva ani, mai ales că trecuse deja prin momente grele stând departe de casă cât timp fusese Amy acolo. Continua să aibă acea senzaţie care nu-i dădea pace că n-ar fi trebuit să lase lucrurile să se termine în acel mod, că ar fi trebuit să-şi ia răgazul necesar să-i explice ei, în particular, de ce rămânea ferm în decizia de a nu se însura cu ea, că nu ea era de vină, ci el avea de obiectat faţă de căsătorie în sine. Desigur, ea probabil ştia asta, din moment ce ştia atât de multe despre trecutul lui, inclusiv povestea cu Marianne, dar n-ar fi stricat să reitereze de ce n-o cerea de nevastă.

Şi nu putea să-şi scoată din cap ultima ei imagine, cu acel amestec de durere, înfrângere şi încăpăţânare care-i schimbase înfăţişarea, făcând-o să arate mai mare de cei optsprezece ani, făcându-l pe el să vrea s-o consoleze. Îi venise în ajutor, refuzând să-l aibă altfel decât în condiţiile ei. Îi era recunoscător pentru asta – sau ar fi trebuit să-i fie. Dar adevărul era că ea refuzase să-l aibă.

Dumnezeule, doar n-avea de gând să lase şi asta să-l necăjească, nu-i aşa?

*

Warren se cufundă în muncă şi întâlniri cu prietenii vechi. În ziua în care Amy plecă, bău şi-şi petrecu a doua zi în pat, dorindu-şi să n-o fi făcut. Apoi îşi văzu de viaţă. Se mută înapoi în casă, dar nu în dormitorul lui, ale cărui

amintiri ameţitoare erau prea puternice ca să le suporte. Îşi programă o călătorie în Indiile de Vest, care avea să dureze mai multe luni, cumpără marfă şi-şi petrecu ultima lui seară în oraş cu Mac, iar acesta se abţinu, înţelept, să aducă în discuţie vreun Malory.

În dimineaţa plecării, se duse la docuri să se bucure de vremea de vară târzie, dar în actuala stare de spirit nu găsi nicio plăcere în asta. Trecuseră cinci zile de când Amy plecase din oraş şi era mai uşor să nu se mai gândească la ea – asta nu era adevărat. Nu se putea abţine să nu se gândească la ea. Dar urma să fie mai uşor. Trebuia, fiindcă amintirile deveneau, de fapt, dureroase.

Întâmplător, plimbarea prin oraş nu fu lipsită de evenimente. Cotind pe un drum care ducea la docuri, Warren o văzu pe Marianne, şi toată vechea amărăciune îl cuprinse până ce aproape se sufocă. Îmbrăcată în galben radios până la umbrelă, după ultima modă, părea cu fiecare centimetru soţia unui om bogat, însă el auzise de divorţul ei. Nu avea o părere clară în legătură cu asta, dacă avea una, fiindcă nu-şi omorâse timpul cu asemenea gânduri.

Ar fi trebuit să treacă pe lângă ea ca să ajungă la docuri. Să dea naiba dacă nu. Se întoarse să traverseze strada, dar ea îl văzuse. Înţepeni când îl strigă, dar nu mai făcu un pas. O aşteptă să se apropie, făcând-o să vină la el. Odinioară, i-ar fi îndeplinit şi cea mai mică dorinţă. Acum abia suferea s-o vadă, deşi cu părul blond şi ochii albaştri-deschis încă era la fel de frumoasă ca întotdeauna.

— Ce mai faci, Warren?

— N-am chef de conversaţii inutile, răspunse el tăios. Aşa că, te rog să mă scuzi…

— Tot amărât? Speram că nu.

— De ce? rânji el. Te-ai gândit s-o iei de unde ai rămas?

— Nu. Am primit ce-am vrut, independenţa de orice bărbat. N-aş da asta pentru nimic în lume.

— Atunci despre ce vorbim?

Îi oferi un zâmbet care el îşi aminti că denota răbdare. Uitase asta despre ea, uitase de răbdarea ei fără limite, că nimic nu o putea scoate din sărite. Acum, gândindu-se la asta, considera că era mai mult o lipsă de emoţie din partea ei, atât de diferită de răbdarea lui Amy, sau mai degrabă toleranţa ei, fiindcă Amy numai răbdătoare nu era.

— Aproape am ajuns la tine acasă, să ştii, când am auzit te-ai întors, îi zise ea. Dar n-am avut destul curaj. Aşa că, mă bucur că am dat de tine, fiindcă vreau să-ţi spun că-mi pare rău pentru pentru greşeala personală din aranjamentul lui Steven. N-am putut să-ţi spun înainte, dar acum, că am divorţat, pot.

— Şi eu ar trebui să cred asta?

— E-n regulă dacă nu crezi. Vreau doar să-mi descarc conştiinţa. Nu că aş fi schimbat ceva, dar nu m-am simţit niciodată bine făcând asta.

— Ce, Marianne? Ce naiba vrei să spui?

— Steven a stabilit totul… tu, eu. Totul a fost un plan bine gândit, conceput de el chiar dinainte ca tu şi cu mine să ne întâlnim. Şi tu ai căzut în asta. Erai tânăr şi naiv, şi planul era simplu. Să te fac să te îndrăgosteşti de mine, apoi să te las cu buza umflată în faţa celui mai mare rival al tău. Iar copilul a făcut parte din înţelegere. La fel şi divorţul, de altfel. Cum am spus, el a pus totul la cale dinainte. Nu-i trebuia decât o femeie ca să-l ducă la bun sfârşit, şi m-a găsit pe mine, fiindcă ce oferea în schimb era prea bun pentru mine ca să refuz. Să fiu bogată şi independentă, fără să fie nevoie să satisfac orice bărbat. Cu asta m-a ademenit. De-asta am făcut-o.

Warren era prea sceptic pe moment ca să se înfurie.

— Copilul a făcut parte din asta?

— Da. Ce avea de gând Steven să spună dacă ai fi încercat să revendici copilul era în cea mai mare parte adevărat. Mă culcasem cu el. El insistase, nu fiindcă m-ar fi

plăcut sau ceva de genul ăsta, ci ca să se asigure că o să rezulte un copil. Vezi tu, nu-i păsa cine e tatăl copilului, cât timp tu credeai asta.

— Al cui a fost copilul?

Ea ridică din umeri cu indiferenţă.

— Sincer, nu ştiu. N-aveam de gând să-l ţin… şi asta a fost parte din înţelegere… aşa că am încercat să nu mă prea ataşez de el.

— Steven l-a omorât?

Warren o surprinse.

— Aşa ai crezut? Nu. Asta este partea ciudată. L-a iubit, de fapt, pe băiat. A fost de-a dreptul dat peste cap când a avut loc accidentul.

— Pun pariu că a fost.

Ea se încruntă.

— L-ai lăsat să câştige, nu? Ai permis ca totul să se întâmple conform planurilor lui.

— Nu văd cum aş fi avut de-ales, nerod credul cum eram.

— Vorbesc serios acum. Crezi că nu văd cât de amărât eşti încă? De ce nu laşi pur şi simplu totul în spate şi nu uiţi de asta? Ştii că singurul motiv pentru care am rămas căsătoriţi atâta timp a fost bănuiala lui că încă mă iubeşti? Înţelegerea era să am divorţul după doar câţiva ani, dar nu m-a lăsat câtă vreme a crezut că îţi mai stoarce câteva picături de sânge cu căsnicia noastră. Singurul motiv pentru care m-a lăsat în cele din urmă a fost că n-ai mai fost prin preajmă destul de des ca el să-şi desfete privirea.

— Deci, te-ai pricopsit cu el mai mult decât te gândiseşi. Crezi că-mi pasă?

— S-ar putea să-ţi placă ştiind că n-am ţinut niciodată la el, iar el a simţit acelaşi lucru faţă de mine în toţi anii ăştia.

— Aşadar, există dreptate la urma urmelor?

— S-ar putea să-ţi placă şi să ştii că s-a plictisit de ultimul aranjament, că începuse să caute unul nou.

— Tu crezi, practic, că aş face aceeaşi greşeală de două ori?

— Nu, m-am gândit că ar trebui să ştii că nu s-a sfârşit din punctul lui de vedere. Chiar te urăşte, înţelegi. Mă tot întrebam dacă e zdravăn la cap când intra în furiile astea legate de dispreţul şi ochii învineţiţi din copilărie, lucruri minore care n-ar trebui să însemne nimic. Dar se înfuria în legătură cu modul în care aceste incidente din copilărie l-au făcut de ruşine înaintea tatălui său şi cu modul în care acesta îl ridiculizase şi-l umilise, fiindcă pierduse acele bătăi cu tine. Îşi ura şi tatăl, dar n-a recunoscut niciodată… l-a confundat cu tine, cred. Tu erai mai uşor de urât. Nu trebuia să se simtă vinovat pentru asta.

— Steven poate să se ducă la dracu’ din partea mea, dar tu… tu ar fi trebuit să-mi spui că eşti disponibilă pentru bani, Marianne. Aş fi putut să compensez preţul lui.

Insulta îşi atinse ţinta, aducându-i o roşeaţă plină de furie în obraji.

— De unde ştii cum e să fii sărac şi să n-ai nimic? Tu ai avut mereu tot ce ţi-ai dorit. Nu mi-a plăcut să te înşel aşa. Nu m-am aşteptat să fii atât de drăguţ şi de iubitor de distracţie… cel puţin aşa obişnuiai să fii. Dar făcusem înţelegerea. A trebuit s-o respect.

— Da, pentru bani, zise el cu dezgust.

— Păi, uite ceva gratis, Warren. Tânăra domnişoară care a stat acasă la tine? S-a auzit în tot oraşul că ai compromis-o, dar a refuzat să se mărite cu tine. Şi Steven a plecat din oraş pe corabia ei. Cum spuneam, caută un nou mod să-ţi facă rău. Ar crede, se pare, că l-a găsit.

Capitolul 41

Georgina nu aşteptă să fie anunţată şi s-o întâlnească pe Amy în salon. Alergă direct la etaj, în dormitorul fetei şi, supărată cum era, nici măcar nu bătu la uşă.

— Amy Malory, nu pot să cred cu cine ai ieşit azi. Ai vreo idee... măcar ştii cine e? Cum ai putut să ieşi cu omul ăla?

Amy se răsuci în pat, unde se uita la cele mai recente planşe de modă aduse acasă de mama ei.

— Şi eu mă bucur să te văd, mătuşă George. Ce face micuţa Jack?

— N-ai decât să încerci cu unchi-tu şiretlicul ăsta de a mă lua pe ocolite, dar nu-l încerca cu mine, domnişoară. Ai ieşit cu Steven Addington.

— Da, ştiu.

— Dar nu ştii cine e?

— Bineînţeles că ştiu, zise Amy simplu. Mi-ai spus totul despre el, dacă-ţi aminteşti. E cel cu care s-a căsătorit Marianne. Au divorţat, apropo.

Georgina rămase cu gura căscată.

— Ştiai, şi tot i-ai permis să te invite să ieşi cu el?

— Deocamdată.

— Dar de ce? întrebă Georgina. Şi nu-mi spune că-l placi.

— E destul de chipeş, nu crezi?

— Amy!

— Of, bine, mormăi Amy. E destul de simplu, de fapt. Steven mi-a acordat atenţie, m-a curtat, ca să zicem aşa, de când am plecat din Bridgeport. M-a mirat asta la început, mai ales că a recunoscut deschis că ştie de refuzul meu de a mă mărita cu Warren. Cum ar fi putut să ştie asta, nu şi restul?

— N-ar fi putut.

— Exact. Aşa că de ce mi-ar fi făcut curte, când era conştient că fusesem compromisă?

— A crezut că o să fii o pradă uşoară? sugeră Georgina ironic.

— M-am gândit la asta, dar am respins posibilitatea. Nu, vrea să se însoare cu mine.

— Ce?

Amy dădu din cap.

— Tocmai.

— Te-a cerut?

— Nu, dar a sugerat că o va face. Cred că-l aşteaptă pe Warren să sosească înainte de asta.

— Ce-are Warren a face cu asta?

— Totul. Gândeşte-te la ce mi-ai spus despre el, cum el şi Warren au fost rivali în copilărie, cum au vrut aceleaşi lucruri şi s-au bătut pentru ele. Warren a vrut-o pe Marianne, şi Steven i-a luat-o. Steven crede că Warren mă vrea pe mine, aşa că acum mă vrea şi el.

— Presupun că sună logic, nu? fu Georgina de acord.

— Dar micul lui spion…

— Care mic spion?

— Una dintre servitoarele din casa fratelui tău… am prins-o de două ori trăgând cu urechea în cele câteva zile cât am stat acolo. Dar aş spune că n-a reuşit să audă tot în ziua în care au sosit unchii mei. A prins doar părţile cele mai rele. Cel puţin sunt aproape sigură că n-a auzit refuzul expres al lui Warren de-a se însura cu mine.

— De ce?

— Fiindcă Steven – mincinosul blestemat – şi-a exprimat compasiunea pentru Warren, că nu l-am găsit pe gustul meu. Aşa încât e evidentă concluzia pe care a tras-o.

— Nu l-ai corectat?

— N-am fost sigură atunci ce urmărea, aşa că l-am lăsat să creadă ce vrea.

— Dar de ce ieşi cu el?

— Din cauza lui Warren.

— Poftim?

Amy zâmbi la expresia confuză a Georginei şi explică:

— În felul meu n-a mers, mătuşă George, sinceritatea şi onestitatea nu mi-au fost apreciate deloc. Aşa că am de gând să încerc ceva de modă veche, precum simpla gelozie, ca să-l fac pe Warren să se răzgândească.

— O, Doamne, n-o să fie nimic simplu în asta, dacă e vorba de Steven.

— Asta e bonus. Am să-i dau lui Warren un motiv să-l provoace, ca să poată să scape, în sfârşit, de vechea amărăciune.

Georgina oftă, silită să afirme ceea ce era evident.

— Amy, asta presupunând că Warren te vrea. Cum poţi să fii în continuare atât de încrezătoare, după tot ce s-a întâmplat la Bridgeport?

— Ai perfectă dreptate. S-ar putea să nu dea o ceapă degerată pe faptul că mă mărit cu Steven. Nu pot decât să mă încred în instinctele mele.

— Dar s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată la Londra. N-are niciun motiv să vină.

— O să vină, fu tot ce zise Amy.

— Cum poţi să fii aşa de sigură? Lasă, ştiu.

Georgina clătină din cap.

— Instinctele tale.

*

Georgina se întoarse acasă deprimată, sigură acum că Amy se îndrepta spre o dezamăgire cruntă. Dacă îşi cunoştea bine fratele – şi-l cunoştea acesta avea să se ţină acum cât mai departe posibil de fată, adică undeva în cealaltă parte a lumii. Deci, fu mai mult decât puţin surprinsă recunoscând vocea care răzbătea din biroul lui James ca fiind a lui Warren, şi când deschise uşa, avu confirmarea.

— Deci de ce nu faci ceva? întreba Warren. Se face

naibii de râs.

— Mie mi se pare că i-a venit mintea la cap, răspunse James nonşalant. Tu eşti ăla care a făcut-o de râs.

— Măcar ştii cine e omul ăsta? S-a însurat cu o femeie, a forţat-o să aibă un copil, doar ca să se răzbune pe mine. După Amy umblă pesemne pentru acelaşi motiv, fiindcă îşi închipuie că o să mă facă să sufăr dacă o câştigă.

— O să te facă?

— Asta nu e, la dracu', treaba ta, Malory, zise Warren repede, apoi îşi trecu mâinile prin păr, deznădăjduit, înainte să adauge: Uite, dacă ajung faţă-n faţă cu Addington, mi-e teamă c-o să-l omor. A dat năvală prea vehement în viaţa mea ca să trec cu vederea.

— Nu ştiu ce vrei de la mine, yankeule. S-a stabilit deja că Amy n-o să asculte un sfat bine intenţionat când este inima ei la mijloc.

— Atunci avertizează-l pe el. Ca unchi al lui Amy, ar fi trebuit s-o fi făcut deja. De ce n-ai făcut-o?

James doar îşi încreţi fruntea la acest atac.

— N-am fost conştient de faptul că individul ţi-a fost duşman personal. Şi de-aş fi ştiut, nu văd de ce ar fi contat. Comportamentul lui în timpul călătoriei încoace a fost ireproşabil.

— Tocmai ţi-am spus de ce e capabil.

— După părerea ta, dar ce dovadă ai?

— Fosta lui nevastă mi-a mărturisit totul înainte să plec din Bridgeport, cum a plătit-o să se ţină de mine până o cer de nevastă, apoi să mă părăsească. Cum a avut un copil şi m-a lăsat să cred că era al meu a făcut parte din înţelegere, la fel şi căsătoria cu el, cu promisiunea unui divorţ în cele din urmă.

James pufni.

— Şi te aştepţi să te cred pe cuvânt sau, de fapt, să cred pe cuvânt o femeie divorţată care-i poartă, destul de posibil, o ranchiună destul de mare ca să-l calomnieze?

— Du-te dracului, atunci! zise Warren ieşind furtunos din încăpere, abia adăugând un scurt „Georgie” când observă că sora lui stătea în uşă.

Ea se duse acum la biroul soţului ei, ca să întrebe:

— Ce naiba e cu tine, James? Te-ai fi dus după Addington într-o clipă dacă ţi-ar fi spus altcineva ce tocmai ţi-a spus Warren. Nu-l crezi?

— Dimpotrivă, draga mea. N-am nicio îndoială că Addington e aşa hain la inimă cum l-a descris fratele tău.

— Atunci de ce nu juri că o să-l omori pe ticălos?

— Şi să-i refuz plăcerea fratelui tău? Nici gând, din moment ce are o fire al naibii de distractivă.

Capitolul 42

Era o petrecere în grădină, genul plictisitor, cu vreo sută de oaspeţi încercând să se amuze cu jocuri pe pajişte şi şarade, gazda rugându-se să nu plouă. James n-ar fi participat, chiar dacă Georgina plănuise asta, dacă n-ar fi auzit că aveau să fie acolo Amy, precum şi Steven Addington.

Nu că se aştepta ca lucrurile să devină interesante – cu excepţia cazului în care apărea Warren. Dar James avea sentimentul că asta era posibil.

Acest sentiment pălea pe măsură ce ora înainta spre lăsarea serii şi mesele pe gazon erau întinse ca să hrănească mulţimea. Cina fu o chestie plictisitoare, cu cele mai recente bârfe purtate de oaspeţi de la o masă la alta, nimic din ce nu se discutase deja la clubul lui James. Tocmai era pe cale să-şi ia nevasta acasă, când Warren ieşi din casă pe terasă.

James se uită imediat după Amy. Desigur, micuţa neastâmpărată stătea la o masă cu Addington. Nu părea să

se distreze, abia dacă asculta sporovăială americanului. Se întoarse din nou, să vadă cât avea să-i ia lui Warren să-i zărească. Nu prea mult.

— Ticălos înfierbântat, mormăi James. Nu ştie că genul ăsta de lucruri ar trebui făcute în particular?

Georgina se aplecă spre el să întrebe încet:

— Despre ce tot mormăi?

— Despre frate-tu.

— Care?

— Cel care e pe punctul de-a ne distra.

Georgina se răsuci şi-l zări pe Warren pornind pe pajişte, îndreptându-se ţintă spre masa lui Amy. Dădu să se ridice. James o trase la loc.

— Unde crezi că te duci? îşi întrebă soţia impetuoasă.

— Să-l opresc, desigur.

— Muşcă-ţi limba, George. Asta am venit să văd aici, deşi am crezut că doar lansează provocarea. Dar ar fi trebuit să ştiu că frate-tău n-ar face asta în mod civilizat.

Georgina se simţi jignită în locul lui Warren.

— Încă n-a făcut nimic… şi, la naiba, de unde ai ştiut c-o să vină aici?

— Poate fiindcă a primit un bilet anonim care-i spunea că Amy şi drăguţul ei o să fie aici.

— Nu te cred!

El încreţi fruntea, deloc impresionat de expresia ei îmbufnată, şi admise fără ocolişuri că acceptase deja faptul, regretabil, că Warren ar fi trebuit să se însoare cu Amy după ce o compromisese deja atât de rău. Şi din moment ce singurul obstacol de care se poticneau părea să fie întârziata „cerere în căsătorie” a lui Warren, James decisese să se distreze împingându-l în această direcţie – în felul lui.

Dar soţiei lui nu-i zise decât:

— De ce nu?

— James Malory!

— Taci acum, draga mea, o admonestă. Ajunge la

obiectiv.

Întocmai aşa era. Şi Warren nu se deranjă să înceapă cu „salut”, cu „ce mai faci”, nici chiar cu „ieşi afară”. Numeroşii ani de ură clocotindă îl făcură să treacă la fapte. O ridică pe Amy de pe scaun doar ca s-o dea la o parte din drum, apoi îl pocni pe Steven şi-l răsturnă de pe al lui. Steven sări imediat în picioare şi începu să se agite.

Urmară ţipete din partea doamnelor surprinse aflate în imediata vecinătate, în timp ce domnii acestora veniră repede să privească şi să înceapă să parieze. James se duse şi el pe margine, oprindu-se lângă Amy. Era pregătit s-o împiedice să intervină, dar ea nu intenţiona s-o facă.

— Cum te simţi când se bat bărbaţii pentru tine, fată dragă? întrebă el curios când Steven fu pus la pământ pentru a doua oară.

— Nu sunt sigură, răspunse ea. Dar o să te anunţ când văd cine câştigă.

— Asta e destul de evident, nu crezi?

Amy nu răspunse, dar James detectă zâmbetul secret de pe buzele ei. Oftă în sinea lui, având confirmarea că mica neastâmpărată era prea loială şi prea legată de nesuferit ca să renunţe vreodată la el. De ce naiba nu putuse şi ea să fie nestatornică, la fel ca majoritatea femeilor, şi să-şi piardă interesul pentru Warren înainte să fi fost făcut răul ireparabil?

Bătaia doborî mesele şi făcu gazdele să tremure, dar, e drept, începea să se şi domolească.

Warren îi dădu lui Steven doi pumni fulgerători, în stilul în care îl învăţase Anthony, dar fusese evident de la început că nu avea nevoie de nicio mişcare sofisticată ca să câştige. Steven nu era în formă, rămase curând fără suflu şi în cele din urmă îşi pierdu cunoştinţa.

Warren nu terminase cu el însă. Luă un pahar de pe una dintre mesele rămase încă în picioare şi-i zvârli lui Steven în faţă conţinutul, oricare ar fi fost acesta.

Omul tuşi şi împrăştie stropi pentru o clipă, înainte să deschidă ochii, trezindu-se ridicat de piepţii cămăşii, şi auzi o voce foarte calmă zicând:

— O să te ţii departe de ea, Addington, dacă îţi cunoşti interesul. Şi o să iei următoarea corabie care pleacă din ţară. Şi n-am să-ţi dau sfatul ăsta decât o dată. Mai amestecă-te tu în viaţa mea, şi o să-ţi doreşti să fi murit.

Warren întări acest avertisment lovindu-l pe Steven din nou. El nu încasase nici măcar un pumn.

Dar nu rămase să-şi celebreze victoria. Fără un singur cuvânt pentru Amy sau pentru oricine altcineva, porni înapoi pe peluză şi plecă.

— Ţi-ai dai seama ce simţi, drăguţă? întrebă James în timp ce Amy se uita uimită după silueta lui Warren care se îndepărta.

Ea oftă.

— Trebuie să te înclini în faţa omului. El dă un nou înţeles cuvântului „încăpăţânat”.

James chicoti.

— Păi, nu?

Amy se frământă toată noaptea cu privire la asta. Cu Addington totul mersese cum sperase ea – până la un punct. Warren nu trebuia să plece la final. Trebuia să cadă în genunchi şi s-o implore să se mărite cu el – mă rog, poate nu aşa dramatic, dar trebuia cel puţin s-o spună. Dar nu, el nici măcar n-o salutase.

Oricât s-ar fi gândit la asta, ştia că îşi jucase ultima carte. Rămăsese fără idei şi aproape fără speranţă. Fir-ar ale naibii de instincte! Ale ei o luaseră, în mod evident, razna undeva pe drum.

Partea cea mai proastă era că se îndoia că urma să-l mai vadă vreodată. Avea să plece departe, înapoi în America, fără ca măcar să se întoarcă să-şi ia rămas-bun de la ea. Şi ea trebuia să-l lase de data asta. N-avea de gând să încerce să-l oprească sau să-l caute. Şi n-o să mai

încerce niciodată acele seducţii nedorite, indiferent de cât de drăguţ funcţionaseră spre final.

Trebuia să recunoască – nu putea să se ţină singură de curtatul acesta. Iar Warren se făcuse clar înţeles, aşa încât de câte respingeri mai trebuia să aibă parte înainte să se deştepte?

Dar era dureros să fii deştept, chiar era.

Capitolul 43

James se opri la conacul din Grosvenor Square în drum spre club, dar fratele lui era plecat cu afaceri, Charlotte era plecată să rezolve treburile de dimineaţă, iar Amy nu primea vizitatori.

Chicoti în timp ce se întorcea la trăsură. Cuvintele exacte ale majordomului fuseseră „indisponibilă pentru vizitatori”, şi nu avea nicio îndoială că ea îi ceruse în mod expres omului să spună asta. Fata ducea onestitatea la extrem, zău.

Tocmai urca în trăsură, când o alta trase în spatele lui. Nici n-ar fi observat dacă Warren n-ar fi sărit imediat şi n-ar fi pornit spre casă. James se întoarse şi-i tăie calea.

— N-ai noroc, îi zise James. Nu primeşte vizitatori azi.

— O să mă primească, replică Warren tăios şi-l ocoli pe cumnatul lui.

— Stai, yankeule. N-ai venit s-o ceri de nevastă, nu?

— Nu.

— Mă bucur să aud asta, nu se putu abţine James să nu împungă. Mi-era teamă să n-o faci, după ce aseară ai dovedit că eşti îndrăgostit de fată.

Warren înlemni.

— Addington a meritat-o cu vârf şi îndesat.

— Sigur, băiete dragă. Şi ai bătut tot drumul înapoi

aici doar ca să vezi că o primeşte, nu?

— Poate vrei s-o iei şi tu?

— Te simţi norocos după victorie, nu? Păi, hai atunci. Asta trebuia făcută de mult.

Îşi luară un moment ca să-şi scoată hainele şi să se pregătească de luptă în mijlocul aleii. Ca de obicei, James trase primul pumn. Warren se poticni înapoi câţiva paşi.

— Ar fi trebuit să fii mai silitor la lecţii, îl luă James peste picior.

Warren nu-şi pierdu cumpătul şi replică:

— Păi, de ce nu încerci din nou?

Fu pregătit de data asta, şi James sfârşi zburând peste umărul lui.

— Ce spuneai? îl luă Warren peste picior la rândul lui.

Nu mai vorbiră după aceea, iar ceea ce urmă nu mai fu o luptă uşoară, cum avusese el cu o zi în urmă. Warren nu învăţase suficient de la Taishi, şi, cu siguranţă, nimic despre atac. Dar fu capabil să se apere împotriva lui James şi să-l dezechilibreze de mai multe ori, trăgându-i câţiva pumni zdraveni în faţă înainte ca James să-şi revină, şi ferindu-se din calea pumnilor lui James când era nevoit să-şi revină el însuşi. Totuşi, brutalitatea încăierării se menţinu pe tot parcursul celor zece minute cât dură. Ajunseră la aceeaşi concluzie aproape în acelaşi moment. Nu urma să existe un câştigător.

— O afurisită de remiză, zise James dezgustat. Nu pot să cred.

Warren îşi luă haina.

— Nu ştiu ce crezi tu, Malory, dar eu iau ce pot, iar o egalitate mă mulţumeşte pentru moment.

— Pentru moment, mormăi James, apoi se uită la Warren cu ochii mijiţi. Nu Tony te-a învăţat mişcările astea.

— M-a învăţat noul meu mus.

— Mus? Foarte amuzant, yankeule.

Aşa credea şi Warren. Dar umorul lui nu dură decât

până la plecarea lui James, furia care îl adusese acolo revenind odată cu refuzul ferm al majordomului de a-i permite accesul – cel puţin până când Warren îl ameninţă că sparge uşa.

În acel moment intră în salon, întrebându-se dacă omul se dusese s-o informeze pe Amy de prezenţa lui sau plecase după ajutor, ca să-l arunce afară. Obrajii îi zvâcneau, degetele îl ardeau, îşi simţea stomacul de parcă încă avea un baros în el. Spera nespus ca James să se bucure la fel de mult de ochiul învineţit şi buza crăpată.

Amy rămase fără suflu când ajunse în salon, după ce alergase în jos pe scări. Nu crezu că cineva nu-i juca o festă până nu văzu cu ochii ei. Şi era el – Doamne sfinte, ar fi putut să jure că Steven nu-l atinsese cu un deget cu o zi înainte.

Fără un cuvânt de salut, veni ţintă spre ea, făcându-i inima s-o ia la trap. Şi ajungând la ea, închise uşa, o apucă de mână şi o trase spre canapea. Ei îi conveni – până când el se aşeză şi o puse pe genunchii lui, cu faţa-n jos.

— Stai! ţipă ea. Ce faci? Nu, ar fi trebuit să mă avertizezi… Warren!

Răsună prima lovitură.

— Asta fiindcă ai încercat să mă faci gelos, zise el.

— Şi dacă n-a fost intenţionat? se jelui ea.

— Atunci asta, fiindcă n-a fost intenţionat.

Altă lovitură.

— Ar fi trebuit să fi făcut asta – încă una – pe corabie – din nou –, când l-ai păcălit pe Taishi să te lase să vii la mine în cabină.

Fusese o greşeală, nu trebuia să vorbească despre asta, să reînvie un noian de amintiri din acea noapte de fericire împărtăşită. Mâna nu mai lovi din nou. În schimb, gemu şi-o întoarse.

— Lasă tărăboiul, zise el morocănos. Amândoi ştim că nu te doare.

Zgomotul pe care-l făcea Amy se opri brusc. Se uită urât la el.

— Ar fi fost posibil.

— Ba nu.

Uşa se deschise brusc. Amândoi se întoarseră spre majordom şi ziseră deodată:

— Ieşi!

— Dar, Lady Amy…

— A fost un afurisit de şoarece, i-o tăie cu o expresie perfect normală. Deja a dispărut, dar vezi că nu sunt în pericol.

Îşi urcă picioarele pe canapea ca să arate ce măsuri de precauţie luase.

— Şi închide uşa când ieşi.

Cu ochii mari de uimire, majordomul făcu aşa cum poruncise ea. Amy se întoarse spre Warren şi-l găsi încruntându-se la ea.

— Mereu minţi cu atâta inocenţă?

— Tu n-o să trebuiască să te întrebi niciodată despre asta, căci m-am jurat că o să fiu mereu sinceră cu tine. Dar nu mă aştept să mă crezi, aşa sceptic cum eşti. Ai venit doar să-mi încingi fundul?

— Nu, am venit să-ţi spun că mâine plec pe mare.

Amy simţi săgeţi prin inimă, de o precizie plină de cruzime.

Se mută din poala lui, dorindu-şi ca el să încerce s-o oprească, dar el n-o făcu.

— M-am gândit că o să se întâmple curând, zise ea.

— N-ai de gând să încerci să mă faci să mă răzgândesc?

Amy auzi întrebarea mai degrabă decât declaraţia.

— Ai vrea s-o fac?

— N-ar duce la nimic bun, insistă el.

— Sunt conştientă de asta. M-am amăgit de una singură. Şi n-am fost chiar cinstită cu tine, să nu-ţi iau nici

măcar o dată sentimentele în considerare. M-am concentrat mai curând pe mine însămi, nu?

Nu asta se aştepta el să audă, iar cuvintele avură un efect ciudat, dureros asupra lui.

— Ce vrei să spui, Amy? Că te dai bătută?

Ea se întoarse cu spatele înainte să izbucnească în lacrimi. Chiar era prea dureros.

— Am de ales?

El ajunse brusc în spatele ei, o întoarse spre el şi-şi înfipse degetele în umerii ei.

— La naiba, nu poţi să renunţi la mine!

— Ce?

El nu intenţionase să spună asta. De fapt, nu-şi dădea seama de unde veniseră vorbele acelea.

— N-am vrut să spun…

— O, nu, nu, i-o tăie ea repede, şi-şi încolăci braţele la ceafa lui. Nu-ţi iei vorba înapoi, Warren Anderson. Te-ai băgat în bucluc, dar bine de tot, iar acum vreau să te aud spunând-o.

El păru furios pentru o clipă. Furia îl adusese aici, dar asta fusese doar o scuză, şi era momentul să recunoască. Ea îi zâmbea, aşteptând, cu fiecare promisiune pe care i-o făcuse el vreodată acolo, în ochi, cu râsul, fericirea, dragostea – pe care el nu mai putea să nege c-o voia la fel de mult cum ea o dorea pe-a lui.

Cuvintele pe care n-ar fi crezut să le spună vreodată nu erau atât de dificile, la urma urmelor.

— Ne căsătorim.

Fu surprins când ea clătină din cap.

— Nu, până nu mă ceri, nu.

— Amy!

— Fii mulţumit că nu te pun să stai în genunchi pentru asta, adăugă ea cu asprime. Ei bine?

— Te măriţi cu mine?

Ea inspiră brusc auzind asta în cele din urmă, dar încă

nu-l slăbi.

— Altceva?

— Nu ştiu cum ai făcut-o, dar mi-ai invadat inima, mintea, mă tem că până şi sufletul.

Şi era perfect adevărat. Ea văzu asta în ochii lui şi în zâmbetul incredibil de frumos pe care i-l dărui înainte să adauge suav, aproape respectuos:

— Sunt îndrăgostit de tine, Amy. De fapt, nu cred că mai pot suporta să stau o zi fără tine.

Tonul ei se îmblânzi, în timp ce trupul i se apropie de-al lui şi braţele lui o traseră şi mai aproape.

— A fost atât de greu?

— Dumnezeule, da.

Oftă, dar nu fusese, nu tocmai.

— O să fie mai uşor, îţi promit.

El nu avea nicio îndoială acum, dar după toate prin câte o făcuse să treacă nu era de mirare că îşi ţinu respiraţia după ce întrebă:

— Care e răspunsul tău?

Amy era prea fericită şi prea plină de iubire pentru el ca să-l mai tachineze.

— L-ai primit cu luni în urmă, încăpăţânatule. Doar că nu erai pregătit să-l auzi.

Uşurarea lui Warren se manifestă printr-un râs vesel, o strângere în braţe mai puternică, iar apoi un sărut menit să-i pârjolească trupul, şi chiar asta făcu, ba chiar mai mult.

Capitolul 44

Charlotte dădu o petrecere pentru familie şi prieteni, ca să anunţe oficial logodna, dar familia fusese deja informată despre îmbucurătoarea veste. De aceea, soţiile lui Anthony şi James îi terorizară pe aceştia ca să-şi facă

apariţia.

Dar, odată ajunşi acolo, afişară o faţă veselă pentru cei din afară. Anthony chiar îi strânsese mâna lui Warren, ca să-l felicite, deşi nimeni nu ghici ce zisese de-l făcuse pe Warren să izbucnească în râs.

Jeremy o încolţi pe Amy de trei ori în timpul serii, ca s-o întrebe dacă era sigură, absolut sigură că nu era însărcinată. Avea de gând să i se facă milă de el în ziua nunţii şi să-i spună că nu luase în serios pariul lor. Sau poate că nu. O lună de abstinenţă n-avea să-i strice deloc tânărului nemernic, ar fi putut chiar să-l ajute să dedice ceva timp studiilor sale, de care avea, cu siguranţă, nevoie – dacă reuşea să nu fie dat afară din şcoală în semestrul următor.

Drew o tachină scandalos că nu-l alesese pe el în schimb, şi o făcu în mod deliberat, doar ca să-l provoace pe Warren. Dar temperamentul aprins al lui Warren era absent în acele zile, şi Drew se dădu bătut în cele din urmă, când îşi dădu seama că nu avea să reuşească să-l scoată din sărite pe fratele lui.

Când Amy prinse, în sfârşit, o clipă singură cu Warren, întrebă:

— Cum supravieţuieşti primirii în clanul Malory?

— E bine că sunt un om tolerant.

Ea râse încântată de expresia lui crispată.

— Ce ţi-a zis unchiul Tony mai devreme?

— După ce i-a admirat fratelui său ochiul vânăt, vrea să ia lecţii de la mine acum.

Observase şi ea ochiul vânăt.

— N-ai să te mai baţi cu unchiul James, nu?

— Nu m-am gândit la asta. Acum, că o să-mi fie şi mie unchi, am hotărât să-i arăt doar respect.

— Doamne sfinte, asta o să te ucidă.

Warren râse şi o trase lângă el. Ea oftă şi-şi înfăşură braţele în jurul lui. Se întrebă dacă cineva putea să fie mai

fericit decât era ea acum.

Privind prin încăperea plină cu membrii familiei ei, zise:

— Asta îmi aminteşte de seara când te-am văzut prima oară şi m-am îndrăgostit. Tu nici măcar nu m-ai observat atunci.

— Te-am observat, dar erai prea tânără…

— Nu începem din nou, nu?

El chicoti.

— Categoric, nu.

Se vâri în el să şoptească:

— N-o să fiu în stare să aştept, să ştii.

— Ce?

— Să-mi satisfac din nou pofta cu tine. Ştii că nu pot să fiu aşa aproape de tine fără să te doresc.

El înţepeni în spatele ei, tot corpul reacţionând la aceste vorbe. Încet, o corectă:

— Adică să faci dragoste.

— A, deci ai înţeles în cele din urmă, îl tachină ea.

— Lasă fereastra deschisă diseară.

— Urci la mine?

— Absolut.

— Ce romantic… dar asta nu se face. N-am să risc să te văd căzând şi rupându-ţi gâtul. Ne întâlnim în grădină.

— Ca să facem dragoste pe un pat de trandafiri? N-o să-ţi placă. Amy îşi aminti conversaţia scandaloasă cu sora lui despre flori şi zâmbi.

— Ce părere ai sub salcie, pe o manta de blană, cu căpşuni şi…

— Ţine-o tot aşa, şi te târăsc de-aici chiar acum, îi mârâi Warren la ureche.

Amy chicoti.

— Nu vrei să faci asta. Unchii mei ar putea să ajungă la o concluzie greşită şi să vină să mă salveze. Asta chiar ar strica toată plăcerea, nu crezi?

Mâhnit, el întrebă foarte serios:

— Cum ţi-ar suna răpirea?

— De fapt... sună minunat. Dar mă răpeşti tu sau te răpesc eu? El izbucni în râs.

James, privindu-i din celălalt capăt al încăperii, îi zise soţiei lui:

— Doamne sfinte, ce i-a făcut bietului om?

Georgina zâmbi la schimbarea radicală a fratelui ei.

— E fericit. A zis ea c-o să-l facă.

— Asta e dezgustător, George.

Ea îl bătu pe obraz cu o mână iubitoare.

Sfârşit